

**DEN SVARTE
LÄRDAN**

PETER GIMLE

Abelonia

1. **Jagad**
2. **De nödställda**
3. **Besök i natten**
4. **Sellschburg**
5. **Vita Bergen**
6. **Stanislaus stuga**
7. **Skogen**
8. **Det svarta slottet**
9. **Matchen**
10. **Stormningen**
11. **Rådslaget**
12. **Djävulsberget**
13. **Flykten**
14. **Jaktguden**
15. **Aitutaki**
16. **Återseende**
17. **Uppgårelsen**
18. **Ormguden**
19. **Skattkammaren**

Copyright © 2013 Peter Gimle
Ansvarig utgivare: Peter Gimle
Framställt på vulkan.se
Tryckt i Riga
ISBN: nummer

För mycket länge sedan svepte en liten farkost fram genom den mörka kalla rymden. I förarkabinen satt två kallblodiga varelser, vars utseenden endast en moder kunde gilla. De var gröna, skrynkliga, slemmiga... ja ni fattar nog att de inte var allt för vackra att titta på.

”Du Xkfigrkt!” sa den ena på ett språk som endast talades på dess lilla röda hemplanet. ”Titta på den där fula grönblå planeten där borta. Den skulle kanske passa bra?”

Xkfigrkt tittade på den lilla planeten, vilken visades upp i 3-D framför honom. Han läste lite om planeten.

”Syre, vatten, farliga djur... Utmärkt Yx! Ett perfekt ställe för de fördömda apvarelserna och långt bort från vår hemplanet. Med en liten reklamkampanj kan vi kanske få dem allihop att flytta dit frivilligt.”

”Bra! Då sticker vi hem igen”, sa Yx. ”Jag har inte haft ett ordentligt gyttjebad på flera veckor.”

Abelonia

Fyra hundra år efter att man kommit på ett sätt att färdas genom rymdens tomma vidder snabbare än i ljusets hastighet, blev planeterna i vår galax likt ett andra hem för människorna. Stora stjärnkryssare byggdes vilka kunde transportera tusentals människor mellan de olika solsystemen. Under de långa resorna hittade man ett tjugotal planeter vars klimat påminde om Jordens, med syrerik atmosfär och hav, eller sjöar fyllda med livsnödvändigt vatten. Ofta började man med att starta upp mindre bosättningar på dessa planeter, med jordbruk som primär näringskälla. Men livet i de nya världarna var inte alltid så lätt som man förutspått och nybyggarna fick ofta kämpa hårt för att anpassa sina nya liv till de olika planeternas skoningslösa krav. Ofta var nya sjukdomar ett stort problem och ibland fanns där farliga rovdjur, som satte skräck i nybyggarna.

Runt en gul stjärna, långt från vår egen sol, snurrade en liten planet vars klimat och atmosfär var mycket lik Jordens. Planetens namn var Abelonia. Denna planet hade stora salta hav och vida landområden fyllda av skogar och djur. Abelonia hade mycket goda förutsättningar att bli en av huvudkolonierna i galaxen och finansärer hade satsat mycket pengar på att skicka dit stora stjärnkryssare fyllda med tusentals nybyggare. De första människobosättningarna byggdes på den största av kontinenterna längs utmed kustlinjen där marken var väl lämpad för jordbruk. Dessutom var tanken den att människorna skulle kunna komplettera kosten med att fiska upp olika djur från havet. Längre in i landet fanns mörka skogar, som täckte det mesta

av de vida landområdena. På pappret var denna planet nästan perfekt för mänskliga bosättningar, men Abelonia visade sig inte vara någon fridfull planet. I de djupa skogarna fanns många olika sorters farliga människoätande rovdjur och trots att det byggdes höga stängsel med elektricitet eller taggtråd runt bosättningarna, hände det ofta att människorna blev anfallna av olika sorters skogsvarelser. Vissa mindre bosättningar, speciellt de som funnits längre norrut, hade utrotats helt och människorna började allt mer frukta de okända farorna i de stora skogarna. Enstaka människor som överlevt de blodiga räderna hade blivit galna. Det gick även konstiga rykten om en stor svart drake som kom om natten. Den hade stora röda ögon och omgavs av svart rök.

En tid senare hittade människorna en säkrare plats på planetens västkust; en landtunga med slättland väster om den höga bergskedjan "Vita Bergen". Nybyggarna kallade landet Milvenia. I detta slättland, utan några större skogar, saknades de största och farligaste rovdjuret och de bosättningar vilka byggdes här drabbades inte av blodiga räder om nätterna. Här kunde människorna äntligen leva i trygghet och bygga upp ett land de kunde kalla sitt eget. De livnärde sig på jordbruk och fiske, men problemen under de första åren hade gjort att många av finansierarna redan backat från projektet och de flesta högteknologiska satsningarna uteblev. Människorna fick istället klara sig med enklare medel och avsaknaden av större rymdskepp gjorde att de inte så ofta hade kontakt med andra bebodda planeter. De var så gott som ensamma i sin lilla del av galaxen.

1. Jagad

De knotiga träden stod tätt och de få solstrålar som lyckades leta sig ner genom trädkronornas grova lilafärgade löv, åstadkom endast en skuggig blandning av grå och bruna färgnyanser. På den fuktiga marken växte enstaka jättelika blå svampar, lika höga som ett tvåvåningshus. På natten lyste de upp skogen med ett blått självlysande ljus, men på dagen var de matta till färgen och gav ifrån sig en säregen metalliknande lukt. Tunna slöjor av dimma hängde fortfarande kvar efter den kalla natten.

Plötsligt hördes ett ljud. En varelse kom springande genom skogen. Det var en vionhona. Hennes kroppsform liknade till stor del en människas, men den var lite mindre och slankare. Det mesta av hennes mörka pälsbeklädda kropp täcktes av en svart skinndräkt och i hennes ansikte blänkte två stora blanka svarta ögon, som stod i kontrast till hennes matta blå hud och päls. Bakom henne hördes rop och steg från många fötter. Varelsen vände snabbt på huvudet och började springa åt ett annat håll. Men snart hörde hon även ljud från andra håll. Hon var så gott som omringad. Vionkvinnan sökte desperat efter något slags gömställe. Bredvid henne hade ett stort träd för länge sedan rasat ner och dess ruttnande stam var täckt av små gula slemmiga svampar. Hon rullade smidigt in under trädstammen och ålade sig vidare, så att hon helt doldes av resterna från trädets tjocka grenar. Medan hon låg där och väntade tog hon av sig sitt halsband. På smycket fanns en stor röd ädelsten som gnistrade till av de få ljusstrålar som letat sig in till hennes gömställe. Hon grävde en liten grop i marken, lade ner sitt halsband i hålet och täckte över det med jord. Snart

hördes snabba steg från ett tjugotal fötter. De flesta av dem sprang förbi det nerfallna trädet, men ett par fötter stannade upp. Det var tyst en stund, men sedan hörde hon ett sniffande ljud. Någon av förföljarna hade känt av hennes doft och snart kom ytterligare ett par förföljare till platsen. Vionhonan försökte att andas så tyst som möjligt. En svettdroppe rann sakta ner från hennes panna och sögs upp av jorden där hon gömt halsbandet.

Plötsligt greppade någon tag i hennes smala vrist och drog ut henne från det skyddande trädet. De hade hittat henne. Vionkvinnan sparkade vilt för att komma loss, men greppet om hennes ben vägrade släppa. Förföljaren som fångat henne var en greot och var större och kraftigare byggd än den unga vionen. Greoten var klädd i en brun läderdräkt och i en vackert dekorerad skida i dess bälte fanns en lång kniv. Dess ögon var svarta liksom vionens, men istället för päls var dess hud grå, torr och hårlös. Greotens bara skalle var märkt med en gul spiralformad tatuering, som visade att den hade hög status i sitt samhälle. Den mindre varelsen drog en kniv av horn ur sitt eget bälte och svepte med vapnet mot sin motståndare. Knivbladet skar upp ett djupt sår i motståndarens underarm och hon kom loss. Den större varelsen backade bakåt och tryckte en grov hand med tre fingrar över sitt blödande sår. Vionen kom snabbt upp på fötter och gav den sårade greoten en hård spark i magen så att den föll ihop på marken. Men hon hade inte sett den andra greoten som kommit fram bakom henne. Plötsligt blev hon slagen med en påk i bakhuvudet. Det svartnade för hennes ögon och hon föll avsvimmad ner på den fuktiga lövtäckta marken.

2. De nödställda

Plötsligt böjde sig det långa fiskespöet och linan blev alldeles spänd. Sira hade fått napp och det verkade ha fastnat något riktigt stort på kroken den här gången.

”Släpp inte taget!” ropade hennes storsyster Idana.

”Ja, ja... läget är under kontroll. Dessutom sitter spöet fast i båten med ett par stora bultar. Ta det lugnt och titta bara på när jag halar in det stora odjuret.”

Sira gav sin syster en snabb menande blick och fortsatte att veva in det stora fiskliknande djuret för allt vad hon var värd. Plötsligt började hennes fångst att simma bort från båten och Sira blev tvungen att släppa efter på linan, för att den inte skulle gå av. Ett femtiotal meter från båten bröts den glittrande vattenytan av den stora fiskliknande kroppen som hoppade upp några meter och landade på sidan med ett stort plask. Ringarna på det annars spegelblanka vattnet syntes en lång stund efter det att djuret åter dykt ner i djupet igen.

Havet utanför Milvenia, ”Västra Oceanen”, var lugnt denna dag och ingen annan båt syntes till på den vidsträckta vattenytan.

”Såg du den där månfisken? Den väger säkert tvåhundra kilo!” sa Idana och la till en låg vissling. ”Månfiskar anses som en riktig delikatess. Den får vi säkert tjugo dollar för i Sellschburg.”

Idana var klädd i en enkel brun tunika, med ett brett läderskärp om livet. Hon tog fram ett rött hårband ur en liten väska och satte snabbt upp sitt kastanjebruna hår i en knut. Hennes hud var brunbränd av att ha vistats mycket utom-

hus, men hennes solbränna skulle aldrig bli lika gyllenbrun som hennes systems. Det tyckte Idana var orättvist.

”Om! vi får upp den ja”, sa Sira och började åter veva in fisken, så att hon nästan fick kramp i armen, för nu hade fisken vänt och var på väg in rätt mot båten. Små svett droppar började synas på hennes panna under den blonda luggen, men aldrig att hon skulle ge upp nu. Plötsligt hade den stora fiskens bronsfärgade kropp dykt in under båten.

Idana rotade under en hög med rep och gamla fiskenet, men verkade inte hitta det hon letade efter. Hon började bli irriterad och sparkade till en boj.

”Sira? Var har du förresten lagt den stora fiskkroken? Borde den inte ligga här någonstans?”

”Inte vet jag! Pappa har väl lagt den på något av sina BRA ställen.”

”Toppen... hur skall vi då få upp det där fiskmonstret i båten? Linan kan lätt gå av om vi bara försöker lyfta in den.”

Idana letade en stund till under diverse skräp, medan Sira återigen var tvungen att släppa efter på linan när den stora månfisken simmade bort ut igen.

”Jag kan inte hitta den förbannade kroken någonstans”, sa Idana surt.

Hon såg på repen och funderade en stund.

”Om du tar in fisken till sidan av båten, kan jag försöka fånga in den med en repögla. Det skulle kunna gå.”

”Ska försöka. Men det är inte lätt. Den här lilla fisken är verkligen envis.”

Efter ytterligare femton minuters slit och svett, var den stora månfisken äntligen vid sidan av båten. Det fiskliknande havsdjuret var stilla en stund och dess gälfickor rörde sig hastigt efter den ansträngande kampen. Idana böjde sig ner över sidan och lyckades då fånga in den trötta månfiskens

breda stjärtfena med en repögla. Sedan drog hon till repet och fisken var fast. Månfisken fick plötsligt panik och börjar sprattla så att den flög upp i båten.

Men då den precis landat uppe på däcket fick Sira syn på något annat uppe i luften. Hon blev okoncentrerad några sekunder och såg inte fiskens stora stjärtfena som kom emot henne.

”Se upp!” ropade Idana, men för sent.

Sira fick ett slag av fenan, som träffade henne vid sidan av huvudet och hon föll handlöst ner i en låda full av slemmiga betesålar. Månfisken fortsatte att sprattla omkring på däcket och öppnade sin mun, som var fylld av vassa svarta tänder. Den ryckte till och munnen stängdes med en smäll. Idana hoppade snabbt åt sidan och lyckades precis undvika månfishens stora käft innan den slog igen ytterligare en gång. Hon fick tag i ett långt spjut, som stod lutat mot masten och naglade med stor kraft fast det sprattlande djuret i trädäcket. Spjutskaftet darrade till och månfisken kunde inte längre komma någonstans. Sedan stannade även Idana upp och tittade upp mot den azurblå himlen.

”Titta! Ett rymdskepp!” ropade hon och pekade upp mot himlen mot ett brinnande objekt som föll ner i en brant bana mot havet.

”Mmm... jag såg det också”, sa Sira med klen röst. ”Skulle du kunna sluta att stirra på den där saken och hjälpa mig upp härifrån? Jag har en himla huvudvärk och mina kläder är fulla av illaluktande ålslem.”

Idana hjälpte upp sin syster ur trälådan. Hennes systems enkla ljusblå arbetskläder var nu grönslemmiga från kontakten med ålarna. Hon hade en bra kommentar på gång angående Siras lukt, men valde att inte nämna något för tillfället. Det var aldrig bra att reta upp Sira för mycket.

Det brinnande rymdskeppet fortsatte sin bana mot havet. När det endast var ett hundratal meter från vattenytan syntes elden från två bromsraketer och skeppet saktade in farten innan det dök ner i vattnet med ett stort plask. Skeppet försvann under ytan i några sekunder, men kom sedan upp igen för att lägga sig stilla på vattenytan.

Idana och Sira satte snabbt segel utan att säga något mer till varandra. Rymdskeppet hade landat några kilometer från deras lilla fiskebåt och det skulle ta dem ungefär en kvart att ta sig dit. Båten var även utrustad med ett par långa åror om det skulle sluta att blåsa helt och hållet. Men det var mycket sällan det blev helt vindstilla i den Västra Oceanen. Båten var byggd av deras farfar Sune. Den var inte särskilt snabb, utan var byggd för att vara stabil och lättnavigerad. Medan Sira tog kurs mot nedslagsplatsen tog Idana hand om den stora månfisken, som slutligen gett upp sin kamp och dött. Hon packade in den en stor trälåda som var fylld med is. Hon fyllde även på med mer is från ismaskinen och stängde sedan lådan med ett värmeisolerat trälock.

När de kommit halvvägs kunde de klart se det röda rymdskeppet, som nu låg och flöt med halva skeppskroppen under vattenytan. Det var litet och runt till formen; troligen en nödkapsel. Plötsligt öppnades en lucka i toppen av rymdskeppet och två små huvuden stack upp. Den längre av figurerna viftade med sina armar och ropade något som systrarna inte riktigt kunde höra.

Några minuter senare var fiskebåten äntligen framme vid rymdskeppet och systrarna kunde tydligt se att det verkligen var fråga om en liten nödkapsel, som dessutom hade små brända hål i skrovet, kanske orsakade av meteorregn eller beskjutning från en laserkanon. I kapseln stod en lång smal mörkhyad man, som hade en liten gyllenbrun apa på axeln och en kortare äldre bastant man med tjockt svart skägg. Båda var klädda i glänsande silverfärgade åtsittande dräkter.

Dräkten var inte särskilt snygg på den tjocke mannen och fick honom att se ut som en silverfärgad fullstoppad korv.

”Välkomna till planeten Abelonia. Vad har ni råkat ut för?” ropade Idana.

Den yngre mannen tittade upp på systrarna och kliade sig på hakan. ”Vi råkade...”, började han, men tystnade tvärt när mannen med skägget knuffade till honom och tog över.

”Vi är nödställda och behöver hjälp. Ni får en stor belöning om ni hjälper oss härifrån. Något mer än det behöver ni inte veta”, sa den äldre mannen buttert.

”Du behöver väl inte vara oartig mot våra räddare. Låt mig få presentera oss. Jag heter Leroy Ghassim och min skäggige kompanjon är Dr Marcus Andersen. Och det här...”, sa han och visade stolt upp sin lilla apa, ”är min lilla gulleplutt Rocky. Vi kommer från Cybotronic... Aaj!”

Leroy tittade surt på Marcus, som just sparkat honom på smalbenet.

”Jag heter Idana och det här är min lillasyster Sira. Ni har landat i Västra Oceanen, i den Blå Bukten vilken ligger utanför Milvenias västra kust. Ni är välkomna att hoppa ombord så tar vi er i land. Vi var ändå just på väg att segla hem igen.”

Apan Rocky, som var iklädd en liten grön väst, hoppade först ombord på fiskebåten, följd av den gänglige Leroy som bar på en liten svart ryggsäck. Dr Andersen stannade kvar lite längre i nödkapseln. Han drog i några spakar och plötsligt började det forsa in vatten i rymdskeppet. Sedan kravlade han sig lite klumpigt över till båten, med en svart portfölj i handen.

”Varför sänker ni nödkapseln?” frågade Sira förvånad. ”Vi kan bogsera in den till staden, där de säkert kan laga den. Bara de elektroniska delarna från motorn är värda jättemycket.”

Marcus tittade surt på Sira, som bara suckade och sa; ”Ja ja, det är ert rymdskepp, så ni får väl göra vad ni vill med det.”

Men hon tänkte; ”Din knäppa tjuriga gubbe... Vi borde ha lämnat dig i havet.”

Medan Idana girade runt båten såg de hur nödkapseln fylldes med vatten, för att till sist sakta sjunka ner mot havets djup. När båten sjunkit ner några meter kom det upp en stor luftbubbla och sedan var havet åter stilla.

Marcus tittade sig omkring, rynkade på ögonbrynen och sa; ”Det här var inte mycket till båt och skräpigt är det överallt”. Han vände sig mot Sira och sniffade föraktfullt. ”Vet du att du luktar fisk? Du skulle behöva ett bad.”

Sira som fortfarande hade en dunkande huvudvärk tappade till slut helt besinningen. Hon tog tag mannens arm och drog honom med sig överbord. Båda föll i vattnet med ett stort plask. Marcus kom snabbt upp till ytan och skrek och svor medan han spottade ut saltvatten. Han höll krampaktigt fast i sin portfölj och såg skräckslagen ut. De båda badarna fick snabbt hjälp upp i båten och Leroy skrattade gott åt sin bättre kompanjons öde. Apan hoppade upp på Leroy's axel och tjattrade glatt medan han klappade sin husses slät-rakade huvud.

”Bra att du följde den gode doktors råd Sira. Nu luktar du mycket bättre”, sa Idana glatt.

”Tackar.”

Fiskebåten seglade vidare åt öster med Idana vid rodet. Solen stod nu lägre på himlen, vars färg sakta gick från blå till lila. Vinden hade tilltagit något och båten gled fram med relativt god fart. Snart såg de en rödgrön landremsa ovanför horisonten åt öster. Marcus satt tyst på en trälåda insvept i en filt och gav då och då lite sura blickar åt Siras håll. Hans silvriga dräkt hängde på tork över bommen.

Leroy packade upp något han hade i sin ryggsäck och synade den noga. Hans ögon strålade av entusiasm när han pillade på några knappar på en kvadratisk svart låda. Idana och Sira tyckte att lådan såg ointressant ut; ingen bildskärm och bara ett tiotal knappar på en fyrkantig låda. Leroy började tala tyst för sig själv samtidigt som han tryckte ner ett par av knapparna.

”Bakom den lilla bäcken bor den lilla räven. Han är ganska feg och skuttar snabbt in till sin lya om någon kommer förbi. Den stora dumma vargen letar och letar överallt i Gröna Dalen, men kommer aldrig att hitta den lilla räven. En gång i månaden kommer den lilla rävens mamma på besök. Hon har med sig honungskakor och saft, som man blir bjuden på om man hälsar på.”

Plötsligt tystnade Leroy och såg fundersam ut. Han blundade och verkade skriva något med hjälp av knapparna.

Idana och Sira stirrade på honom. Idana skakade på huvudet. Kanske hade det länge mannen slagit i huvudet när de störtat ner i havet.

Leroy fortsatte med sin låda utan att lägga märke till systrarnas skeptiskt granskande blickar.

”Rävens mamma bodde i ett litet rött hus på kullen vid det stora äppelträdet... Ja... Det sparar vi.”

Leroy tryckte ner en lite större knapp och packade försiktigt ner den svarta lådan i ryggsäcken igen. Därefter tittade han upp på Sira.

”Vart är vi på väg?”

”Hem till vår mamma och pappa”, sa Sira som hade fått på sig nya torra kläder. Hon var nu klädd i en lång röd klänning med ett ljusbrunt skärp om midjan. ”Vi bor i ett litet hus som ligger vid floden Vinterpärlans mynning, inte särskilt långt från Sellschburg. Men jag är inte säker på om hon har några honungskakor att bjuda på.”

Sira visade upp ett stort glatt flin med jämna vita tänder.

”Eh! Jag bara... Det låter bra. Finns det rymdtransport från Sellschburg?” Leroy sneglade åt sin kompanjons håll. ”Marcus och jag är mycket angelägna att komma vidare så fort som möjligt.”

”Jag vet att det kommer hit en rymdfärja var tredje månad eller så, men jag vet inte när nästa går. Men mamma vet nog mer. Hon jobbar ett par dagar i staden varje vecka.”

”Fast på en jävla medeltidsplanet”, muttrade Marcus tyst för sig själv. Han öppnade sin svarta portfölj och inspekterade innehållet noga.

”Jag och Rocky är i alla fall mycket tacksamma för att ni hjälper oss”, sa Leroy. ”Det skall bli kul att se hur ni har det här på Abelonia. Ingen av oss har varit på den här planeten förut.”

Idana matade apan med några små gröna frukter med vitt fruktkött, som han ivrigt tog emot och började äta av. Leroy tog också emot en frukt som han åt med god aptit, men Marcus vände sig bara om när Idana räckte honom fruktskålen.

”Nej tack!” sa den buttre Marcus. ”Jag åt riktig mat på rymdskeppet. Inte något som växer fram på några äckliga buskar eller träd.”

Leroy struntade i sin negative kompanjon. ”Vad är det här för frukt? De smakar jättegott.”

”Vi kallar dem för tiowifrukt. De odlas på slätten bakom vårt hus. De innehåller mycket C-vitamin och lär även vara bra för att lindra baksmälla om man fått i sig för mycket vin.”

”Har ni vin på den här planeten?” frågade Marcus, som nu lät nyfiken.

”Ja, det finns vinodlingar öster om Sellschburg nära bergsslutningarna. Rödvin är en av planetens få exportvaror, men det odlas än så länge i en ganska så liten skala. Vill du smaka?”

”Gärna!” sa både Leroy och Marcus samtidigt.

Idana hämtade en flaska rödvin utan etikett, från en lucka i aktern. Hon korkade upp flaskan och luktade på innehållet.

”Den verkar ok!”

Sedan fick alla varsin mugg som fylldes upp med den röda drycken. Vinet var mycket gott, både fylligt och aromatiskt. Till och med Marcus verkade lite gladare efter några klunkar. Efter ett par muggar vin blev Marcus till och med riktigt pratglad, men han vägrade fortfarande att smaka av frukten.

Båten seglade vidare åt öster. Från land möttes de av en stor flock med gypsyduvor vilka flög i V-formation. De ignorerade båten och flög på låg höjd vidare västerut. Gypsyduvor var egentligen inga duvor. De var dubbelt så stora som vanliga duvor och deras genomskinliga vingar var mer lika en flygande insekts. Varje kväll flög de ut till bukten för att fiska små självlysande blötdjur som kom upp till ytan på natten.

3. Besök i natten

Solen hade precis sjunkit ner bortom horisonten när fiskebåten äntligen kunde lägga till vid bryggan, en liten bit innanför floden Vinterpärlans mynning. Himlen hade blivit mörkt lila och stjärnor började synas på himlavalvet. Någon måne skulle aldrig synas på Abelonias natthimmel, men dock två större planeter Leiha och Galdiel, vilka låg nära Abelonia i omloppsbanan. Denna kväll var det Leiha som skulle lysa starkast på den södra kvällshimlen. Resan hem hade varit händelselös och Marcus var åter tjurig efter det att vinet tagit slut, trots att han nu fått på sig sina torra kläder igen. De hade anlänt till en liten fiskeby där sju hus låg utspridda längs med flodens södra strand. Husen var alla byggda av alpträdsvirke, vilket hade en naturlig vinröd färg och som aldrig behövde behandlas eller målas. Taken var belagda med gråsvarta skifferstensplattor, som gav ett gott skydd mot regn och hårda höststormar. Sira pekade ut ett av de lite större tvåvåningshusen, som stod på en slänt cirka hundra meter från bryggan. Vit rök ringlade sakta upp från en hög skorsten. Flickornas pappa Petrov stod och väntade på bryggan när de anlade båten och surrade snabbt fast fören vid bryggan. Petrov var en ganska kort man med grånande kortklippt hår och några dagars skäggstubb. Han såg nyfiket på Leroy och Marcus.

”Grattis på födelsedagen Sira”, sa Petrov. ”Vad är det för fula silverfärgade fiskar ni fångat idag? Dem får ni nog inte mycket för i stan.”

Marcus blängde surt på honom när han klev iland från båten. Sira berättade snabbt hur de plockat upp de nödställda ur nödkapseln som störtat i havet och visade sedan upp den fina månfisken och ett antal mindre fiskdjur

och andra vattendjur de fångat tidigare under dagen. Petrov var imponerad över den fina fångsten och klappade Idana uppskattande på axeln.

”Inte dåligt för att vara er första tur ensamma på havet. Jag tror nog att det blir fisk till middag i kväll. De här två karptorskarna blir fina ugnsgrillade med vitlök och vitt vin.”

Leroy klev iland och skakade hjärtligt hand med Petrov.

”God kväll! Jag är Leroy. Era döttrar har varit oss till stor hjälp. Utan dem skulle vi säkert ha dött där ute i havet. Vår död skulle dessutom säkert ha blivit fruktansvärt plågsam. Troligen skulle vi blivit uppätta av något vidrigt sjöodjur eller svultit ihjäl.”

”Alltid så dramatisk”, muttrade Marcus och suckade. Det var inte första gången som han önskade att han hade haft en annan mindre uttrycksfull partner.

Petrov tittade skeptiskt på Leroy och Marcus silverfärgade dräkter och skakade på huvudet.

”Jag tror nog att vi kan låna ut lite lämpligare kläder till er. De där ser varken bekväma eller varma ut.”

Marcus tittade oförstående ner på sin silverfärgade dräkt och fortsatte gå efter Sira mot huset.

”Pappa?... var har du lagt den stora fiskkroken?” frågade Idana medan hon lastade ut några bläckfiskliknande vattendjur ner i en trälåda.

”Den satte jag fast i en hållare på utsidan under fiskespöet, alldeles under relingen. Då får man tag i den jättelätt när man fiskar. Smart va?”

Inne i stugan mötte de flickornas mor Ellis, som precis startat upp en värmande brasa i den stora öppna spisen. Ellis såg betydligt yngre ut än sina fyrtioåtta år och hade långt blont hår, som för tillfället var uppsatt i en fläta. Hon bjöd in främlingarna som om de varit gamla bekanta och erbjöd dem både mat och husrum. Både Leroy och Marcus

bugade och tackade henne artigt för hennes gästfrihet. Marcus visade nu upp en helt annan sida och verkade för tillfället till och med trevlig. Gästerna visades in i det stora vardagsrummet där de satte sig till ro i ett par bekväma skinnfåtöljer. Marcus tittade sig omkring, som om han letade efter något. Huset hade ett rymligt kök och vardagsrum och atmosfären var hemtrevlig och inbodd. Mitt i vardagsrummet fanns en trappa som ledde upp till övervåningen där sovrummen fanns. Han fick en djup rynka i pannan.

”Har ni ingen dator här? Jag skulle behöva skicka ett meddelande till Alfa-Centuri III.”

”Datorer finns bara i Terminalen i Sellschburg”, sa Petrov och ryckte på axlarna. ”Det är inga människor som har datorer här på landet. Och vi har ingen användning av dem heller. Men ni kan följa med Idana och Sira till Sellschburg imorgon. Därifrån kan ni skicka meddelandet.”

Marcus suckade tungt. Han frågade Ellis om när hon trodde att nästa rymdfärja skulle lämna planeten, men hon svarade att hon tyvärr inte visste något om det.

Leroy lyfte ner apan från sin axel, gick omkring i huset och tittade nyfiket på tavlorna vilka hängde i vardagsrummet. Han pillade försiktigt med lillfingret på en tavla med en segelbåt som gled fram på ett stilla hav. Tavlan var målad med tjocka lager oljefärg, som gav den en konturerad yta.

”Snygg! Är den riktig?”

”Riktig?” sa Petrov. ”Det är jag som målat den, så den är väl riktig tror jag.”

”Den rör inte på sig!” sa Leroy.

”Eh... nej. Mår du riktigt bra?”

”Finfint! Tackar som frågar”, sa Leroy. ”Det luktar gott. Vad blir det till middag?”

Middagen som Petrov och Ellis lagat till var utsökt. Karptorskarnas rosafärgade kött hade en lätt nötaktig smak

som föll de flesta i smaken. Ellis försökte ett par gånger dra ur besökarna hur det kommit sig att de kraschlandat just här, men Marcus hänvisade bara artigt att han inte kunde säga något då deras ärende var hemligstämplat.

Efter middagen reste sig Petrov och lät plötsligt högtidlig.

”Och nu får vi inte glömma fortsättningen på vår kära Siras artonåriga födelsedag.”

Det blev alldeles tyst och stilla runt bordet.

”Varsågod!”

Han överlämnade ett rött kuvert till sin yngsta dotter, som tog emot det och fundersamt kisade med ögonen. Det var alldeles tyst medan hon öppnade på kuvertet och läste brevet däri. Sedan sken hon upp.

”En häst! Åh, tack så mycket.”

”Ni kan hämta den imorgon i Sellschburg. Då kan ni göra flera ärenden samtidigt. Herrarna här kan gå till Terminalen och boka biljetter till nästa rymdfärja, medan ni säljer fisken och hämtar ut hästen från Tonys stall.”

”Glöm inte att jag skall vara med i bågskytteturneringen, som går imorgon kväll”, sa Idana. ”Då får vi se om pilarna mamma gjorde till mig flyger rakt.”

”Om de missar sitt mål beror det på skytten och inte på pilarna”, sa Ellis skarpt. ”Mina pilar är det inget fel på.”

Senare när de fyllt sina magar, satt de alla vid brasan och lyssnade på varandras historier. Knastret från brasan och eldens mjuka sken gjorde alla på gott humör. Leroy satt länge på en skinnfäll framför brasan och bara stirrade in i de fladdrande lågorna. Ellis, som arbetade deltid som arkeolog, berättade om en ny utgrävning som ägde rum i en dal nedanför Vita Bergens sluttningar. Hon och två andra medarbetare hade precis börjat utgrävningarna. De hade hittat ruinrester efter en gammal stad som var minst trettio tusen år gammal. Vissa föremål, som till exempel en

gammal sax av brons, tydde på att de som bott där haft en ganska avancerad teknologi. Men mycket arbete kvarstod innan de kunde veta vilka som bott där och ännu hade de inte hittat några skelett eller andra kroppslämningar. Ellis var mycket spänd över vad mer de skulle kunna hitta. Hon berättade också om andra mystiska platser på planeten. Det fanns till exempel en stor klippa i skogen på andra sidan bergen, där enorma statyer som liknade olika onda andar var direkt uthuggna ur klippan. Tyvärr kunde dessa inte undersökas noggrannare, då det var allt för farligt. Två olika expeditioner hade landat på klippan, men ingen hade återkommit. Och när man senare flugit över klippan hade man inte ens kunnat se några spår alls efter någon rymdfarkost.

Leroy lyssnade fascinerat på berättelserna och ställde även en del frågor. Han verkade som en liten pojke som längtade efter att bege sig ut på äventyr.

När det flera timmar senare blivit helt kolsvart ute, var besökarna helt slut. Människorna på planeten hade sedan länge vant sig med Abelonias dygn som var tjugonio timmar långt. Men Marcus och Leroy var vana med ett dygn på tjugofyra timmar, som var standarddygnet på jorden och vid rymdresor. Marcus, Leroy och Rocky fick låna ett gästrum på övervåningen och somnade snabbt in i sina sängar. Rocky fick låna Siras gamla docksäng.

Senare på natten vaknade Marcus med ett ryck. Han öppnade sin portfölj och tittade snabbt igenom innehållet i skenet från en oljelampa. Inget saknades... Utanför hördes det svaga ljudet från vinden som strök sig mot husets tak. Sedan blev han helt stilla. Hade han hört ett ljud nerifrån eller var det endast inbillning? Men så hördes det igen, ett tassande följt av ett snabbt knäppande ljud. Marcus tog oljelampan i ena handen, öppnade åter sin portfölj och drog

fram en pistol. Han klev tyst ur sängen och smög fram mot dörren, endast iklädd en nattskjorta och ett par tofflor. Dörren gnisslade svagt när han öppnade den. Han stannade upp och lyssnade. Ett lågt skrapande ljud hördes från köket på våningen under. Med pistolen riktad framför sig och oljelampan högt hållen gick han sakta nerför trappan. Ljuden från undervåningen hade tystnat, men Marcus fortsatte framåt och gick sakta fram mot köket. Handen med pistolen darrade och var alldeles kallsvettig. Han kom in i köket och försökte se något i mörkret, men såg inget konstigt. Då svängde en skåpslucka upp på knarrande gångjärn och i skenet från oljelampan fick Marcus syn på ett par stora svarta ögon vilka stirrade tillbaka på honom. Han svängde snabbt upp pistolen och slängde iväg ett par skott. Ljudet från pistolen ekade i hela huset och skärvor från trasigt porslin flög vida omkring. Plötsligt fick han syn på ytterligare ett par ögon under matbordet och slängde även iväg några skott i den riktningen. Han tappade oljelampan i golvet vilket ledde till att lågan slocknade. Det blev alldeles mörkt och tyst i ett par sekunder. Sedan hördes höga röster från resten av huset och strax kom Petrov och Ellis inspringande i köket, med varsin oljelampa. Ellis, som hade hunnit få på sig en vit- och grårutig morgonrock, bar även på en spikklubba med ruskigt utseende. Strax efteråt kom även barnen och Leroy med apan Rocky ut till köket.

”Vad in i helvete har hänt här?” röt Ellis med en ilsken blick mot Marcus som höll sin rykande pistol riktad mot golvet.

Samtidigt sprang något litet och grått förbi Marcus och greppade tag i Ellis ben. Den lilla varelsen tittade upp mot henne och talade på ett konstigt språk, som inte Marcus eller Leroy förstod något av. Varelsen pekade med ett anklagande finger mot Marcus och slokade med sina stora öron. Sedan kom ytterligare en grå figur fram till Ellis. Den verkade

betydligt äldre än sin kamrat och dess öron var ännu större. Den visade sorgset upp sitt högra öra, som nu hade ett runt hål där det blödde lite runt kanterna.

”Förlåt, jag trodde...” började Marcus, med bedrövad min.

”Vårt hus är ingen skjutbana. De här två gnobiterna är helt ofarliga och brukar hälsa på oss om nätterna. Det är en himla tur för dig att du är en så dålig skytt.”

Ellis tog ifrån Marcus hans pistol och skickade alla till sängs igen. Sedan gjorde hon rent såret i den gamle gnobitens öra medan hon pratade lugnande till honom på deras eget språk. Gnobiterna var ungefär en meter långa och var ludna med grått hår. Deras händer och tår hade fyra fingrar och istället för näsor hade de av ett par runda hål under de svarta klotrunda ögonen. Den gamle gnobiten hade på sig en mörkgrå lång tröja, medan den yngre endast bar ett par kortbyxor.

På morgonen var stämningen runt frukostbordet mer dämpad än vanligt. Leroy och Marcus hade fått låna nya grönfärgade kläder som var varmare och inte lika iögonfallande som deras gamla silverfärgade dräkter. Marcus fick även låna ett par av Petrovs skor, men Leroy fick behålla sina glänsande svarta kängor, då Petrov inte hade några skor som passade hans enormt stora fötter. Efter frukosten satte Marcus igång med att städa upp röran han ställt till med under natten.

Sira gick på en promenad med Leroy och visade honom deras frukt- och grönsaksodlingar och en liten byggnad som fungerade som stall. I stallet fanns två hästar som var hennes föräldrars. Båda stod nu i varsin box och gnäggade glatt när de kom in. Det stora bruna halvblodet hette Torrmore och var pappas. Mammans häst hade arabiskt påbrå och hette Tinna. Hon var grå och lite mindre än Torrmore. Dock hade Torrmore ingen chans mot Tinna när det gällde

att galoppera fort och Sira brukade få låna henne på kortare ridturer ute på slättlandet söder om gården.

Sira lät Leroy mata hästarna med lite torkat slättgräs. Leroy var nervös när den store Torrmöre kom emot honom och tappade då gräset som hamnade i Torrmöres box. Det gick bättre för honom att mata Tinna och han vågade hålla fram handen under hela matningen och kände även lite försiktigt på hennes mjuka mule. Rocky trivdes inte alls i stallet utan gömde sig bakom Leroys ben när han höll på med hästen. Leroy lyfte upp honom i sin famn, men när han närmade sig Tinna fick apan panik och vred sig ur Leroys grepp. Rocky sprang ut ur stallet och gömde sig i det höga gräset.

”Han verkar vara lite skraj för hästarna”, sa Leroy. ”Rocky har aldrig sett sådana förr.”

”Stackars lilla Rocky”, sa Sira. ”Bäst att vi går ut härifrån.”

Sira fyllde på vatten till hästarna och sedan gick hon ut ur stallet för att visa upp resten av fiskebyn. Lite då och då under promenaden tog Leroy fram sin svarta låda och höll upp den som om han filmade omgivningen. Men lådan hade inget objektiv som kunde ta in ljus, så Sira förstod inte riktigt vad han höll på med. Leroy gjorde även korta citat för sig själv, då han med färgstarka ord beskrev omgivningen.

”Ursäkta?” sa Sira. ”Vad håller du på med?”

Leroy tittade på Sira och såg plötsligt osäker ut. Han stoppade ner lådan i ryggsäcken.

”Det är tyvärr hemligt. Jag har lovat Marcus att inte berätta för någon om lådan.”

”Hemligt? Ok! Om du inte vill berätta så behöver du inte.”

Sira blev plötsligt sur och vände ryggen mot honom.

Innan det var dags att bege sig av mot staden erbjöd Marcus Ellis en stor bunt med sedlar som tack för att de

blivit räddade och lite extra för det han skjutit sönder i köket. Ellis tittade på pengarna, tog några sedlar och lämnade tillbaka resten. Marcus fick även tillbaka sin pistol, med en förmaning om att inte vara så skjutglad nästa gång. Hon gav sedan sina döttrar varsin hård kram och bad dem vara försiktiga. I kväll, efter bågskyttetävlingen, kunde de sova över i båten, eftersom de inte förväntades komma tillbaka förrän dagen efter.

Strax efteråt seglade de uppåt floden mot staden Sellschburg. Himlen var klart blåviolett och de hade en lätt medvind. Sira satt vid rodret och Idana satt som utkik i fören. Floden var djup nära havet men blev grundare längre in nära Sellschburg och det behövdes någon som kunde navigera båten mellan olika grund och flytande trädstammar. Marcus satt på en tunna och rengjorde omsorgsfullt sin pistol med en trasa. Rocky hade klättrat upp i masten och satt högst upp och åt av en frukt, som påminde lite om en banan, fast den var röd. Den långe Leroy satte sig bredvid Sira.

”Vilka är de där gnobiterna, som var i huset i natt, för några? Din mamma kunde visst tala deras språk.”

”Jag kan också deras språk. Det kan nästan alla människor på Abelonia. Det är ett lätt språk som har mycket färre ord än våra språk. Det enda som är svårt är att härma vissa visslande läten de använder.”

”Är de smarta?”

”Jo... på sitt eget vis. De tillverkar inte mycket egna verktyg och sådant, men de är nyfikna och gillar att använda våra föremål. De hjälper oss med våra frukt- och grönsaksodlingar, vilket de är mycket duktiga på. Vi får jättebra skördar här på Abelonia tack vare gnobiterna. Som tack för hjälpen låter vi dem låna våra verktyg och ta lite av vår mat. Vår familj har två gnobiter som hjälper oss på

gården, Grissg och Urgas. Urgas är den gamle. Jag tror att han är ungefär femtio år gammal. Men de är lite mystiska också.”

”Mystiska?”

”Ja. Grejen är den att vi inte har en aning om hur de kommer in i vårt hus på natten. Alla dörrar och fönster är låsta, men de kommer in ändå. Vi ser aldrig minsta spår av inbrott. Och sedan försvinner de lika mystiskt igen. Det är något som alla gnobiter verkar klara av.”

”Häftigt! Får jag ta en bild av dig?”

”Va?”

Leroy tog fram sin svarta låda ur sin ryggsäck och tryckte på ett par knappar.

”Är det där en kamera? Idana och jag har undrat vad det är.”

”Nja, kanske lite mer än en kamera. Den fångar in...”

”Leroy! Var försiktig med den där nu”, avbröt Marcus honom barskt.

”Mmm, ta det lugnt. Jag skall bara skanna in Sira.”

Marcus grymtade och började klippa sina tånaglar med en stor sax.

Leroy riktade lådan mot Sira och svepte sedan runt ett varv, som om han även filmade omgivningen. Sedan knappade han lite till på några knappar och gick och satte sig bredvid Marcus.

Morgonen övergick till en solig varm dag. Stränderna, som närmare havet varit mestadels bördig jordbruksmark, hade allt eftersom övergått till små kullar bevuxna med snår fyllda av röda taggiga buskar. Röda fiskliknande djur, som trivdes både på land och i vattnet, satt i stora flockar vid stranden och kväkte när båten åkte förbi. De passerade en stor by där det sjöd av aktivitet i olika verkstäder och smedjor. En liten pojke, som satt på en brygga och metade, vinkade glatt till

dem när de seglade förbi. Leroy vinkade tillbaka med ett stort leende på sina läppar och Rocky hoppade upp på hans axel och gjorde likadant. Sedan tog han av sig sina varma kängor och vädrade sina stora fötter en stund. För att ytterligare svalka sig satte han sig på relingen och doppade ner sina fötter i det kalla vattnet. Han satt där en stund och plaskade med fötterna i det något grumliga flodvattnet. Idana vände sig om och fick syn på vad Leroy gjorde.

”Jag skulle ta upp mina fossingar ur vattnet om jag var du.”

”Varför då?”

Plötsligt hördes ett vrål av chock och smärta från Leroy. En stor slemmig vattenorm hade bitit tag i hans vänstra fot och dess sylvassa tänder hade borrar sig djupt, ända in till benet. Leroy kravlade sig bakåt, men den långa ormen följde med upp från vattnet, då den höll kvar sitt bitt om foten. Den gula ormen var ett par meter lång och hade ett stort huvud utan några ögon. Leroy försökte desperat sparka loss ormen, med den bet sig envist kvar. Marcus siktade sin pistol mot dess huvud, men Idana sa snabbt till honom att lägga undan vapnet. Hon drog fram en stor kniv hon hade i bältet och högg mot ormen en bit bakom dess huvud. Efter tre hugg var dess huvud avhugget. Idana tog sedan tag i huvudet och bände upp gapet så att foten blev fri. Det blödde en hel del från de djupa såren i foten men annars var foten fortfarande ganska hel och alla tår satt kvar. Den mörke Leroy såg blekare ut än vanligt och tittade med fasa på den långa ormkroppen.

Några minuter senare hade han fått såren ordentligt tvättade med sprit och foten inslagen i bandage. Han fick även dricka några klunkar av den kärva spriten, för att bedöva den dunkade smärtan i foten.

”Tur att det bara var en liten blindorm”, sa Sira. ”De stora kan bli uppåt fem meter långa och då skulle det inte finnas

något kvar alls av foten, eller av dig för den delen, om den skulle ha dragit ner dig i vattnet.”

Idana packade ner blindormskroppen i en låda med is. Den skulle de också kunna sälja i staden. Rökt blindorm ansågs som en delikatess i Sellschburg.

Leroy såg orolig ut och tog ytterligare några klunkar av spriten. Han satte sig på en tunna i mitten av båten, långt ifrån vattnet. Sedan tog han åter upp sin svarta låda och pratade tyst för sig själv, fångad i sin egen lilla värld. Snart skulle de vara framme i staden.

Under den sista delen av färden hade Rocky hoppat upp på Siras axel, där han verkade trivas. Medan Sira spejade framåt pillade han på hennes hår med sina små flinka händer. Sira tyckte att det var ganska skönt.

4. Sellschburg

Solen stod som högst på himlen när den lilla fiskebåten kom fram till Sellschburg. Floden vidgades här till en stor vik där människorna byggt en stor handelshamn. Många båtar låg förtöjda vid långa bryggor, de flesta av dem var små i liknande storlek som systrarnas fiskebåt. Här fanns även ett par större handelsskepp från Orkeyöarna, som var Sellschburgs viktigaste handelspartner i den Västra Oceanen. Sira hade nu tagit över rodret och styrde med säker hand in mot bryggan. Idana hittade snabbt en ledig kajplats och hon ropade åt hennes lillasyster att styra in mellan två lite större fiskebåtar. När deras båt var tillräckligt nära land hoppade Idana vigt upp på bryggan och knöt fast båten vid en stolpe. Marcus hoppade i land efter henne och han tittade sedan ointresserat på medan Leroy hjälpte Sira och Idana med att packa iland lasten. Snart kom en äldre kvinna med käpp gående mot dem. Hon var följd av en liten gråhudad gnobit, som var klädd i en röd kostym med guldfransar. På huvudet hade den en gul stråhatt med blommor.

”Välkomna hit flickor”, sa kvinnan med vänlig röst. ”Var har ni era föräldrar idag? Någon av dem brukar ju vara med er.”

”Sira har fyllt arton, så nu låter de oss låna båten själva”, sa Idana och gav kvinnan ett mynt.

Kvinnan log och gav myntet till gnobiten. Den lilla figuren lekte en stund med myntet mellan fingrarna och sedan var myntet plötsligt borta. Leroy stirrade storögt på gnobiten och kvinnan skrockade.

”Mycket bättre än en vanlig plånbok, eller hur?”

Leroy och Sira hjälptes åt med att bära iland den stora lådan med månfisken. De lade den och diverse andra lådor

på en vagn, som de lånade av kvinnan och gick sedan vidare in mot staden med sin last.

”Vem var den där skumma tanten med gnobiten och varför gav ni henne ett mynt?” frågade Leroy när de kommit in i staden och lämnat båtarna bakom sig.

”Det där var Agatha och Grick”, sa Idana. ”Hon tar hand om hamnavgiften, vilken är ganska billig. Agatha är en rar gammal tant som känt vår familj länge. Hon och mamma är bästa vänner.”

”Det var ett häftigt trick när myntet försvann”, sa Leroy.

”Trick?” sa Idana. ”Tror du bara att det var ett trick?”

Idana log mot honom med ett mystiskt leende.

Sellschburg var landets Milvenias huvudstad. Jämfört med Jordens gigantiska städer var det dock en mycket liten stad med cirka tiotusen invånare. Här fanns inga skyskrapor, men husen låg tätt och de flesta av byggnaderna hade två eller tre våningar. Huvudgatorna var belagda med sten, men på de mindre gatorna och gränderna fick man gå på grus eller stampad jord. Byggnadsstilen var gammalmodig men atmosfären kändes på något sätt ny och fräsch. Många av husen hade små moderna detaljer, såsom solfångare på taken och tredimensionella reklamskyltar. Det fanns ingen riktig fattigdom här och de flesta människorna verkade hoppfulla och på gott humör. Luften var frisk och fylld med svaga aromatiska dofter. Avsaknaden av avloppsstank berodde på stadens moderna avloppssystem. Allt avloppsvatten renades i ett högfunktionellt reningsverk innan det släpptes ut i floden.

Gruppen hade nu kommit fram till huvudgatan, som var full med folk på väg i olika ärenden. Lite här och där fick de även syn på gnobiter som lugnt strosade omkring i folkmassan, till synes oberörda av myllret av människor runt omkring dem. Det var nu dags för sällskapet att splittras och

gå på sina olika ärenden. Sira beskrev vägen till terminalen vilken låg i närheten, endast fem minuters gångväg från huvudgatan. De bestämde också att de senare på eftermiddagen skulle mötas på puben *Galna Hästen*, för en bit mat och lite att dricka.

Systrarna puttade själva vidare vagnen, vilken var fylld med fisk och issörja, till en lyxig fiskrestaurang i närheten med namnet *Nemo*. De gick inte in via huvudentrén utan drog sin vagn till husets baksida. Där blev de glatt mottagna av kökspojken Gilbert, som stod och rökte på en cigarett. Han hade mörkbrunt hår, var ganska lång och smal och hade ett smörigt leende under en fjunig mustasch.

”Tjenare tjejer! Det var länge sedan. Vad har ni med er till oss idag?”

”Hej Gilbert! Här kommer vi med lite färsk fisk”, sa Idana.

”Farsan nämnde just att vi fått lite ont om riktiga läckerheter på sistone och nu står ett par riktigt läckra brudar här på vår baksida, utan sin mamma eller pappa.”

”Bra försök Gilbert”, sa Idana. ”Men du vet ju att jag aldrig dejtjar killar som röker.”

”Men du då Sira? Skulle du kunna tänka dig att gå ut med mig någon gång?”

”Nej, det vill jag inte... Var är Louis, din pappa?”

Gilberts pappa Louis kom snart ut och gav systrarna varsin stor björnkram. Han hade börjat bli skallig och hans midjemått var bland de största i staden. Louis tittade igenom fångsten och nickade nöjt. De hjälptes åt att bära in fisken till ett kylrum med förbindelse till köket och satte sig sedan ner vid ett bord i restaurangen. Det var nu lunchtid och några av borden var upptagna av gäster som satt och åt. Det skulle dock bli mycket fler människor på kvällen. Stället var en av Sellschburgs mest populära krogar och de bjöd på levande musik varje kväll. Hela restaurangen var byggd som

insidan på en U-båt, inspirerad av Jules Vernes bok *En världsomsegling under havet*. Väggarna var fyllda av rör, olika mätinstrument och enstaka fönsterrutor med akvarium bakom. I mitten av rummet hade man monterat ett stort periskop och om man tittade in i det syntes öppet hav, där ett lastfartyg kom seglande på havsytan. Stolarna hade tjocka reptampar som armstöd och under varje bord fanns en livboj fastmonterad. Det var en mycket populär restaurang, både på grund av den exklusiva något annorlunda inredningen och den goda maten.

Louis tog fram en liten kassaväska och synade Idana och Sira noggrant. Sedan tog han fram en liten bunt med sedlar.

”Fyrtio dollar! Det borde väl pappa vara nöjd med”, sa Idana när de gick tillbaka till hamnen med sina tomma lådor.

”Mamma skulle säkert ha fått femtio dollar, men pappa bara trettio, så det är väl ok.”

Efter att ha packat in de tomma fisklådorna i båten gick systrarna vidare mot Tonys stall som låg lite längre bort i den södra delen av staden. Ett par minuter senare fick de syn på en äldre kvinna som stod och vinkade åt dem. Kvinnan var i sjuttioårsåldern och hade mörkt hår, med insprängda grå slingor. Hon var klädd i en blå klänning och bar idag även en blad- och lövmönstrad schal.

”Hej, mina små gullepluttar!” sa kvinnan när de kommit närmare. ”Det var längesedan jag såg er.”

”Hej farmor!” sa Idana och omfamnade henne med en stor kram. ”Jag skall hälsa från pappa att han blev jättenöjd med rättningarna du gjorde i hans nya bok. Han kommer att lämna in ett manus på boken nästa vecka.”

”Det var så lite så”, sa hon och log.

Sira kom också fram och fick en kram. Hennes farmor höll henne kvar i famnen och sa:

”Och grattis min lilla flicka. Arton år! Tänka sig vad åren går fort. Alldeles nyss var du bara en liten flicksnärta och nu är du alldeles stor.”

”Ja...” sa Sira tafatt.

Deras farmor letade lite i sin handväska och tog upp en liten brun papperspåse, som hon gav till Sira.

”Du får din riktiga present när jag kommer och hälsar på nästa vecka, men här får du något litet, till att börja med.”

Sira öppnade påsen och såg att den var full med daimbitar, hennes favoritgodis.

”Tack farmor!” sa hon och gav nu henne en lite hårdare kram.

”Det var så lite så. Hälsa mamma och pappa från mig. Nu måste jag vidare till frisören.”

Hon vinkade glatt adjö till dem och fortsatte att gå norrut på gatan. När de vinkat av deras farmor och gått vidare ett par hundra meter längs huvudgatan lade Idana märke till ett par svartklädda män som utmärkte sig tydligt från mängden. De två männen stod och pratade med stadens sheriff; fru Norton. Den ena av männen var blond och hade en lång muskulös kropp. Den andre var kortare, med österländskt utseende och hans långa svarta hår var uppsatt i en tofs i nacken. Sheriffen blev upprörd över något de sa och gick svärande därifrån.

”Jag undrar vad det där rörde sig om?” sa Sira ”Det syns tydligt på deras fåniga svarta kläder att de där två inte kommer härifrån. Leroy och Rocky kanske inte är de enda som kraschlandat på Abelsonia nyligen, eller vad tror du?”

”Den mörkhåriga killen är i alla fall ganska söt”, sa Idana och log

Sira suckade.

De gick vidare och kom snart fram till Tonys gamla stall. Det var en lång vinröd byggnad vilken tjänade som hem för

cirka etthundra välskötta hästar. Bakom stallet stället fanns även tre stora hagar, där ett femtiotal hästar vandrade fritt. Tony var välkänd för att ta väl hand om sina fina hästar. De hittade snart Tony inne på hans kontor. Han var i fyrtioårsåldern, kort och senig, med kortklippt ljusbrunt hår och en smal lite uppåtstående näsa. Förra året hade han vunnit den stora galoppävlingen på Abelsonia. Nu satt han tillbakalutad i en kontorsstol med fötterna på bordet och läste stadens lokala tidning. När han fick syn på systrarna log han med sitt breda leende och visade upp två rader med kritvita tänder.

”Hej flickor, kul och se er. Och grattis i efterskott på födelsedagen Sira. Följ mig så tar vi oss en titt på din nya häst.”

Tony ledde dem fram genom stallets gångar. Stället var mycket välvårdat och fräscht och efter att ha passerat ett femtiotal olika hästar kom de fram till en box, där det stod en gråfärgad arab. Ovanför boxen fanns en skylt där det stod ”Cheryl, 4 år, ursprung okänt”.

”Visst är hon fin? Din mamma köpte henne till dig för en vecka sedan.”

”Hon är jättefin!” sa Sira som inte kunde släppa blicken från det ståtliga djuret.

Hon gick in till hästen och lade sin hand på dess lena varma mule. Cheryl tittade nyfiket på den unga kvinnan som skulle bli dess nye ägare och de hade en tyst och stilla stund tillsammans. Tony sadlade hästen, medan Sira ryktade henne med en borste och gjorde henne färdig med trän och tyglar. Sedan ledde Sira ut Cheryl till gårdsplanen. Hon rättade snabbt till stigbyglarnas längd och besteg vant hästen.

Marcus blev åter besviken när han och Leroy klev in i Schellsburgs centrala terminal. Det var en ganska liten och sliten lokal och där fanns en ganska lång kö som ledde till ett

enda biljettbås, där det satt en gammal tant med grått hår. Damen var klädd i en vit blus med fransar och guldpaljetter. Leroy ställde sig lydigt längst bak i kön, medan Rocky klättrade upp i en liten palm som växte i en kruka vid entrén. Marcus gick och satte sig på en pall och tittade surt ut genom fönstret. Men sen upptäckte han en gammal dator vilken stod på ett bord i bortre änden av rummet. Marcus kände inte igen modellen och misstänkte att andra exemplar av detta märke endast fanns på museer på andra planeter. Han satte sig på en pall vid datorn och knappade på tangentbordet en stund. Efter att ha skickat iväg sitt meddelande väntade han på svar en stund, men inget kom. Han tröttnade och började istället gå långsamt fram och tillbaka i rummet.

En halvtimme senare kom Leroy äntligen längst fram i kön, med Rocky sittandes på ena axeln. Marcus hade också släpat sig dit, men stod lite bakom sin kompanjon.

”Hej! När går nästa rymdfärja bort från denna planet?” sa Leroy och visade upp ett vänligt leende.

”Goddag min unge man. Ni missade tyvärr just rymdfärjan till Yemo, det var väl otur...”

”Va! Vi såg inga rymdskepp när vi gick förbi landningsplattan. När gick den?”

”För en vecka sedan...”

”Jaha.”

”Men det dröjer inte så länge tills nästa rymdfärja anländer... Den kommer hit om tre månader, kanske redan om två. Det är lite svårt att veta exakt. Tidtabellen för rymdtrafiken är, som ni vet, lite osäker så här års.”

”Tre månader?” sa Marcus högt. ”Vi kan inte vänta på den här löjliga planeten i tre månader. Vi måste härifrån snarast möjligt. Det är livsviktigt! Vi kan absolut inte vänta mer än en vecka. Det måste finnas något ni kan göra! Vi har pengar, massor av pengar!”

Marcus öppnade sin portfölj gamla damen snörpte på munnen och började gräva fram sedlar när damen svarade:

”Behåll du dina pengar. Det finns helt enkelt inga rymdskepp tillgängliga på hela Abelonia nu, men om ni inte har så bråttom så kan jag boka in er på nästa rymdfärja.”

”Det är inte helt sant, det där”, sa en gammal man med luffaraktigt utseende, som stod bakom dem i kön.

Han hade på sig en gammal trasig hatt och hans andedräkt luktade surt vin.

”Stanislaus Bierg, gubben som bor på andra sidan berget, har ett gammalt rymdskepp. Ibland kommer han till staden med skeppet för att handla varor.”

Marcus lämnade kön och tog med sig den gamle luffaren en bit åt sidan.

”Hur kommer man i kontakt med den där Stanislaus? Kan vi kontakta honom via telenätet?”

Luffaren tittade trött ner på Marcus.

”Det finns inget telenät på Abelonia och den enda datorn med intranätskontakt till andra planeter står där borta. Men den har ni väl redan provat. Ganska långsam grej, brukar ta flera veckor innan det kommer något svar. Vi har aldrig haft så mycket behov av datorer och sådant där i Milvenia. De enda sätt att få tag i Stanislaus är att passa på när han besöker staden eller själv ta sig till honom. Men då han bor på andra sidan bergen, tar det nog tre dagar att ta sig dit till fots. Nu var det nog ett halvår sedan gubben kom hit senast, vilket är lite konstigt. Om jag var i desperat behov av ett rymdskepp, så skulle jag ta mig dit själv.”

Marcus funderade en stund och tittade ner på sin svarta väska.

”Skulle du kunna föra oss dit? Jag kan betala bra.”

”Tyvärr vet jag inte riktigt var han bor och dessutom är jag för gammal för en sådan resa. Men gå och tala med Mariana i

handelsboden längst ner på gatan. Hon vet nog var han bor. En gång i tiden var hon och Stanislaus ett par.”

Marcus tackade för informationen och räckte fram en stor sedel, men mannen bara log, skakade på huvudet och struntade i sedeln.

Lite senare hade Marcus och Leroy kommit fram till handelsboden. Det var en liten butik som sålde allt ifrån leksaker och livsmedel till kläder och vapen. De hittade Mariana som höll på att sortera fiskeredskap i en glasmonter. Mariana var en gråhårig kvinna i sextioårsåldern, med solbränt ansikte och seniga armar. Leroy berättade om deras situation och hon blev genast intresserad och lyssnade noga på deras historia. Mariana gick till ett skåp och hämtade ut en stor pappersrulle. Hon rullade ut den försiktigt på ett tomt bord. Det visade sig vara en handritad karta vilken visade hur de skulle kunna hitta över bergen till den bergsslutning där Stanislaus bodde. Några lämpliga rastplatser var noggrant utritade och fint illustrerade. Hon beskrev den bästa vägen över bergen och varnade dem också om vilka faror som de måste försöka undvika. Där fanns farliga mångfotingar och alplejon, som gärna ville äta sig mätta på människokött. Man kunde också drabbas av snöstormar och laviner, som var vanliga så här års. Hon rekommenderade att de tog med sig en erfaren guide som kände till farorna i bergen. Men när de frågade om hon kunde bli deras guide, nekade hon bestämt, även när Marcus erbjudit henne en stor summa pengar. Hon hade redan tillräckligt med pengar för sitt enkla liv och resan var farlig. Marcus köpte i alla fall kartan av henne och Leroy köpte en påse med torkad frukt till Rocky. Han öppnade påsen och gav den till apan, som genast tog för sig.

En aning besvikna gick Marcus och Leroy vidare till puben *Galna Hästen*. De klev in i en ganska mörk lokal där folk i olika åldrar satt runt små bord och samtalande i vänskaplig anda. På väggarna hängde en mängd inramade fotografier, mestadels på olika handbollslag, men där fanns även bilder från de populära båtskyttetävlingarna. Stämningen var god på puben och luften var fylld av doften av nylagad mat och god öl. Runt ett av borden satt fyra små gnobiter i röda kläder och spelade kort. De drack inte öl utan satt istället med varsitt stort isat glas med plommonjuice, som de drack ur tjocka sugrör. Alla fyra vände sig unisont om mot Marcus och stirrade på honom med sina svarta ögon. Marcus tittade misstänksamt tillbaka på de små figurerna och gick vidare in i lokalen. Leroy hittade ett ledigt bord nära bardisken och gick och satte sig på en ledig stol. Marcus gick fram till bardisken och beställde två öl till honom och Leroy. Han köpte även ett glas vatten och en stor skål med nötter till Rocky.

En stund senare kom Idana och Sira fram till puben. Sira hoppade vigt av sin häst. Hon gav Chèryl en frukt och klappade om henne innan hon band fast hästen i en stolpe utanför puben. Där fick hon stå bredvid två andra hästar, en stor svart hingst och en liten brun ponny.

Systrarna gick in i puben och tittade sig omkring. De fick snabbt syn på Marcus och Leroy. Men bredvid deras bord stod även någon annan. Det var den store blonde svartklädde mannen de tidigare sett tala med sheriffen. Systrarna gick försiktigt närmare för att höra vad den blonde mannen sa.

”Ge mig den, sa jag.”

”Men vi har den inte kvar”, sa Marcus med tunn röst. ”Den försvann ner i havets djup tillsammans med nödkapseln.”

Den blonda mannen drog då fram en långpipig laserpistol ur sitt axelhölster. Han riktade pipan mot Leroy's panna.

”För sista gången. Ge den till mig! Jag räknar till tre.”

Leroy, som var helt vettskrämd, blundade och kramade om sin lilla apa. ”Mamma hjälp mig!”

”Ett... tv..!” En whiskyflaska landade tungt på mannen bakhuvud, men gick konstigt nog inte sönder. Mannen ramlade tungt ihop på golvet; medvetlös. Idana stod och såg på flaskan hon höll i handen.

”Hållbar flaska! Flaskorna går ju alltid sönder på film.”

Sira gick fram, böjde sig ner och kände efter mannens puls.

”Han lever; är bara avsvimmad”, sa Sira som verkade lugnad. ”Han vaknar nog om några timmar igen.”

”Det var andra gången ni räddar livet på oss”, sa Leroy tacksamt. ”Tack så mycket. Vi står nu i evig tacksamhetskuld till er.”

”Vad var han ute efter?” sa Idana.

”Mina pengar”, sa Marcus snabbt.

”Vi har inte tid att stå här och prata. Hans kumpan kan komma hit när som helst.” sa Sira.

”Vilken kumpan?” sa Leroy och tittade sig oroligt runt om i lokalen.

”Vi såg den här mannen tidigare idag och då var han tillsammans med en kortare man med långt svart hår och asiatiskt utseende. Han var, liksom den här typen, klädd i en helt svart utstyrsel.”

De lämnade snabbt lokalen och kom ut på gatan. Ingen ytterligare svartklädd man fanns inom sikte och Leroy lugnade sig lite. Sira lossade hästen från stolpen och sedan tog de sig vidare norrut genom stadens gator. Efter att ha gått i några minuter kom de fram till en stor park där det vimlade av människor. Detta var dagen då stadens invånare firade årets bågskyttefest. Runt omkring den stora

bågskyttebanan såldes det godis och drycker i olika stånd. Stämningen var uppsluppen och högljudd, så det var ett idealiskt ställe om man ville gömma sig undan en förföljare. Det skulle dröja ännu någon timme tills tävlingen startade och man höll just på att mäta upp avstånden fram till måltavlorna.

De gick fram till ett tält där det satt folk på bänkar och drack specialbryggd festivalöl. Idana hittade ett par lediga bänkar och bad de andra att slå sig ner. Marcus passade nu på och berättade för systrarna om Leroys och hans plan att ta sig över bergen till Stanislaus Bierg för att kunna hyra eller köpa hans rymdskepp. Marcus visade även innehållet i sin portfölj. Där låg drygt två miljarder dollar i form av sedlar och obligationer, som borde räcka till att köpa tio medelstora rymdskepp. Både Idana och Sira häpnade över den stora summan pengar. Marcus visade även den handritade kartan de köpt och beskrev den säkraste vägen över bergen. Han erbjöd nu systrarna tjugo miljoner dollar om de ställde upp och guidade dem över bergen. Systrarna svarade inte genast, då de visste att det kunde vara farligt att ta sig över bergen.

”Kan ni inte anställa ett par riktigt erfarna guider istället?” sa Idana. ”Jag följde visserligen med min pappa en bit upp i bergen för ett år sedan, men då var vi åtta personer varav två var erfarna jägare.”

”De svartklädda männen bevisar hur bråttom vi har att komma iväg. Leroy och jag svävar i livsfara så länge vi befinner oss på den här planeten. Ni är de enda människor vi riktigt kan lita på här i staden och att ni kan bekämpa brutala odjur bevisade ni på puben.”

Idana såg mycket tveksam ut, medan Sira verkade mer positiv till förslaget.

Marcus såg plötsligt lurig ut och sade:

”Idana! Tror du att du har någon chans att vinna bågskytte-tävlingen i eftermiddag?”

”Nej, jag är ingen av storfavoriterna. Troligen blir det Saga Jacobsen som vinner. Hon vann både förra och förförra året. Men Will McMillan kan också vinna. Han kom tvåa förra året och lär ha tränat jättemycket inför den här tävlingen. Själv kom jag på femte plats förra året och det är jag riktigt nöjd med. Men om allt går bra kommer jag kanske på tredje plats i år.”

”Då föreslår jag en vadslagning. Om du vinner bågskytte-tävlingen blir ni våra guider över bergen, men om du inte vinner så slipper ni. Och om du inte vinner får ni ändå två miljoner dollar av oss. Oavsett om ni vinner eller inte blir ni rika. Går ni med på det?”

Idana tittade fundersamt på Marcus och funderade på vad det kunde vara för lurt med det extremt generösa erbjudandet. Idana och Sira diskuterade en stund sinsemellan, men ingen av dem kunde komma på någon riktigt bra anledning till att tacka nej till vadslagningen.

”Ok!” sa Idana slutligen.

De skakade hand och gick sedan vidare mot skyttebanan för att anmäla Idana till tävlingen.

En och en halv timme senare hade den första kvalomgången avslutats. Det hade gått ganska bra för Idana och hon låg nu på fjärde plats. Detta betydde att hon fick möta favoriten Saga i en av semifinalerna. Idana tänkte inte så mycket på vadslagningen, utan gjorde som vanligt sitt yttersta för att vinna tävlingen, även om hon såg det som osannolikt. Saga hade skjutit nästan felfritt i tävlingen fram tills nu och hade fyrtyotvå poäng mer än Idana. De nya pilar som Idanas mor Ellis hade tillverkat hade dock fungerat riktigt bra och hade gått betydligt rakare än hennes egna gamla.

I semifinalen började man om på noll poäng. Idana och Saga skulle nu skjuta sex pilar var och den som fick högst poäng gick vidare till den slutliga finalen.

Idana ställde sig i position, drog fram en pil ur sitt koger och andades lugnt. Med blicken fäst mot tavlan släppte hon strängen. Pilen flög med full fart mot tavlan och träffade mitt i prick. Publiken applåderade!

”Snygg skott!” sa Sira.

Idana sköt lugnt iväg ytterligare fyra pilar. Samtliga träffade tavlan ganska nära mitten och varierade mellan sju till nio poäng per pil. När hon skulle skjuta iväg sin sista pil såg hon i ögonvrån apan Rocky sno en frukt från ett stånd till höger om henne. Försäljaren svor till och började jaga apan, som kvickt sprang iväg från platsen. Detta ledde till ett litet tumult där vissa åskådare började skratta hejdlöst. Idana släppte iväg pilen som dock träffade i utkanten av tavlan. När hon vände sig om hade apan Rocky försvunnit.

”Jädra apa!” mumlade hon surt.

Och så var det Sagas tur att skjuta sina pilar. Speakern ropade ut hennes namn flera gånger, men ingen Saga kom till banan. Man väntade ytterligare en stund men favoriten i tävlingen var som bortblåst. Slutligen blev man tvungen att ge Idana segern genom walk-over. Idanas poäng hade ändå räckt till finalen.

Strax efteråt blev det final. Som väntat fick hon möta Will McMillan som utklassat sin motståndare i semifinalen. Will skulle börja skjuta sina sex pilar och Idana såg sig om efter sin motståndare. Plötsligt såg hon honom komma ut från ett grönt tält i närheten. Will var en storsvuxen man med brunt skägg och stor ölmage. Vanligtvis var han lugnet själv, men nu såg hans ögon alldeles stirriga ut. Han såg sig förskräckt omkring och började springa mot piltavlorna.

”Spindlarna kommer!” ropade han med panik i rösten.
”Fly allihop! Fly för era liv.”

Han kastade iväg sin båge och snubblade över en piltavla.

En man kom fram för att hjälpa honom, men Will ryggade förskräckt bort från mannen.

”Neej! Bort från mig!”

Will kom snabbt upp på fötterna och flydde skrikandes från skyttebanan och lämnade en mycket förvånad publik bakom sig.

Så blev Idana årets mästare i pilbågsskytte.

5. Vita Bergen

Dagen därpå sken solen över Vita Bergen, bergskedjan som avgränsade Milvenia från de stora skogarna i öster. Namnet hade bergen fått på grund av dess höga snötäckta toppar, som syntes ända från Sellschburg.

En liten grupp människor med en häst och en apa gick med stadiga steg uppför en brant bergsstig. De var på väg mot ett djupt bergspass, som så här års brukade vara fritt från stora snömassor.

Föregående natt hade de övernattat i båten och Idana funderade länge på sin osannolika seger i bågskytte. Marcus hade sett oförskämt nöjd ut... Under morgonen, innan de lämnat staden, hade Idana och Sira inhandlat mat, kläder och annat som de skulle behöva på resan. Marcus hade självklart fått betala för varorna. De hade även hittat ett par bekvämare och varmare vandringsskor till Leroy. Apan Rocky hade äntligen kommit över sin rädsla för hästar och hade så småningom blivit god vän med Chèryl. Han satt nu stolt på hennes rygg medan han pillade på hennes man, något som hästen faktiskt verkade uppskatta.

När de kom in i det djupa bergspasset fann de att vägen var fri från snö, men ändå blockerad. Framför dem fanns en stor hjord med betande djur. Djuren kallades för maseller och hjorden framför dem bestod av minst femhundra djur. Maseller påminde lite om gnuer och var ungefär lika stora som hästar. De hade lång vitgul päls och sex ben. Bland djuren skymtades även ett antal mindre ungdjur, som höll sig nära sina föräldrar. De extra par benen gjorde att masellerna vaggade från sida till sida när de gick, men de gjorde dem även till mycket bra klättrare. Marcus gick fram

till djuren och började ho och vifta med armarna för att få dem att flytta på sig.

”Sluta med det där!” sa Idana skarpt och blängde på honom. ”Om du skrämmer dem kan de råka i panik och då kommer alla djuren att fly å något håll. Jag känner inte för att bli ihjältrampad av maseller. Vi går lugnt igenom hjorden på en lång rad medan vi sjunger.”

”Sjunger?” sa Marcus och såg skeptisk ut.

Idana började sjunga lågt på en gammal vaggvisa och snart föll även Sira, som gick längst bak i gruppen, in i sången. Leroy började nynna på en annan låt och gick fram med svepande danssteg med total inlevelse.” ... och älvorna dansade ovanför barnets säng, det doftade som en blomstrande äng...”

Marcus tittade förfärat på sin sjungande kamrat och vägrade att sjunga själv. Gruppen snirklade sig mellan djuren, som lugnt stod kvar och betade. Enstaka djur tittade upp mot dem, men tröttnade snabbt och fortsatte att beta av de små buskar som täckte marken. Masellerna hade en mycket specifik kryddig lukt som dock inte var oangenäm. Leroy tyckte att de luktade som cyrrygryta och började känna sig hungrig, trots att det bara var två timmar sedan de åt senast.

”Idana? Tror du mamma och pappa är oroliga för att vi inte kom hem idag?” sa Sira.

”Vi skrev ju ett brev...”

”Jo, men du vet ju hur mamma är. Hon oroar sig jämt för småsaker.”

”Jag tror inte att hon är orolig, snarare skitförbannad. Det skulle inte förvåna mig om hon gav sig ut för att leta upp oss, bara för att få skälla ut oss.”

”Jo, men hon tjarar ju också hela tiden på att vi borde ta mer ansvar. Nu har jag fyllt arton och vi har tagit ett stort ansvar genom att föra dessa två resenärer över bergen.”

”Vi får se om mamma ser likadant på saken.”

De kom helskinnade igenom hjorden av maseller utan att något anmärkningsvärt hände. De fortsatte sedan vidare på sin vandring och kom snart in på en smal stig som snirklade sig vidare österut. På vissa ställen gick de utmed branta stup och då höll sig Leroy extra nära bergsväggen. Långt nedanför fanns bara sten, inget mjukt att landa på om man föll. Men Leroy gick vidare och försökte tappert att övervinna sin höjdrädsla. När stigen passerade ett speciellt brant stup stannade han och andades tungt. Sira var då tvungen att hålla honom i handen för att han skulle våga gå förbi den smalaste delen av stigen. Hon gick före medan han blundade och stapplade sig framåt, tätt tryckt mot bergsväggen.

Dagen passerade och solen gick slutligen ner i väst. Små vattendroppar började falla ner från skyn och luften kändes med ens kallare. Gruppen vandrade vidare en stund i kvällsmörkret innan de slutligen nådde målet på första dagens vandring. Bergsväggen gick här in en bit från stigen och bildade en grund grotta vilken gick in ett tiotal meter i berget. Trots att grottan inte var så djup var det högt till tak och gott om utrymme för alla. Detta var den första rastplatsen som fanns utmärkt på kartan. På marken fanns även resterna från en tidigare lägereld, även om lämningarna verkade vara över ett år gamla. Sira, Marcus och Leroy började med att resa tältet, medan Idana gjorde i ordning en brasa med den ved de haft med sig. Veden hade burits upp av hästen och var planerad att räcka till två övernattningar i bergen. När allt var färdigt satte de sig i en ring runt elden och lagade sin kvällsmat. De grillade kryddiga korvar över elden och snart fylldes den lilla grottan av ett frestande matos.

Mätta och belåtna gick de sedan in i tältet för att sova, alla utom en som fick sitta ute vid elden och hålla vakt. Som

tur var jagade bergens rovdjur mest om dagen och dessutom var åtminstone mångfotingarna rädda för eld. Det blev Sira som fick ta första vakten. Vid tvåtiden på natten var det tid för vaktombyte och det blev nu Marcus tur att hålla sig vaken. Det hade då blivit riktigt kallt och Marcus, som var iklädd en tjock masellskinnpäls, satte sig riktigt nära brasan och la dessutom på några extra vedträn. Natten förflöt utan att de stördes av oinbjudet sällskap.

Morgonen var minst lika kall som natten och alla i sällskapet åt sin frukost under tystnad. Efter att ha packat ihop utrustningen var de åter på väg österut. Himlen var klar utan några moln och en bitande vind svepte genom bergen från norr. Sira lade en varm filt över Chèryl, som ändå såg förvånansvärt pigg och rask ut i kylan. Ju längre in bland bergen de kom, desto mer snö låg det på marken. De gick vidare på stigen och efter några mils vandring kom de fram till en stor snötäckt dal. Leroy fick syn på spår efter ett större djur i den djupa snön och ropade till sig de andra. Idana ställde sig bredvid honom och inspekterade spåren. Djuret som gjort dem hade hovar, med en klo på baksidan om hoven. Spåren ledde norrut och de hittade även andra liknande spår som gick parallellt med de första spåren.

”Det är spår efter mångfotingar”, sa Idana sakligt. ”Spåren är ganska färska, så jag gissar att de passerat den här dalen för bara några timmar sedan. Troligen är det en flock på cirka tio djur. Det är tur att vi missade dem.”

”Mångfotingar?” sa Leroy. ”Sa du inte tidigare att de var köttätare?”

”Jo, och det är därför vi har med oss varsitt kortsvärd.” Idana pekade på svärdet som hängde i en slida vid Leroy's höft. ”Om vi blir anfallna får du dra det snabbt och svinga det så gott du kan. Sedan har vi min pilbåge och Marcus pistol.”

”Och jag har den här”, sa Sira och visade stolt upp ett armborst som satt fastspänt vid hästens sadel.

”Och det är nog säkrast för oss alla om armborstet får förbli fastspänt”, viskade Idana till Leroy. ”En gång fick hon låna pappas armborst och det slutade med att han fick en pil i låret.”

Sira gissade vad systemen pratat om och sa: ”Berättar du om det där igen? Det var länge sedan och pappas armborst gick ju av bara man skakade lite på det. Det här armborstet är mycket säkrare.”

”Det var fem månader sedan och pappa haltar fortfarande lite på sitt vänstra ben”, viskade Idana.

Leroy fnissade till, men tystnade när han såg Siras blixtrande ögon.

Senare på dagen hittade de något som fångade deras uppmärksamhet. Vid sidan av stigen låg ett kadaver efter en masell. Den stora kroppen låg på sidan och huvudet låg någon meter ifrån resten av kroppen. Idana och Sira undersökte noggrant det döda djuret och spåren runt omkring.

”Det här är inte verket efter mångfotingar. Här har ett alplejon ätit sig mätt. Titta så stora spåren är. Varje avtryck har en stor trampdyna och tre långa klor.”

”Det här djuret har nog varit dött i ett par dagar”, sa Idana. ”Av de suddiga fotavtrycken att döma är alplejonet troligen en stor hona. De är nästan dubbelt så stora som hannarna.”

Gruppen gick vidare österut och kom snart ut på en stor glaciär. Snön gnistrade bländande vit i solljuset och Leroy satte på sig sina mörka solglasögon. Han såg riktigt cool ut, tyckte han i alla fall själv. Marcus började allt oftare att klaga över att han var trött i benen och han blev till och med grinigare än vanligt. Leroy fortsatte dock att gå framåt med glatt humör och lite då och då tog han fram sin hemliga

svarta låda. När han var som mest inne med att pilla på sin låda mumlade han högt för sig själv, konstiga meningar som fortfarande var helt obegripliga för systrarna. Han sa saker som; "... och så gör vi den lilla draken lila. Det blir fint..." eller "... i de gulliga gröna molnen kan man köpa en biljett till regnbågen...".

Idana och Sira viskade till varandra och tittade menande på den något underlige långa mannen, som tidvis verkade befinna sig i en helt annan värld.

Dagen tog slut och solen sjönk nedanför bergstopparna. Marcus var då helt utmattad och Sira lät honom sitta upp på hästen sista sträckan fram till den planerade övernattningsplatsen. Slutligen var de framme vid nästa rastplats. Intill ett lodrätt stup stod ett cirka femtio meter högt gammalt torn. Byggnaden var tusentals år gammal och ingen visste vem som ursprungligen byggt den. Tornet var sexkantigt till formen och tillverkat av någon slags svart sten. Utanför ingångarna fanns två stora statyer föreställande olika varelser som gick på två ben. Tiden hade dock satt sina spår så det var svårt att se mer än vaga konturer. Statyernas huvuden var borta och fanns inte att hitta någonstans i närheten. Människorna fick böja sig något för att komma in genom tornets ingång. En spiraltrappa som gick längs den inre tornväggen, ledde ända upp till en avsats på tornets topp. De slog läger på bottenvåningen och alla var för trötta för att orka gå upp för trappan och titta på utsikten. Den här natten satte de inte upp något tält, utan allas sovsäckar placerades istället i en ring runt lägerelden. Sira utfodrade hästen medan Marcus lagade till kvällsmaten över den öppna elden. Det blev en god chiligryta som alla åt av med god aptit. Att Marcus kunde laga såpass god mat var något som förvånade systrarna och det gjorde dem lite mer välvilliga mot den buttre mannen, men bara lite. När det blev dags att sova

blev det Leroy och Rockys tur att hålla första vakten. Rocky ville utforska stället och skuttade därför vigt upp för trappstegen. Snart var han utanför synhåll.

Tjugo minuter senare kom han tillbaka. Rocky visade stolt upp ett föremål han hittat uppe i tornet. Leroy tog emot föremålet och inspekterade det noga. Det var en flöjt som troligen tillverkats av masellhorn. Flöjten var cirka trettio centimeter lång och vriden i formen, likt en skruv. Under den matta grå färgen fanns inristningar med symboler, vilka han inte kände igen. Leroy blåste bort lite damm från instrumentet och provade att blåsa i det. Det kom några svaga toner och ytterligare damm inifrån flöjten. Idana började röra på sig, så Leroy slutade spela för att inte väcka henne. Plötsligt satte sig Idana upp, skrattade och sa: "Sira du har ju håret bakom lampan!" Sedan lade hon sig ner igen och sov vidare. Leroy tittade oroligt på den mörkhåriga flickan och lade försiktigt ner flöjten i sin ryggsäck.

Morgonen därefter så snöade det ute. Nu var det endast en dags vandring kvar tills de skulle komma fram till Stanislaus Biergs hus, som skulle ligga på Vita Bergens östra sluttningar. Men de hade en hård dags vandring framför sig och Marcus klagade ständigt på att han hade ont i ryggen och en molande huvudvärk. Efter att snabbt ha ätit upp sin frukost gick sällskapet vidare österut. De följde en bergsstig i några timmar tills de kom fram till en djup ravin som de enligt kartan skulle gå igenom. Inne i den smala ravinen ekade ljuden från deras fotsteg från vägg till vägg. Leroy startade att sjunga och ljudet förstärktes i ravinen. Hans sångröst var något falsk och platsade tyvärr inte i någon av Schellsburgs körer. Plötsligt lyfte Sira upp en varnande hand och Leroy tystnade. Ett tjugotal meter ovanför dem på ravinens kant stod ett stort alplejon och tittade ner på dem. Lejonet var säkert fyra meter långt och kraftigt byggt. Dess

päls var helt vit och i dess stora huvud satt tre gula och grymma ögon. Djuret utstrålade en beräknande intelligens och grymhet. Gruppen stannade upp och tittade förskräckta upp mot det stora rovdjuret. Efter en stund verkade alplejonet tappa intresset för dem och det gick bort från kanten.

”Det där var läskigt”, sa Leroy.

Gruppen fortsatte vidare genom ravinen. Marcus tittade lite då och då upp mot ravinkanten, men såg inte alplejonet någon mer gång.

Efter att ha vandrat i ravinen i nästan en timme kom de slutligen ut till öppen mark. Himlen var klar och vinden piskade deras ansikten. De såg ut över en stor snötäckt dal, som var fyllt av små och stora stenblock. Några av de största stenblocken hade konstiga former och Idana tyckte att en av dem liknade en tupp. Idana tog åter täten och spejade oroligt åt olika håll. Detta var en perfekt plats för ett bakhåll. Hon tog fram en pil och lade den på strängen, redo att fyras av. Sira tog även loss armborstet från hästens packning, spände bågsträngen och lade på en kort armborstpil. Leroy, som gick framför henne, blev orolig när Sira höll armborstet riktat mot hans rygg. Han kom ihåg vad Idana sagt om att Petrov fortfarande haltade lite.

”Skulle du kunna tänka dig att sänka den där lite?” frågade Leroy försiktigt.

”Va!” sa Sira.

”Armborstet! Det känns inte riktigt bra när du riktar det framåt så där.”

”Oj, förlåt!”

Sira riktade då armborstet neråt snett åt sidan.

Plötsligt hoppade ett stort alplejon ner från en klippa. Djuret föll ner med hela sin tyngd rakt på Leroys axlar. Leroy trycktes ner i marken och pustade ut ett stönande ljud. Marcus skrek gällt och svängde runt sin stora pistol mot alplejonet. Men efter att ha fällt Leroy till marken vände sig

djuret blixtsnabbt mot Marcus och slog pistolen ur hans hand med ett kraftigt slag med den kloförsedda tassen. Pistolen for in i en snödriva en bit därifrån och Marcus backade förskräckt ett par meter. Hästen Chèryl stegrade sig och träffade alplejonet i huvudet med ena hoven. Rovdjuret ruskade på huvudet och visade upp ett gap fylld av vassa grönvita tänder. Alplejonet verkade inte ha skadats nämnvärt av sparken. Plötsligt träffades alplejonets vänstra lår av en pil. Det gav ut ett vrål av smärta, vände sig och riktade all sin illvilja mot bågskytten, som befann sig längst fram i ledet. Idana vände sig snabbt om och flydde. Alplejonet började springa efter henne. Pilen gjorde dock att den haltade lite. Sira som gått längst bak i ledet siktade noga med armborstet. När hon hade alplejonet i sikte fyrade hon av. Pilen for ut med full kraft, men missade alplejonets huvud med någon decimeter. Istället träffade den Idana mitt i ryggen... Som tur var hade systemen en ryggsäck på sig och pilen stoppades upp av en konservburk i backningen. Sira darrade till och tappade armborsten. Idana kände knappast något av stöten och fortsatte springa framåt in bland de små klippblocken. Det tog en stund för det stora alplejonet att få upp farten och den kunde inte heller göra lika skarpa svängar som en människa. Idana rusade framåt i full fart, svängde ofta och korsade stenblocken på ett slumpmässigt vis. Då hon hade varma kläder på sig och bar på en tung ryggsäck blev hon dock snabbt svettig och trött. Idana fick syn på ett stort stenblock med en liten urgröpning lagom stor för en människa. Hon tittade sig snabbt om; Inget alplejon! ... och slank snabbt in i urgröpningen. Idana lade ifrån sig pilbågen och drog fram sitt korta svärd. Om det blev närstrid med odjuret i det trånga utrymmet skulle svärdet göra mer nytta än pilbågen. Idana försökte att lugna ner sig med några djupa andetag och lyssnade intensivt. Inga ljud förutom vindens molande susningar hördes. Hon väntade en stund till

utan att röra på sig. Plötsligt hörde hon ett svagt ljud på sin högra sida. Det stora alplejonet vädrade i luften med sin känsliga nos. Djuret steg fram framför stenblocket där Idana gömde sig. Ännu hade det inte fått syn på henne. Plötsligt kom en liten snöboll farande mot alplejonet. Den träffade djuret rätt i huvudet och på ett stenblock ett tiotal meter ifrån Idana stod den lila apan Rocky och tjattrade glatt. Alplejonet röt ut sin ilska och ställde sig på sina bakben för att försöka klättra upp till apan. Rocky kastade iväg ytterligare en liten snöboll som missade och sedan försvann han ur synhåll. Alplejonet tog upp jakten efter apan och var snabbt utom synhåll för Idana. Hon pustade ut, klev fram från sitt gömställe och började småspringa tillbaka till de andra. Hon kom snart tillbaka till platsen där de blivit anfallna. Leroy låg avsvimmad i den kalla snön och Sira höll på att linda om hans huvud med ett bandage. Armborstet låg laddat med en pil bredvid henne. Hon tittade bekymrat upp på sin syster.

”Tur att du klarade dig. Har du sett Marcus? Han sprang bort åt ditt håll för en stund sen.”

”Nej, men jag såg Rocky. Han räddade mig från alplejonet genom att locka bort det med snöbollar.”

Plötsligt hördes ljudet från ett rytande en bit bort. Rytandet ökade i intensitet tills det plötsligt försvann.

”Det där lät konstigt”, sa Sira. ”Tror du att odjuret dödade Marcus?”

”Kom med mig”, sa Idana och lade en ny pil på sin bågsträng. ”Och ta med dig armborstet.”

De började gå åt det håll ljudet kom ifrån, redo att när som helst avfyra sina vapen.

”Kan du stå stilla ett tag?” sa Sira. ”Jag ska bara fixa en grej med din ryggsäck.”

”Va!” sa Idana och stannade upp.

Sira tog tag i den korta pilen och drog försiktigt ut den från ryggsäcken. Väl ute stoppade hon kvickt in pilen i sitt pilkoger, som satt fastspänt i midjebältet.

”Vad gjorde du?”

”Jag bara stängde väskan ordentligt”, sa Sira oskyldigt. ”Några av dina saker höll på att ramla ut.”

Efter att ha smugit en stund åt det håll ljudet kommit ifrån, hittade de slutligen Marcus. Han satt på marken och höll på att packa in den svarta lådan i Leroys ryggsäck. Apan Rocky satt bredvid Marcus och såg intresserat på vad han gjorde.

”Var är alplejonet?” frågade Idana oroligt.

”Den sprang iväg ditåt”, sa Marcus och viftade med handen åt något obestämt håll.

”Varför?”

”Va!” sa Marcus och stängde ryggsäcken.

”Varför sprang alplejonet iväg?”

”Vet inte! Kanske blev han rädd för Rocky.” Marcus skrattade gott och klappade den lilla apan på huvudet. ”Han är tuffare än han ser ut, den lilla apan.”

De gick tillbaka till Leroy som nu hade vaknat till sans igen. Han satte sig upp och tittade upp mot de andra med ett skevt leende.

”Är lejonet borta?”

”Ja ja!” sa Marcus. ”Det där alplejonet kommer nog inte att dyka upp igen på mycket länge.”

Han blinkade till Leroy som log tillbaka.

”Det vore nog bra om vi kunde komma vidare så fort som möjligt”, sa Idana.

Leroy hade fått en stor bula i huvudet och troligen även fått en hjärnskakning. Idana och Sira hjälpte honom upp på hästen. Han skulle få rida resten av vägen till Stanislaus stuga.

Gruppen fortsatte sin vandring österut. Efter att ha vandrat förbi alla stenblocken kom de fram till en bred stig, vilken slingrade sig fram utmed ena sidan av ett högt berg. Vinden hade vänt och en sydlig mildare vind blåste bort den värsta kylan. De gick vidare hela dagen och kom slutligen till en lång bergssluttning. Snölagret började bli tunnare och här och där syntes bara fläckar med grått berg. Deras vandring var så gott som över och de Vita Bergen låg nu bakom dem. Långt borta nedanför bergssluttningen, låg den stora mörka skogen, men halvvägs ner låg deras mål för resan; Stanislaus gamla stuga.

6. Stanislaus stuga

Sällskapet gick ner mot stugan och alla började känna sig lättare till mods. Stugan var ganska stor och borde väl snarare kallas ett riktigt hus. Runt omkring huvudbyggnaden hade Stanislaus satt upp ett staket med ståltråd, vilket inte bidrog till något välkomnande intryck. Men själva huset, som var målat i rött med vita husknutar såg gemytligt ut och rök ringlade långsamt upp ur en hög murad skorsten. Sira såg fram mot värmen i ett ombonat hus och god mat i magen. Hon tänkte sitta barfota framför brasan i timmar och bara slappna av i värmen. Bakom huset såg de siluetten av ett medelstort svart rymdskepp. Det såg förvånansvärt nytt ut. Leroy såg nu betydligt piggare ut där han satt uppe på Siras häst. Apan Rocky satt ihopsjunken på hans ena axel. Han såg ut att vara både frusen och trött. Idana kom fram till en grind i stängslet och kände på handtaget; grinden var låst. De gick in genom grinden, men ingen mötte dem från huset. Marcus gick fram till ytterdörren och bankade tre gånger på den med sina nävar.

”Herr Stanislaus! Släpp in oss!” ropade Marcus. ”Vi har gått långt och behöver få komma in och vila oss.”

Han backade bakåt ett par steg och inväntade svar. Men det var helt tyst och ingen öppnade dörren.

”Kanske ingen är hemma”, sa Sira. ”Är det låst?”

Marcus klev fram och kände på handtaget. Det var öppet... Dörren gnisslade på sina gamla gångjärn och Marcus, Idana och Sira gick in i stugan, medan Leroy satt kvar ute på hästen. Det de fick se när de kom in var inte vad de väntat sig. Alla möbler och saker i huset låg i en enda röra, många av dem sönderslagna. Någon eller några hade varit i huset och förstört inredningen totalt. Det såg inte ut

som ett inbrott, utan förödelsen verkade mer vara någon vandaliserande galnings verk. Soffkuddar hade rivits eller skurits upp så att det mesta av stoppningen hade kommit ut. Både Idana och Sira gissade att det var något djur som gjort detta. Stanislaus verkade inte vara inne för tillfället, men måste ha varit här nyligen. I den öppna spisen brann fortfarande en brasa, även om det mesta av veden brunnit upp och där endast återstod en orangeröd glöd. Idana tittade på ett bord som fortfarande stod upprätt. På bordet stod ett halvtomt ölglas och en kopp med något brunt i, som troligen var kaffe. Idana kände på koppen.

”Den är fortfarande varm. Det betyder att vi inte är ensamma här.”

”Det stämmer!” sa en iskall röst.

En svartklädd man med långt mörkt hår och orientaliskt utseende klev in i rummet från köket. Han riktade något slags gevär eller laservapen emot dem.

”Jag känner igen dig från staden”, sa Idana. ”Du var tillsammans med den där stora blonda gorillan som hotade våra vänner.”

”Och jag lever än, som du kan se.”

Rösten kom från andra sidan rummet. Den store blonde mannen dök upp bakom en bardisk där han stått gömd. ”Var det du som slog ner mig med flaskan? Ditt utseende stämmer med beskrivningen jag fick av värdshusvärden. Släpp era vapen eller dö! Nu är det min tur att dela ut lite smärta.” Ett grymt leende spreds i hans kraftfulla ansikte.

”Ta det lite lugnt Kurt, ingen behöver bli skadad”, sa den mörkhåriga mannen. ”Vi vill bara att Dr Leroy Ghassim och Dr Marcus Andersen följer med oss på en liten resa. Det finns en dam på Cybotronic Corporation, som är mycket missnöjd med att ni lämnade företaget. Lockelsen att få en ännu större förmögenhet av ett annat företag lockade väl, kan jag tro.

Dessutom saknar hon en nätt summa pengar som stulits från hennes kassaskåp. Känns det bekant?"

"Pengarna är våra", sa Marcus surt. "Leroy och jag har jobbat åt Madame Ley för slavlöner i flera år. Vi kommer inte att följa med er."

"Mischa, var är den andre snubben förresten?" sa Kurt och tittade sig omkring. "Den långe mörke."

Han gick till dörröppningen och tittade ut. Först såg han ingen, men när han tittade nerför sluttningen såg han Leroy, som red på en häst. Han var på väg mot skogen och hade fått hästen att springa i en gångart som verkade vara en blandning mellan trav och galopp.

"Jäklar! Han smiter!" ropade Kurt.

Den store mannen höjde sitt vapen och tog sikte mot den flyende Leroy. Men han hann inte fyra av sitt vapen förrän en kula från Marcus pistol träffade honom mitt i ryggen. Kurt stönade och föll ut genom dörröppningen.

Marcus höll pistolen i bägge händerna. Han vände sig om och riktade sitt vapen mot Mischa, men hann aldrig avfira vapnet. Mischa sköt först och träffade honom rakt i bröstet med sitt lasergevär, vilket brände ett hål rakt igenom honom. Marcus var död innan han fallit ner till marken. Idana och Sira tog tillfället i akt och dök ner utom skotthåll. Idana kravlade sig in till köket, medan Sira ålade sig fram mot baddörren.

"Tjejer! Lagg undan era vapen och kom fram till mig, så låter jag er leva", ropade Mischa. "Det här bråket gäller inte er."

Idana, som satt tillbakalutad mot spisen, lade på en pil på bågen. Hon ropade tillbaka: "Ni dödade Marcus!"

"Det var i självförsvar, det såg du själv. Marcus dödade min kollega."

"Men den där Kurt tänkte skjuta Leroy."

”Kurt skulle bara ha skjutit ett varningsskott. Leroy är bara värt något levande. Det är han som är hjärnan bakom allt, inte Marcus.”

”Ni är bara ett par usla prisjägare utan någon moral i kroppen. Dessutom behövde du inte ha dödat Marcus. Det skulle ha räckt att du skadeskjutit honom.”

Det blev tyst en stund. Sedan hörde Idana fotsteg som närmade sig. Hon chansade, reste sig upp, fick syn på Mischa och sköt snabbt iväg en pil. Pilen missade grovt och satte sig i en landskapsmålning på bortre väggen. Mischa suckade och skakade sorgset på huvudet.

”Kan du inte bättre än det? Siktade du verkligen på mig?”

”Det kanske jag inte gjorde”, sa hon argt.

Idana släppte sin båge och drog sitt korta svärd.

”Nu börjar det likna något”, sa Mischa och log.

Han lade ner sitt gevär på vardagsrumsbordet och tog upp en lång röd sopkvast, som stod lutad mot soffan.

”Kom an bara!”

Idana tvekade först, men rusade sedan mot honom. Hon svingade svärdet och försökte att träffa hans ena hand. Mischa backade snabbt undan och svärdet missade.

”Inte illa”, sa Mischa retsamt. ”Du snuddade mig nästan.”

Mischa gick till angrepp med sopkvasten. Idana backade och lyckade precis parera slagen. Hon duckade och försökte träffa honom i benet, men han dansade lätt undan åt sidan och gav henne en dask där bak med kvastskäftet. Nu log han brett. Idana blev ilsken och anföll honom vildsint med svärdet. Men Mischa var mycket erfaren av närkampstrider och vek hela tiden lätt undan från de vilda huggen. Plötsligt slog han till hennes svärdshand hårt med kvasten. Idana svor till och tappade svärdet. Mischa tog kvickt tag om hennes hand och drog den bakåt. Han vred upp handen bakom hennes rygg och föste henne framåt. Idana var fångad och han var för stark för att hon skulle kunna slita sig loss.

”Ger du upp?”

”Aj!... För tillfället ja”, sa en tvärarg Idana. ”Men om jag får chansen skall jag ge dig så mycket stryk, så att du får tillbringa minst en vecka på sjukhus.”

”Både kaxig och snygg, det gillar jag.”

Han förde henne framåt genom vardagsrummet och ut genom en bakdörr.

Bakom huset stod två rymdskepp. Bakom det svarta de sett tidigare fanns ytterligare ett mindre och äldre skepp som troligen tillhörde Stanislaus.

Mischa såg sig om och ropade: ”Kom fram nu, utan vapen och med händerna över huvudet! Så behöver jag inte skada din vän.” För att tydliggöra sitt hot drog han fram en liten kniv från sin stövel och höll den mot Idanas hals.

”Hon är inte min vän, hon är min syster”, skrek Sira som gömt sig bakom det nyare svarta rymdskeppet. ”Det är en helt annan sak. Stick henne med den där löjliga lilla kniven om du vill. Mig rör det inte.”

Sira klev fram och mötte Mischas blick. Hon lyfte sitt laddade armborst och tog sikte på mannen bakom Idana.

”Snälla Sira sänk armborstet”, sa Idana oroligt.

”Oroa dig inte. Jag sätter pilen mitt i hans panna. Han kommer inte hinna att reagera alls. Han kommer att dö en smärtfri död.”

”Jag är inte orolig för honom din dumma kossa. Det är din träffsäkerhet och min egen hälsa jag är orolig för. Jag känner till hålet i ryggsäcken.”

Det blev tyst en kort stund.

”Oj, gör du?”

”Du träffade en burk med tomatsoppa. Det är fullt av tomatkladd i hela ryggsäcken. Jätteäckligt. Alla mina kläder är nersölade. Jag sa inte något förut för att inte såra dig.”

Sira sänkte armborsten mot marken. Hon gav upp.

Idana och Sira höll sig stilla och lät sig tas till fånga. Mischa band ihop deras händer bakom ryggen med tunna, men starka rep. Han lämnade dem i vardagsrummet och gick sedan ut genom ytterdörren. Men när Mischa nu tittade nerför sluttningen hade Leroy redan försvunnit helt utom synhåll från huset. Troligen hade han flytt rakt in i den mörka skogen, vilken startade som en rödgrön vägg nedanför sluttningen. Från stugan såg skogen ut som ett stort hav utan slut. När Mischa tidigare hade flugit över planeten hade han lagt märke till att skogen täckte en yta som var lika stor som hela Europa på Jorden. Mischa undersökte Marcus och Kurts kroppar. Båda var döda. Sedan började han packa ihop vapen och förnödenheter i en ryggsäck.

”Vad har du för planer nu?” frågade Idana med en skeptisk blick på Mischa. ”Om det är pengarna ni vill åt så finns de i portföljen bredvid Marcus kropp.”

”Det är min klients pengar”, sa han ointresserat. ”Jag plockar upp dem på tillbakavägen innan jag far härifrån. Pengarna är inte det viktigaste. Er uppgift blir att hjälpa mig att hitta Dr Ghassim som verkar ha flytt in i skogen där nere. Ni är uppväxta på den här planeten och känner till farorna bättre än jag.”

”Vi vet inte mer om den mörka skogen än du”, sade Sira och suckade. ”Det enda vi vet är att de flesta som besöker skogen aldrig kommer tillbaka.”

”Där ser du! Ni vet ju mer om skogen än jag. Kom så går vi!”

”Lyssnar du inte på vad jag sa? Skogen är farlig! Inga vettiga människor beger sig frivilligt in dit. Leroy och Rocky är kanske redan döda”, sa Sira.

”Vem är Rocky?”

”Leroys apa!”

”Jaha! Vilket gulligt namn... Sätt fart nu tjejer, annars kanske jag blir otrevlig!” Mischa petade på Siras rygg med sitt gevär.

”Lägg av med det där din tönt!” sa hon irriterat.

”Var bara tyst och gå framåt, så blir nog allt bra:”

Sira och Idana lämnade huset och gick med motvilliga steg ner för sluttningen. Spåren efter Chèryl var lätta att följa i snön och någon kilometer längre ner låg skogsbrynet till den fruktade skogen. För att systrarna skulle kunna gå mer obehindrat skar han av repen runt deras handleder. Han hotade dock med att åter binda dem och även sätta på dem munkavle om någon av dem hittade på något dumt.

Spåren ledde spikrakt ner mot skogen. Under vandringen ner svarade Mischa korthugget på de många frågor systrarna ställde. Han svarade dock inte på frågan om hur han och Kurt visste att de var på väg till Stanislaus stuga, för att få tag på ett rymdskepp, men systrarna fick reda på att Mischa och Kurt hade kommit till gården redan dagen innan. De hade flugit från Sellschburg och kommit över bergen med sitt egna svarta klass III rymdskepp. När de klivit ur rymdskeppet hade de hittat Herr Stanislaus döda kropp på baksidan av huset. Det som fanns kvar av hans kropp hade endast varit blodiga rester och benknotor. Det hade sett ut som om något slags djur hade ätit upp det mesta av kroppen. Mischa och Kurt hade begravt resterna av kroppen genom att täcka liket med stora stenar på bakgården. Tyvärr fanns det inga spår kvar i snön som kunde avslöja vem eller vilka det var som var skyldiga till detta illdåd, men det var troligen något rovdjur. Dessutom hade någon eller några röjt runt i huset och förstört det mesta där inne. Man verkade även ha försökt sig på att förstöra Stanislaus lilla silverfärgade rymdskeppet, men förutom ett antal bucklor och ett böjt vingroder var skeppet intakt.

”Varför är Leroy så viktig?” frågade Sira och vände sig om mot Mischa.

”Han har stulit en sak från Madame Ley.”

”Menar du den där svarta lådan? Vad gör den? Tidigare sa du att det var Leroy's hjärna ni var ute efter. Hur hänger allt det här ihop egentligen?”

”Det var många frågor det. Vilken pladdermaja! Vänd dig om och fortsätt bara framåt en stund. Tystnad är högst önskvärt! Nu får vi se om er mörka skog är så farlig som ni säger.”

Snart kom de in under skuggan av de första stora träden. Träden var grova med rödbrun bark. Dess rötter började en bit upp på stammen och fortsatte en bit ut från stammarna tills de ledde ner till marken, vilken var helt full av vindlande rötter. Trädskronorna som började ett trettiotal meter ovanför marken, hade stora gröna eller vinröda löv, som effektivt hindrade det mesta av solljuset att tränga ända ner till marknivån. Uppifrån trädskronorna hördes tjatrande ljud från något slags djur som flög omkring högt där uppe. Idana försökte få syn på djuren, men det enda hon såg var grenar och blad som rörde sig. Vinden hade slutat blåsa och nya dofter från skogen trängde in i deras näsborrar. Lukterna var inte oangenäma, utan aromatiska och vederkvickande. De tre människorna kom inte långt in i skogen förrän snön, och därav även hästspåren, försvann helt. Nu skulle det bli svårare att spåra upp Leroy.

7. Skogen

De tre hade vandrat stadigt österut i fem timmar, när solen slutligen gick ner bortom horisonten. Nu var det en timme sedan Idana senast hittat något spår från Leroy. Då hade hon hittat fotspår från både Leroy och hästen i den mjuka leran, men här var marken så pass torr och hård att inga fotspår syntes.

Mischa gav slutligen order om halt. De hade kommit till en liten skogsglänta som korsades av ett stort omkullfallet träd. Marken täcktes av ett kort gulbladigt gräs med små röda blommor med en lukt av vanilj. Sira och Idana fick sätta upp tältet medan Mischa höll vakt. När detta var klart samlade de ihop lite ved och tände en brasa. Middagen var enkel och bestod av bröd och torkat kött. Trots att köttet var mycket salt blev de mätta och belåtna. Till maten kokade Sira upp lite te i en kastrull, vilken hon satte ner i elden. Hon tog upp en påse med mjölkpulver och en liten burk med honung ur sin ryggsäck. Både Sira och Mischa tog mjölkpulver och varsin stor klick med honung i sina koppar. Idana nöjde sig med teet som det var. De tre människorna drack sitt te under tystnad, och värmdes gott av den varma drycken. Trots att det var betydligt varmare i skogen än uppe bland bergen, var natten fortfarande ganska kall. Systrarna började förstå att Mischa var ovan med att hålla sig med fångar. Ofta var han slarvig med att hålla vakt och en gång glömde han sitt gevär lutat mot ett träd, när han uträttade sina behov. Men systrarna utnyttjade aldrig situationen till att försöka rymma. Det var inte vårt risken och de var oroliga för vad som kunde ha hänt med Leroy. Och även om deras och Mischas motiv var olika var de alla angelägna om att hitta Leroy vid liv och sedan komma ut ur skogen igen helskinnade.

”Vart tror ni att Leroy är på väg?” frågade Mischa efter att de ätit sin middag.

”Så långt bort som möjligt från dig skulle jag tro”, sa Idana.

”Om inte...” började Sira.

”Om inte vadå?” sa Mischa intresserat.

”Äh, så knäpp är han väl inte?” fortsatte Sira. ”Varför skulle han vilja gå dit?”

”Vart då?” sa Mischa irriterat.

”Va!” sa Sira som sjunkit in i egna tanka.

”VART TROR DU HAN KAN HA GÅTT?” sa Idana mycket tydligt.

”Till Djävulsklippan! Du kommer väl ihåg vad mamma berättade om på min födelsedag. Den där stora klippan med stora statyer, som påminner om demoner eller djävlar. Leroy lät mycket intresserad när mamma berättade om de där rymdskeppen som försvunnit där. Jag tror att mamma sa att klippan skulle ligga här någonstans i skogen på denna sida bergen. Tyvärr så tittade jag inte så noga efter bergstoppar innan vi gick in i skogen. Det är möjligt att man såg berget från slutningen på vägen ner till Stanislaus hus.”

”Jag och Kurt såg en stor klippa med konstiga formationer längre in i skogen innan vi landade vid Stanislaus gård. Tror inte att den är så långt borta. Jag föreslår att vi undersöker det imorgon. Någon av oss får klättra upp i ett högt träd och se sig omkring. Där uppfifrån borde man lätt få syn på Djävulsberget, om det nu finns i närheten.”

Det blev natt och Mischa insisterade på att hålla vakt ute vid elden hela natten. Idana och Sira gick in i tältet för att försöka få så mycket vila som möjligt. De somnade in snabbt, varma i sina isolerade sovsäckar.

Mitt i natten vaknade Idana. Hon kliade sig i huvudet och klev upp. Idana öppnade försiktigt tältduken och såg ut över skogsglántan. Brasan hade nästan slocknat och kvar återstod endast en svag glöd. Bredvid brasan låg Mischa bakåtlutad mot den nerfallna trädstammen och sov djupt. Emellanåt drog han knarriga, men ganska tysta snarkningar.

Vilken alert vakt vi har, tänkte Idana och smålog för sig själv. Han ser ju faktiskt ganska söt ut när han sover.

Hon såg att geväret stod lutat mot trädet någon meter ifrån honom. Skulle hon försöka att smyga fram och ta geväret när han sov? Plötsligt steg en stor skugga upp bakom den sovande Mischa. Idana hörde även knarrande ljud, som inte lät helt olika mot Mischas snarkningar. Skuggan närmade sig honom långsamt och i det svaga skenet från glöden i brasan syntes även lite av dess huvud och kropp. Det var en stor insektsliknande varelse med två stora svarta ögon och jättelika käkar. De svarta käkarna öppnade sig och skulle precis bita tag i Mischas huvud. Idana kastade sig ut ur tältet medan hon ropade ut en varning till Mischa. Han ryckte till av förvåning och satte sig upp. Detta räddade honom från djurets käkar, som slogs ihop precis bakom hans nacke. Idana snappade åt sig ett vedträ som glödde i ena änden och rusade mot honom. Den nyvakne Mischa blev vettskrämd när han såg Idana komma springande mot honom. Han slängde sig åt sidan och drog upp armarna som skydd. Idana hoppade över honom och svepte den glödande pinnen mot varelsen huvud. Varelsen träffades i ena ögat och skrek till med ett skärande ljud.

”Vad?” sa Mischa, som fortfarande inte vaknat riktigt.

”Hjälp till!” röt Idana och fortsatte att svepa pinnen mot varelsen, som nu ryggat tillbaka en bit. ”Ta ditt gevär.”

Då kom ytterligare två av de insektsliknande varelserna springande mot dem från skogen. Mischa såg att de var ungefär två meter långa, med sex ben. Varelserna rörde sig

med en vaggande gång från sida till sida. Förutom att deras kroppar inte var uppdelade i olika segment, liknade de stora jättemyror. Idana träffade sin varelse med ytterligare ett slag med den glödande pinnen och varelsen flydde skrikande därifrån. Ljudet var högt och ljust likt en siren. Mischa hade just fått tag på sitt gevär, när en av de nya varelserna fick tag i honom och bet honom i benet. Han tog i och svingade geväret mot varelsens skalle. Det lät som om något sprack i dess huvud och bettet om hans ben släppte. Den andra varelsen anföll Idana med full fart. Hon hoppade åt sidan och rullade in under det fallna trädet. Varelsen försökte att få in sitt stora huvud under trädstammen, men Idana skvätte upp sand i dess ögon, vilket fick den att rygga tillbaka. Då avfyrade Mischa sitt gevär mot varelsens kropp. Ett stort hål brändes upp under varelsens hals och den sjönk ner död utan minsta ljud. Sedan avfyrade han ett nytt skott mot den varelse som bitit honom. Huvudet brändes upp och förångades. Varelsen backade några steg bakåt innan den till slut föll ihop på marken.

Åtta timmar senare gick solen upp och daggen från natten började torka från blommorna och bladen på marken. Ljud från skogens flygande varelser som vaknat efter den långa natten, fyllde åter skogen. Sira sträckte på sig och öppnade ögonen inne i tältet. Idana låg inte i sängen bredvid henne. Hon gäspade stort och kröp ut ur sovsäcken. Hennes näsa kände lukten av grillat kött, blandat med tjära. Hon öppnade tältduken och klev ut. Det Sira såg förvånade henne såpass att hon stannade upp mitt i en rörelse. Där satt hennes syster och småpratade glatt med mannen som tagit dem till fånga. Mischa hade ett stort bandage om foten och geväret låg på marken bredvid Idana. Över brasan satt ett spett med kött som grillades över höga eldslågor.

”God morgon!” sa Mischa glatt. ”Kul att se att vissa personer verkligen kan sova djupt.”

Sira tittade sig omkring och fick se kropparna efter de två döda varelserna ligga på marken en bit bort.

”Vad är det där?” sa Sira förskräckt och pekade på de döda varelserna.

”Sätt dig här bredvid oss och ät lite frukost, så berättar jag om vad du missat under natten”, sa Idana. ”Och prova gärna lite av köttet. Det smakar visserligen lite som tjära, men mättar.”

Sira satte sig ner och lyssnade till Idanas historia. Hon smakade dock inget kött, då hon endast tyckte om kött som var malt. Det var mest konsistensen hon inte gillade. Idana berättade även att Sira och hon inte längre var Mischas fångar, vilket redan var tydligt för henne. Efter att ha räddat livet på varandra hade Mischa och Idana enats att leta reda på Leroy tillsammans. Vad de skulle göra när de hittade honom, fick vänta till senare. Idana visade slutligen upp ett halssmycke som hon bar runt halsen. Det var en stor röd ädelsten som satt fast i en läderrem. Den röda stenen var slipad i fasetter, vilka glittrade av de solstrålar som hittat ner genom gläntan.

”Jag hittade den under trädstammen där borta. Tycker du att den är fin?”

Idana visade upp sig i olika vinklar.

”Den passar dig jättebra”, sa Sira som visste hur viktigt det var för hennes syster att se bra ut. ”Halsbandet får dig att se ut som en sagoprinsessa.”

”Mmm. Kanske det”, sa Idana och betraktade nöjt stenen. Hon såg mycket stolt och glad ut.

Efter att ha packat ihop tältet började de att leta efter ett träd som skulle kunna vara lämpligt att klättra upp i. De hittade ett stort träd en liten bit från gläntan och Mischa erbjöd sig att klättra upp. Han gav geväret till Idana och

påbörjade sin klättring. Början var enkel då trädet hade ett antal rötter vilka började flera meter ovanför marken. Sedan blev klättringen besvärligare. Problemet var att ta sig upp till de första grenarna, vilka började ett tjugotal meter ovanför marken. Som tur var hade trädet en mycket ojämn yta som var fylld av håligheter. Mischa fortsatte att klättra stadigt uppåt och visade prov på otrolig vighet när han använde både händer och fötter för att nå de ojämnheter trädets bark hade att erbjuda. Idana tittade upp mot Mischa och såg klart imponerad ut.

”Han är precis som en liten apa”, sa Sira och skrattade.

”Kalla honom inte för apa”, sa Idana förebrående. ”Han kan höra dig.”

Plötsligt tappade Mischa taget med ena handen. Han svor högt, men hittade tursamt en ny hålighet att sätta handen i.

”Vad hände?” ropade Idana.

”Nått jävla djur bet mig, men jag klarar mig.”

En liten stund senare var han uppe vid de första grenarna. Därifrån blev klättringen mycket lättare och efter ytterligare fem till tio minuter var han uppe i trädets topp. Han var nu mer än femtio meter upp från marken. Utsikten från trädtoppen var otroligt storslagen och fick Mischa att sucka tungt. I trädtopparna växte massor av stora vackra gula blommor och Mischa tittade sig fascinerat omkring. Blommorna besöktes av stora grönskimrande skalbaggar, vilka sög ut något från mitten av blommorna; troligen nektar. Åt väster såg Mischa höga bergstoppar, som kallades Vita Bergen. Åt norr och öster fanns bara skog så långt han kunde se. Slutligen hittade han Djävulsberget de sökte efter åt sydost. Dess kala beige-gråa topp stack upp ett antal hundratals meter ovanför trädtopparna. Mischa gjorde bedömningen att berget låg ungefär fem mil bort. Sedan började han klättra ner mot marken igen. När han kom till de lägsta grenarna band han fast ett rep i en av grenarna, vilket

gjorde resten av färden ner betydligt enklare än vägen upp. När han åter var nere på marken knuckte han till med repet, så att det lossnade från grenen och föll ner till marken.

”Snyggt trick!” sa Sira.

”Tack!”

Efter att Mischa berättat om vad han sett uppe i trädkronan gick de vidare i riktning mot Djävulsberget. När de kommit ett hundratal meter började Mischa att klika sig på handen där han blivit biten.

”Låt mig se på det där”, sa Idana och tog tag i hans hand.

Runt omkring bitmärket, som var ganska litet, hade det dukt upp röda prickar. Idana tog fram en liten tub med salva, som hon hade i sin ryggsäck.

”Antihistaminsalva!” förklarade hon, medan hon strök in hans hud med den vita salvan.

”Det är kladdigt”, klagade Mischa.

”Sjåpa dig inte”, sa Idana och gav honom en förebrående blick.

Efter en stund verkade kliandet ha minskat och Mischa kunde åter koncentrera sig på sin omgivning. Luften hade nu blivit både varmare och fuktigare. Detta ledde dock till att de oftare stördes av flygande småkryp vilka surrade runt deras huvuden. När det var dags för lunch kom de fram till en flod som korsade deras väg. De hittade även en stig som ledde ner till floden från deras sida och som fortsatte på den andra sidan. I den våta marken nära floden hittade de spår av en häst och en människa. Skoavtrycken var stora, definitivt efter Leroy's skor. De var på rätt spår igen!

Innan de korsade floden fyllde de sina vattenflaskor med det kalla flodvattnet och åt en liten välförtjänt lunch. Sedan var de på väg igen med nytt hopp om att kunna hitta Leroy. Vattnet var kallt, men gick endast lite över knäna på dem där floden var som djupast. Solen stod nu som högst på himlen

och vattnet glittrade inbjudande medan de vadade igenom det. De såg att spåren fortsatte på andra sidan floden för att snart försvinna in i skogens mörker. Det verkade som om även Leroy var på väg rakt mot Djävulsberget. Mischa, Sira och Idana fortsatte sin vandring och följde den väl upptrampade stigen. Där marken var lite mjukare kunde de ibland urskilja underliga spår. Idana och Sira kunde inte undvika att fundera på vad för slags varelser det kunde vara som trampat upp stigen. Spåren var ungefär lika stora som människofotspår, men var i stort sett äggformade. Troligen var de gjorda av någon varelse med ovala skor. Sira fann spåren fascinerande och spekulerade högt i vad för slags varelser det kunde vara som gick omkring på stigarna i skogen. Mischa bad henne lite då och då att dämpa rösten något, men det hjälpte föga. En gång lyckades Mischa få henne att stå stilla och lyssna. Då blev hon tyst en stund. Ett brakande ljud hördes bakom dem. Det lät likt ett stort djur som störtade fram i skogen, men ljudet blev snabbt svagare och de fick aldrig reda på vad det var för djur som sprungit förbi bara ett tjugotal meter bakom dem.

Dagen gick långsamt över till kväll och ännu hade de inte sett skymten av Leroy. Mischa gissade att det nu endast återstod någon mils vandring tills de skulle komma fram till Djävulsberget och då förhoppningsvis hitta Leroy, Rocky och Siras häst Chéryl. Skogen blev mörkare och mörkare ju närmare berget de kom och det gjorde att det blev besvärligare att ta sig fram. Precis när de tänkt ge upp dagens etapp tog skogen slut. Framför dem låg en stor gammal ruin, som någon gång i tiden troligen liknat ett gammalt medeltida slott på Jorden. Nu vittnade resterna av byggnaden om någon abeloniansk varelses storhetstid. Den forntida befolkningen hade troligen dött ut för tusentals år sedan. Marken runt ruinen var belagd med flata stenar, varav

många börjat vittra sönder i kanterna. Bortom ruinen syntes Djävulsberget klart och tydligt, endast några få kilometer från där de nu befann sig.

”Jag tycker att vi slår läger i ruinen i natt”, sa Mischa. ”Vad tycker ni?”

Idana nickade instämmande och gick in i ruinen för att hitta en bra plats. Hon hittade snart resterna av ett gammalt torn, vars tak fortfarande var intakt. Den här natten delade Idana och Sira på vakten, med Mischas gevär redo om några nya djur skulle anfalla dem i mörkret.

Idana tog första passet och allt förblev lugnt. När Idana kände sig för trött väckte hon sin syster. Sira blinkade trött men gick ändå upp för att ta vakten. Hon satte sig vid brasan och svepte in sig i en filt. Någon minut efter vaktombytet hade Idana redan somnat. Sira gäspade stort och drack lite ur sin vattenflaska. Tiden gick och Sira fick allt svårare att hålla sig vaken. Hennes ögon blev som hypnotiserade av eldens fladdrande lågor, som om elden var ett levande väsen. Det kändes som om elden sjöng en sång till henne och vaggade henne i sömn.

Plötsligt slocknade elden av en stark vindpust. Det blev alldeles svart och Siras ögon sökte runt i mörkret. Hon satt alldeles stilla och lyssnade. Efter en stund tyckte Sira att hon hörde något från skogen. Det var ett svagt ljud från en sång, som hon på något sätt kände igen. Sira reste sig upp och gick sakta ut ur tornet. Hennes ögon hade nu vant sig något vid nattens mörker och hon såg svaga konturer från den mörka skogen framför sig. Plötsligt tyckte hon sig se ett svagt ljus mellan några höga träd. Utan att tänka på sin säkerhet gick hon med drömmande steg mot skogsbrynet. Sången hördes nu tydligare och på något sätt drog den Sira till sig. Det var ingen människoröst hon hörde. Orden sjöngs på ett helt okänt språk, men ändå kände Sira att hon förstod dess innebörd. Någon var i nöd och behövde hennes hjälp. Sira

kom fram till skogsbrynet. Hon vände sig om men kunde bara se ruinen som diffusa mörka konturer. Sira gick framåt och in i skogen som i trance. Ljuset syntes nu klarare, ett pulserande ljus längre in i skogen. Sira kände att någon behövde hjälp och hon fortsatte att gå framåt. På något sätt lyckades hon ta sig fram i mörkret utan att snubbla på de långa rötter vilka slingrade sig överallt på marken. Snart kom Sira fram till en liten skogsglänta och då var hon framme... Det pulserande ljuset i mitten av skogsgläntan kallade på henne med sin energi och sin sång. Sakta blev ljuset allt svagare och svagare. Det var något som höll på att kväva dess eld. En ring av mörk rök rörde sig stadigt runt ljusskenet, likt en stor orm som kväver sitt byte. Sira gick närmare för att undersöka röken och ljuset.

Ur röken uppenbarades plötsligt ett svart huvud med två röda ögon och en stor svart mun utan tänder. Dess ögon stirrade in i Siras och hon kände att ett ont väsen försökte tränga sig in i hennes själ. Huvudet väste åt Sira och hon ryggade tillbaka. Men hon flydde inte utan stannade kvar. Utan att släppa blicken från ormhuvudet tog hon upp en tjock gren från marken. Huvudet spände sina röda ögon i henne, men Sira var inte rädd. Hon blängde tillbaka på monsterhuvudet och ropade:

”Försvinn ditt monster! Lämna ljuset ifred.”

Huvudet backade något och väste trotsigt till svar. Sira gick fram med bestämda steg och grenen lyft högt över huvudet. Hon högg till med grenen mot monstret, men det vek snabbt åt sidan och blottade sina vassa tänder åt henne. Huvudet lutades åt ena sidan och verkade håna henne. Sira blev rasande, slöt sina ögon och slog till en gång till. Grenen träffade huvudet som då splittrades till små fragment. Sira föll bakåt och tappade grenen. När ringen av rök plötsligt försvunnit, utvidgades ljuset. Det blev större och större och Sira var snart omsluten av ett flödande gult ljus. Hon reste

sig upp. Skogen var inte längre synlig runt omkring henne. Det enda hon kunde se var det starka ljuset, som verkade sträcka sig åt alla håll för evigt.

Sedan såg hon något. En slags varelse var på väg mot henne. Den kom galopperande på fyra ben likt en häst. Det liknade faktiskt en häst, men det var något med dess huvud som inte stämde. Den kom närmare och Sira tittade in i det främmande ansiktet. Dess ögon flammade av eld och dess mun var full av vassa röda tänder.

Sira vaknade till. Hon satt fortfarande vid elden insvept i sin filt. Hon lade på ett par vedträn på elden som hade börjat slockna. *Bara en dröm*, tänkte hon.

På morgonen därefter var himlen klart blålila och de tre människorna var fyllt av ny energi. Ruinerna runt omkring dem såg på något sätt mindre dystert ut i solljuset. Sira beundrade ett högt sexkantigt torn, som reste sig över trädtopparna. Innan de fortsatte att gå mot berget bestämde de sig för att undersöka ruinen noggrannare. Vid en bassäng fylld med lera och taggbuskar hittade de rester av stora statyer som dock hade vittrat sönder av hög ålder. Den största statyn var minst tio meter hög och föreställde ett stort fyrfota djur.

När de kom ut till det som måste ha varit den gamla borggården, såg de att någon byggt en träramp där man satt upp lodräta stolpar. Mellan två av stolparna hängde en död tvåbent varelse i en snara. Det var som en avrättningsplats från Jordens medeltid. Varelsen var något mindre än en människa, hade mörkblå päls och var klädd i svarta, delvis trasiga, skinnkläder. Sira gick fram till varelsen och undersökte den noggrannare. När hon tittade på dess ansikte och huggtänder gick tanken ofrivilligt till legenderna om vampyrer som fanns i Jordens gamla sägner. Den tvåbenta varelsen såg ut som ett typiskt rovdjur. Vampyrjuret hade kolsvarta

ögon, likt gnobiterna, men det var större och hade en spädare kropps konstruktion. Varelsen verkade ha blivit svårt miss-handlad, både skuren och slagen, innan den avlidit av hängningen. Det fanns små sår över hela dess kropp och dess käke hade blivit krossad med stor kraft. Under kroppen fanns en stor intorkad pöl av mörkt rödbrunt blod. Insekter surrade ivrigt runt kroppen. Trots att varelsen såg både farlig och elak ut, tyckte både Sira och Idana synd om den. Den hade troligen lidit svårt innan den tagit sitt sista andetag.

Plötsligt hörde de ljud bakom sig. De vände sig om och fick syn på sju nya varelser som klev in genom slottsruinens huvudport. Sex av varelserna var i människostorlek, med naken grå hud. De gick på ett lite klumpigt sätt och till utseendet påminde de lite om hårlösa lufsande björnar. Kläderna de bar var tillverkade i brunt läder och de var alla beväpnade med, från människornas synvinkel, primitiva svärd eller klubbor. En av dem var även utrustad med en pilbåge och ett koger med pilar. Den sjunde varelsen var en lite mindre varelse med blå päls och liknade mycket liket som hängde i repet bredvid dem. Dess händer var bakbundna och ett rep hade knutits runt dess hals som ett koppel. Den tillfångatagne varelsen hade ett långt sår på ena armen, som fortfarande blödde, men dess ansikte visade ingen smärta. En av de större varelserna drog vårdslöst i repet vilket fick den tillfångatagne att snubbla till. När de kommit längre in i borggården stannade de till. En av varelserna pekade på människorna och ropade något till sina kamrater. Varelserna lyfte sina vapen och gick försiktigt fram mot människorna.

”Den här planetens lokalbefolkning verkar inte särskilt vänliga”, sa Mischa. Han lyfte sitt lasergevär och siktade. ”Skall vi göra oss av med dem?”

”Vänta lite!” sa Sira. ”Vi kan kanske kommunicera med dem.”

Sira drog en lång kniv, som hon fått av Mischa, och lade försiktigt ner den på marken framför sig. En tydlig gest om vapenvila, men som tydligt inte godtogs. En pil kom flygande från varelsen med pilbågen. Pilen fastnade i trärampen och Sira kastade sig åt sidan. Mischa avfyrade sitt lasergevär och bågskytten föll ihop död. De framryckande varelserna stannade tillfälligt upp med en blick mot sin fallne kamrat, men tre av dem nickade mot varandra och började springa mot människorna med vilda tjut. Mischa sköt snabbt ytterligare två varelser som föll ihop på marken. Den tredje, som även hade med sig fången i ett rep bakom sig, hann fram innan Mischa hann avfyra ytterligare ett skott. Mischa duckade i sista stund när ett svärd svepte precis över honom. Sira tog sikte och kastade sin kniv mot varelsen. Kniven träffade varelsens arm, men gjorde ingen riktig skada då den kom med handtaget först. Den lite mindre skadade vampyrliknande fången sprang fram och knuffade till sin plågoande med axeln, så att den föll omkull på marken. Mischa svingade då sitt strålgewär och träffade varelsen i huvudet. Varelsen slogs medvetslös och visade en öppen mun utan några tänder alls. Strålgewäret sprack dock i otaliga bitar utav kraften i smällen.

”Det var ju smart...” sa Idana och tittade på det trasiga gewäret. ”Hur skall vi nu kunna försvara oss?”

”De andra har stuckit!” utbrast Sira och pekade mot ruinporten.

De sista två lite fegare varelserna hade flytt när de sett vad Mischas gewär kunde åstadkomma. Den vampyrliknande fången tittade upp på människorna med en blick som de tre inte kunde avläsa. Uttrycket i de svarta ögonen påminde mycket om gnobiterna hemma i Milvenia, men var på något sätt intensivare och allvarligare. Sedan började den prata och dess tal hade vissa likheter med gnobiternas underlig språk. Idana och Sira kände igen vissa enstaka ord, men det mesta

var ren rappakalja. Varelsen vände sig om och visade upp sina hopbundna händer.

”Skall vi verkligen befria den där?” sa Mischa. ”Titta på dess tänder! Kan vi lita på att den inte anfaller oss och biter oss i halsen?”

Sira tog upp sin kniv och skar försiktig av repet runt dess handleder.

”Syrran verkar i alla fall lita på den”, sa Idana och suckade.

Varelsen tog tag i Siras händer och uttalade något som påminde om ”tack” på gnobiternas språk. Sedan verkade den ivrig på att få komma därifrån. Varelsen gestikulerade med armarna och de förstod att den ville att de skulle följa med den in i skogen norrut. Mischa pekade istället på Djävulsberget, men då blev varelsen mycket upprörd. Den pekade på de döda större varelserna och sedan på berget och pladdrade på.

”Den säger något om att döden väntar på berget, eller något liknande”, sa Idana. ”Dess språk påminner till viss del om gnobiternas, men det är många ord jag inte förstår. Troligen kryllar det av sådana där trolliknande varelser där borta på berget.”

Idana försökte berätta på gnobiternas språk att de sökte efter en mörk man, som red på en häst tillsammans med en apa. Varelsen verkade inte förstå allt, men gestikulerade ivrigt när Idana ritade en bild av en häst, en människa och en apa i sanden. Åter pekade den norrut.

”Kanske bäst att vi börjar med att följa dess råd”, sa Mischa. ”De grå varelserna som flydde har troligen sprungit efter hjälp. Det vore inte så trevligt att möta fler av dem, speciellt utan ett fungerande skjutvapen.”

Och så blev det! På vägen tog Idana upp pilbåge, pilkoger och ett tjugotal pilar från en av de döda varelserna. Mischa och Sira plockade istället upp varsitt svärd. De var tillverkade

av en gulaktig metall som troligen var brons. De tre människorna följde sedan efter den lilla blå figuren, som då och då gestikulerade åt dem att snabba på. Väl inne i skogen igen och utom synhåll från ruinen, föreslog Mischa att de skulle gå lite mot nordost för att kunna ta sig en titt på det mystiska Djävulsberget. Deras nya följeslagare knorrade lite när de lyckats förklara den nya riktningen för den, men följde motvilligt efter när Mischa tog täten. Den vampyrliknande varelsen lyckades så småningom förklara för Sira att dess namn var Polgrath och att den tillhörde ett folk som kallades för vioner. Den snappade själv snabbt upp namnen på de tre människorna, vilket tydde på bra minne och ett gott sinne för olika språk. Sira lyckades inte lista ut om Polgrath var en hane eller hona, om nu vionerna hade hanar och honor.

Medan de tog en kort rast passade Sira på att förbinda Polgraths sår på armen med det sista bandaget ur sin packning. Vionen tittade nyfiket på medan hon jobbade med såret. Den visade eller sa aldrig något som tydde på att den hade ont.

Efter bara en kvarts vandring tog skogen slut på deras högra sida. De stannade till och kikade ut över den stora slätt som omringade Djävulsberget; en enda stort gräsbevuxen mark utan ett endaste träd. De blev förvånade av att se hur stort berget var. Men det som chockade dem var antalet trolliknande varelser som fanns på och nedanför berget. Det kryllade av dem. Idana uppskattade snabbt att det fanns nästan hundratusen varelser på och runt om berget. Först verkade det som om att alla varelserna bara irrade omkring planlöst i större eller mindre grupper, men snart förstod de att nästan alla varelser jobbade med olika saker. Vissa höll på att plöja upp marken med hackor, troligen för att kunna odla olika grödor. Andra höll på att tillverka långa stegar av trä. Där fanns även stora dragdjur vilka hjälpte till i arbetet. De stora hornen de hade på

huvudet fick dem att likna gigantiska vattenbufflar. Det fanns även olika mindre byggnader utspridda på fältet runt omkring berget. Vissa av dessa var smedjor där varelserna tillverkade vapen, rustningar och andra föremål. Även inne i berget verkade de sjuda av aktivitet och ur ett antal håligheter i berget steg det upp långa mörka rökslingor. Tydligt användes en del av träden som bränsle till att tända eldarna i smedjor utanför och innanför det stora berget.

Medan de stod i skogen, skyddade bakom lövverket, kom en grupp varelser gående emot dem från slätten.

”Greoter!” sa Polgrath och pekade på de trolliknande varelserna som kom emot dem.

De tre människorna och vionen kröp in i ett busksnår i närheten och höll sig stilla. De var beredda att ta till flykten om de skulle bli upptäckta. Men varelserna som Polgrath kallade för greoter gick aldrig in i skogen. Istället valde de ut några träd i skogsbrynet och sedan högg de in på dem med tunga yxor. Medan greoterna var upptagna med sitt arbete smög människorna och vionen sig bort från skogsbrynet. Polgrath var mycket ivrig med att de skulle följa med honom norrut. Då varken Idana, Sira eller Mischa hade några bättre förslag följde de efter. Om Leroy hade blivit tillfångatagen av greoterna från berget skulle de ändå aldrig kunna frita honom utan hjälp. De ville inte tänka på alternativet att han kanske blivit dödad. En annan orsak till att de följde efter vionen var ren nyfikenhet, som vägde upp möjligheten att Polgrath lurade dem rätt in i en fälla.

Resten av dagen följde de efter den till synes outtröttliga vionen norrut. När det mörknade slog de läger vid roten av ett stort träd. De tände en eld och åt en sparsam färdkost som de även erbjöd Polgrath att smaka på. Men den lilla vionen vägrade att ta emot maten. Istället försvann Polgrath in i skogens mörker och cirka en halvtimme senare kom han eller

hon tillbaka, dragandes på ett strutsliknande djur som var lika stort som Polgrath själv.

”Definitivt en köttätare”, sa Idana och tittade menande på sin syster.

Sira nickade. Vionen satte sig ner bredvid människorna och började direkt äta av det döda djuret. Polgrath erbjöd även människorna att äta av köttet och de tackade ja och tog emot ett stort köttstycke. De skar det rosafärgade köttet i bitar och grillade det på spett över elden. Polgrath såg nyfiket på när Sira stoppade det grillade köttet i munnen. Hon erbjöd vionen att smaka, men den avböjde artig och fortsatte att tugga på sin råa köttbit. Under natten turades de tre människorna om med att hålla vakt. Vionen Polgrath sov ett par timmar, men resten av natten satt den bara stilla och tittade in i eldens gula lågor.

Två dagar senare var de framme vid Polgraths hem.

8. Det svarta slottet

”Tjusigt slott!” sa Idana och lade till en liten busvissling. ”Ser ut som en läskig riddarborg från någon gammal saga. Det var i just sådana här mörka slott som den onde trollkarlen bodde. Säkert finns det ett läskigt laboratorium längst uppe i ett av de mörka tornen.”

De stod och tittade på ett stort svart slott som hade byggts alldeles intill ett högt vattenfall. Läget var mycket vackert och gjorde troligen även slottet mycket svårt att inta för en fiendehär. Förutom de klassiska tornen och murarna, som brukade finnas på gamla slott, var hela yttre fasaden utsmyckad med vackra, men lite monstruösa, reliefer. Vissa föreställde helt tydligt vioner, medan andra föreställde olika djur, varav vilka Idana och Sira endast kände igen ett fåtal. När de kom närmare fick Sira även syn på ett par statyer över porten som föreställde gnobiter. En vionvakt tittade ut ur en glugg i muren och ropade något. Polgrath stannade och svarade kortfattat och med auktoritet. Kort därefter öppnades porten långsamt. Den var tillverkad av rödbrunt alpträ och hade tjocka beslag av järn. Sira gissade att porten var minst en halvmeter tjock. Den öppnades endast lite på glänt, så att sällskapet nätt och jämt kom igenom. Väl igenom stängdes porten långsamt bakom dem. De gick igenom ett högt valv och möttes genast av ett tiotal välbeväpnade vioner. Polgrath och hans gelikar hälsade på varandra genom att stöta ihop sina pannor med varandra. När en av dem kom fram till Sira räckte hon fram sin hand. Sira hade ingen lust att få hjärnskakning bara för att hon hälsat på en vion. Den något förvånade vionen visade upp sina huggtänder och sträckte fram sin hand på samma sätt som Sira, dock utan att nudda hennes. Efter de något stapplande hälsningsritualerna blev

de tre människorna visade in till borggården. Där inne fick de syn på ett femtiotal vioner vilka två och två övade sig i fäktningskonster. Rörelserna var snabba och precisa och det syntes att de var tränade till riktiga krigare.

I mitten av gården stod ett stort och högt svart torn, vars yta var helt slät och obesmyckad. Ytterligare en vion kom springande mot dem. Denna hade ett långt fullt ärr på vänstra kinden och såg ut att vara en erfaren krigare.

”Välkomna till slottet Valadin, vionernas västra utpost”, sa vionen högtidligt på människornas språk, med bara en aning brytning. ”Mitt namn är Kraggel.”

Systrarna blev så förvånade att de inte kom på något att säga. Hur kunde en av Abelonias urinvånare tala människornas språk? Mischa gick fram mot Kraggel och sträckte ut handen i en hälsning. Kraggel tog tag i hans hand och besvarade hälsningen på ett nästan nonchalant sätt.

”Goddag Kraggel”, sa Mischa. Mitt namn är Mischa Chang och det här är mina vänner Idana och Sira. Vi är människor.”

”Jag vet!” sa Kraggel och såg lätt road ut. ”Ni är ursprungligen främmande varelser från en annan planet och tillhör kolonin på andra sidan bergen.”

”Jag kommer inte från...” började Mischa.

”Ursäkta att jag frågar”, avbröt Idana. ”Hur kan ni tala vårt språk?”

”Inga frågor nu! Först får ni vila er och göra er rena. Svaren får ni efter middagen ikväll. Vakterna visar er till era rum. Jag hoppas att det är tillfredsställande?”

Kraggel vände sig mot vakterna och instruerade dem på sitt eget språk.

Med många frågor obesvarade, följde de vakterna in till en stor byggnad på andra sidan tornet. Polgrath och Kraggel följde inte med, utan gick istället mot det stora tornets huvudingång. När de tre människorna gått runt tornet och kommit in under tak var deras första känsla att de trätt in i

en krypta. Väggarna var mörka och hallen de gick genom lystes endast upp av enstaka lyktor vilka satt uppsatta på väggarna. Den svaga belysningen berodde på att vionerna hade betydligt bättre mörkerseende än människor. Det var ganska lågt i tak och om Leroy varit med dem, skulle han varit tvungen att böja sig för att komma in genom de låga dörrposterna. De gick fram i en lång korridor och passerade ett antal rum, alla utan dörrar. Människorna visades sedan in till varsitt rum. Av någon anledning var Idanas och Siras rum dubbelt så stora som Mischas. Sira undersökte nyfiket sitt rum. Även här var det mörkt. Hon tog en lykta och tittade sig omkring. I ena hörnet fanns något mjukt på golvet som troligen skulle föreställa en säng. Över en träställning i mitten av rummet hängde tyger och läderremmar i olika färger, vilka var olika slags klädesplagg. Ljuset från lyktan gjorde sitt bästa för att lysa upp rummet och speglades mot en liten grå figur som stod vid dörröppningen.

”Hoppas att rummet är till er belåtenhet människa”, sa den lilla gnobiten på sitt eget språk.

Sira blev förvånad av att se en gnobit på den här sidan bergen, men lyckades dölja det väl. Gnobiten var klädd i en kort svart och rödrutig kilt med matchande rutig mössa. Runt halsen satt en svart scarf vilken var knuten som en fluga.

”Tackar! Det är väldigt rent”, sa Sira diplomatiskt på gnobitens enkla språk.

”Era kläder verkar mycket... väl användna. Ni kan slänga era smutsiga plagg i korgen där borta. Ta sedan en handduk från ställningen och gå till tvagningsrummet i slutet i korridoren. Medan ni tvättar av er tar vi fram nya kläder åt er. De kommer att hänga här när ni kommer tillbaka. Jag hämtar er till middagen om ett par timmar. Hoppas att detta är till er belåtenhet.”

”Jodå! Eh... tack då!”

När gnobiten lämnat rummet drog Sira av sig sina smutsiga gamla kläder och lade dem i korgen. Hon tittade igenom klädesplaggen på ställningen, som alla var för små för henne, och fann där även en stor grön handduk med små gula mönster på. Handduken var mycket skön och mjuk, tillverkad av ett tyg hon inte kände till.

Insvept i handduken gick Sira ut ur rummet. Hon fann tvagningsrummet i slutet av korridoren. En vion iklädd en bronsfärgad rustning kom gående emot henne. Han granskade henne noga med blicken och Sira kände hur hon blev röd om kinderna. Utan ett ord fortsatte vionen förbi henne och försvann ut genom ytterporten till borggården. Tvagningsrummet var en ganska stor sal, med tre separata pooler. På väggarna runt om fanns ett stort antal duschar, vilket gjorde att det såg ut som om rummet ringades in av ett enda stort vattenfall. I en av bassängerna satt ett par vioner och samtalade tyst med varandra. I en annan satt Idana, som såg ut att verkligen njuta av det varma vattnet. Sira lämnade handduken på en ställning, klev ner i bassängen och satte sig bredvid sin syster. Vattnet var riktigt varmt och skönt för både kropp och själ. Sedan kom Mischa in i rummet, iklädd en liknande handduk. Han såg lite generad ut och gick till den återstående tomma bassängen.

”Skulle ni kunna vända er bort när jag kliver i badet?”

Idana och Sira vände sig lydigt om och snart hördes ett jätteplask från bassängen bredvid.

”Wow, vad skönt!” sa Mischa och skvätte kaskader med vatten över sig själv.

Vionerna i den tredje poolen stirrade på honom och klev efter en stund upp ur badet. De lämnade salen medan de viskade något sinsemellan. En av dem såg mycket butter ut.

Efter mer än en timme i badet gick de tre människorna tillbaka till sina rum. Alla kände sig fräscha och pigga, och de luktade dessutom gott. I sina rum fann de nu nya kläder, som var i deras egen storlek, även om de inte hade perfekt passform. Tyget var av samma typ som handdukarna och kändes som en blandning mellan bomull och silke mot huden. Efter en stund kom tre små vioner och hämtade dem. De leddes ut på borggården och släpptes in genom det stora tornets port. Inne i tornet möttes de av en hel del välbeväpnade vakter. Vissa av dem hade även tunga rustningar av brons och järn. Besökarna leddes nedför en lång spiraltrappa, som förde dem vidare till slottets källarregioner.

”Vad tror ni att de vill med oss?” viskade Mischa till Idana.

”Jag vet inte, men det vore konstigt om de först ger oss ett bad för att sedan bara hugga av våra huvuden eller fängsla oss. Fast man vet ju aldrig... Kanske ville de bara att vi skulle bli lite renare innan de äter upp oss.”

Mischa gav Idana en trött blick men sa inget.

De leddes snart in i en sal med högt i tak. En sprakande eld brann i den stora eldstaden i mitten av salen och de hörde ljudet från sprakande ved. Framför brasan fanns ett avlångt bord där ett antal figurer satt och väntade på dem. En fågelliknande varelse, som satt på en av vionernas axel, kraxade till med hes röst och flaxade med sina breda läderartade vingar. Sira tittade på ett antal statyhuvuden som fanns uppsatta över eldstaden. Hon hajade till när hon såg det i mitten. Det var samma huvud som hon sett i drömmen; ett hästhuvud med brinnande ögon och huggtänder. Efter några sekunder reste sig en lång mörk skepnad från bordet och började gå mot deras håll med lite trippande steg.

”Sira och Idana! Välkomna till slottet Valadin”, sa Leroy. ”Tänka sig att ni också hittade hit. Vad är oddsen för det? Jag hörde att ni räddat Polgraths liv.”

Han omfamnade Idana med en björnkram och sedan även Sira. Rocky skuttade fram till Sira och hoppade upp på hennes axel, där han kramade om hennes huvud. Sedan började han pilla med hennes hår. Kvar runt bordet satt Polgrath, Kraggel, två andra vioner och ytterligare en människa. Det var en äldre gråhårig dam i sextioårsåldern, som tittade på dem med intensiv blick. Kvinnan bar en kraftig svart skinnväst och ett par säckiga vita tygbyxor, vilket fick henne att se lite maskulin ut. En vion, som var lite större och äldre än de andra, reste sig och sa på människornas språk:

”Välkomna kära människor! Ni har räddat min bror Polgrath. Jag är er tackar för detta. Vänligen slå er ner vid mitt bord.”

Vionen tog några nötter, som han hade i fickan, och matade fågeln på sin axel. Djuret åt glupskt upp nötterna och kraxade lite mer. Idana gick och satte sig bredvid den äldre kvinnan, medan Sira och Mischa satte sig på varsin sida om Polgrath. Kvinnan bredvid Idana reste sig upp och sa:

”Jag tror att det är god ton om vi alla här runt bordet presenterar oss för varandra. Säkert undrar ni vad en gammal människokvinna gör hos de hemlighetsfulla vionerna, så jag kan börja... Mitt namn är Maya. Jag har bott hos vionerna i femtio år. Ni undrar säkert hur jag kom hit, men det är en mycket lång tid. Jag är den enda överlevande från en missionärsby som byggdes vid norra kusten. Ett halvår efter att min familj bosatt sig där blev vi anfallna av greoter. Jag var den enda överlevande. Flera dagar senare räddades jag av en grupp vioner vilka räddade mitt liv genom att föra mig hit. Sedan den dagen har jag blivit mycket väl omhändertagen här.”

Hon vände sig mot den äldre vionen med fågeln på axeln och bugade sig. De övriga runt bordet presterade sig sedan i tur och ordning. Den gamle vionen var slottets herre; Kung

Daxid. Den tredje vionen hette Bulgras och var slottet Valadins militära befälhavare. Bulgras var den ende av vionerna vid bordet som bar rustning. Befälhavaren hade inte lärt sig människornas språk och Maya översatte när vionen talade.

”Var är Marcus?” frågade Leroy efter presentationen.

Det blev tyst runt bordet och Idana och Sira tittade bort mot Mischa. Han harklade sig nervöst och reste sig upp. Sedan beskrev han noggrant händelseförloppet, som ledde till att han dödat Marcus, enligt honom i självförsvaret. Maya översatte till Bulgras och Kungen, som bara kunde människornas språk hjälpligt. Mischa fortsatte att berätta historien om vad som hänt, fram tills dess att de träffat på Polgrath och sedan kommit fram till slottet. När Mischa var färdig med sin historia blev det helt tyst runt bordet. Leroy tittade först ner i bordet med dyster blick, men lyfte sedan sitt huvud och tittade in i Mischas bruna ögon.

”Så Marcus är alltså död.”

”Ja! Jag är mycket ledsen för det.”

Mischa sänkte blicken mot golvet.

”Jaha!” sa Leroy.

Det blev tyst i ytterligare några sekunder.

”Och ditt mål är fortfarande att ta mig till fånga och föra mig till Cybotronic Corporation?” fortsatte Leroy.

”Ja! Jag följer fortfarande mitt uppdrag som innebär att föra dig och en viss svart låda till Madame Ley.”

”Ok! Vi får se hur det blir med den saken, eller hur?”

Efter Mayas översättning blev det tyst i ytterligare några sekunder. Sedan såg Leroy plötsligt gladare ut och sa:

”Allt det här pratandet har gjort mig hungrig. När kommer maten?”

Mischa pustade ut, tydligt lättad.

Kraggel reste sig upp och klappade ihop händerna. Strax kom det in tre servitörer varav en var gnobit, bärandes på

stora brickor och grytor. Maten lades upp på bordet och ytterligare två vioner kom in med drycken. Vionerna åt mestadels rått kött och två av brickorna var fyllda av olika sorters kött, med olika kryddningar. För människornas skull hade man även lagat en god köttgryta. Till denna rätt serverades grönsaker och kokta rotfrukter, vilka påminde om potatis, men som till formen liknade små bananer. I glasen hällde manliga vionkyparna upp en söt fruktdryck, vilken fungerade mycket bra som törstsläckare. Middagen åts med god aptit och efter ett par timmar var alla brickorna och grytorna så gott som tomma.

Efter middagen visades de runt i slottet av Maya och Kraggel. Solen föll snabbt ner under trädtopparna och Kraggel och Leroy höll i varsin lykta för att lysa upp deras vandring. Under turen berättade Leroy om vad han varit med om under de sista dagarna. Som Sira hade gissat hade han varit på väg till Djävulsklippan.

”Ingen vidare bra idé”, erkände han, ”... men bättre än inget mål alls!”

Under sin andra dag i skogen hade han provat att spela på en flöjt han hittat uppe bland bergen. Men musiken hade lockat till sig en mängd olika varelser i skogen. De hade dragits till musiken som järnfilsspån till en magnet. Snart hade han varit omringad av ett tiotal stora spindelliknande djur som skrämde slag på Chèryl. Hästen hade skenat och Leroy hade gjort sitt bästa för att bara hålla sig kvar i sadeln. Hästen hade sedan galopperat under en låg gren, som träffat honom i magen. Leroy hade fallit av hästen och måste ha slagit huvudet mot en trädrot och blivit medvetslös. Det nästa han mindes var att han vaknade upp vid en lägereld och att en främmande varelse, som visade sig vara en vion, baddade hans sår i pannan med någon slags illaluktande sprit. Hästen hade stått fastbunden en liten bit bort och betat

fridfullt av gräsliknande växter. Nästa dag hade vionen, med hjälp av olika tecken, insisterat på att Leroy skulle följa med honom och det gjorde han. Och nu var han här i slottet och visste väl inte riktigt vad han skulle ta sig till härnäst.

”Var är Chèryl nu?” sa Sira oroligt.

”Hon står i ett stall som de gjort till henne i en tom sovsal. Oroa dig inte! De tar jättebra hand om henne. Det verkar nästan som om de dyrkar hästen som någon slags gud eller liknande.”

Efter att ha visats runt i slottets mörka salar gick Idana och Sira till Chèryl. Hästen, som stod ensam i ett stort bås, gnäggade igenkännande när Sira kom in. Sira kramade länge om sin kära födelsedagspresent och började borsta henne med en fin borste hon hittade på en hylla. Efter tjugo minuter fick Idana så gott som släpa ut henne från stallet och systrarna gick tillbaka mot de rum de blivit tilldelade.

När Idana gick över borggården fumlade hon en stund med halsbandet hon hittat i skogen. Hon tog fram den röda stenen och tittade på den. I ljuset från solen verkade stenen skina med ett inre ljus. Kraggel, som gick några meter framför henne, vände sig om och fick syn på stenen.

”Vad har du där?” sa han och gick fram till Idana. ”Men det är...”

”Är vadå?”

”Hur fick du halsbandet?”

”Jag hittade det i skogen. Någon hade grävt ner det under ett omkullfallet träd.”

Kraggel tystnade och stod en stund som paralyserad. Sedan fortsatte han:

”Följ mig, vi går till Kungen. Vi måste visa honom stenen omedelbart.”

Något oförstående följde de Kraggel till vionernas Kung. De gick in i det stora tornet och började gå uppför trapporna.

Efter otaliga trappsteg kom de äntligen upp till Kungens privata kammare, som låg högst upp i tornet. När Kungen fick se halsbandet hände något med hans ansikte, som fick honom att se yngre ut. Han och Kraggel utbytte blickar och pratade en stund på sitt eget språk. På Kungens uppmaning började Kraggel att berätta en historia:

”Det är nu tio år sedan vår ärade Drottning Madzin dog utav hög ålder. Hon hann under sin sista regeringstid få åtta döttrar, varav den äldste var utvald att bli vår nya Drottning. Dock når Prinsessorna inte reproduktiv ålder förrän de blir tjugo år gamla. Greoterna, våra forna ärkefiender som både hatar och fruktar oss vioner, fick på något sätt reda på Drottningens död och de har sedan dess skickat ut ett flertal specialtrupper med uppdrag att döda våra Prinsessor. Som ni kanske redan förstått så är vårt samhälle beroende av att det finns en Drottning som föder nya vioner till vår koloni. Om vi inte har någon Drottning kommer inga nya vioner att födas och vi blir dödsdömda. Det är deras slutliga mål. På något sätt har greoterna lyckats spionera på oss. Prinsessorna blev mördade en efter en och för sex månader sedan lyckades de spåra upp och döda vår näst sista Prinsessa. För tre månader begav sig vår sista levande Prinsessa, Lucin Decanna Viula, ut på jakt i Spindeldalen, med ett tjugotal livvakter. Greoterna brukar normalt undvika den delen av skogen, men de visste att hon var där. Prinsessan och jägarna blev anfallna av stort antal greoter, mitt under jakten. Endast två av våra livvakter kom tillbaka med livet i behåll och Prinsessan antogs ha blivit dödad. Halsbandet du bär tillhörde henne.”

”Varför tror du hon grävde ner sitt halsband?” sa Idana.

Kraggel funderade en stund. Sedan sken han upp.

”Greoterna tar ibland vioner till fånga. Prinsessan är fortfarande ung och utan halsbandet ser hon ut som vilken vion som helst. Detta betyder det finns en chans, kanske

liten, att hon lever. En vion, som lyckades fly från greoternas grottor för några år sedan, berättade deras gamla Drottning Lubezza den onde håller sig med ett tjugotal vioner, som sina personliga slavar. Då Lucin är en mycket ung och vacker vion finns det en chans hon hamnat bland dem.”

Kungen tog upp halsbandet i sin hand och stirrade på det en stund. Sedan tittade han på Idana.

”Detta skulle kunna vara användbart”, sa Kungen ”Går det bra om jag tar hand om smycket?”

Idana såg först lite besviken ut men ryckte sedan på axlarna.

”Självklart Ers höghet. Stenen tillhör ert folk.”

9. Matchen

Efter en god natts sömn satt Idana, Sira och Mischa och åt frukost runt ett bord på borggården. Solen hade precis gått upp över murkrönet och det fanns inte ett moln på himlen. Frukosten bestod mestadels av olika frukter och nötter vilka plockats till dem från skogen. Solens strålar svepte bort den kyliga morgonluften och värmdes deras ansikten. Lite senare kom även Leroy och Rocky ut på borggården. Leroy sträckte på sig och gäspade stort. Rocky hoppade upp på bordet och började äta av maten. Medan de åt begrundade Idana de olika byggnadsverken runt omkring. De flesta byggnaderna hade någon slags funktion. Där fanns ett antal stora sovsalar, en matsal, en rustkammare och en sjuksal. I mitten på borggården stod det stora tornet, som troligen mest var till för de högre uppsatta vionerna och allmän mötesplats. Vid västra delen av muren fanns det dock ett par stora byggnader som stod helt tomma.

Maya kom gående mot dem med flera rullar bandage i famnen.

”Godmorgon mina vänner”, sa hon glatt. ”Hoppas att ni sovit gott.”

”Jo tack, vi klagar inte” svarade Idana.

Hon reste sig upp och tittade tvärs över borggården och sedan på Maya. ”Du Maya, vad är det för tomma byggnader därborta?”

Maya tittade i riktningen som Idana pekat åt och suckade.

”Det är deras barnkammare och skola. Som ni hörde igår kväll har de inte kvar någon Drottning eller några Prinsessor. Det är mer än tio år sedan den sista vionen kläcktes ur ett ägg här i slottet och vionerna går ut skolan när de är åtta år

gamla. Men prata helst inte för mycket om detta med vionerna. De är lite känsliga när det gäller de där sakerna.”

”Ägg?” sa Leroy och visade stora ögon. ”Det var intressant! De lever alltså som myrorna på Jorden, med en Drottning och en massa arbetare.”

”Jag tror inte att de blir glada om du jämför dem med småkryp på Jorden”, sa Mischa. ”

Maya tittade strängt på Leroy.

”Verkligen inte! Det är bäst om du behåller sådana jämförelser för dig själv.”

”Jag ber om ursäkt för vår något taktlöse vetenskapsman. Han har en tendens att glappa med munnen för mycket”, sa Mischa.

Leroy muttrade något ohörbart.

”Du Maya?” fortsatte Mischa. ”Vad skulle du säga om att följa med oss till Milvenia eller till och med en annan planet, där du kan träffa människor igen?”

”Nej tack!” sa hon och log osäkert. ”Oj, vad tiden springer iväg! Nu måste jag gå vidare och jobba i sjuksalen. Vi ses senare.”

Maya lämnade dem och Mischa såg fundersamt efter henne.

”Knepig gammal kvinna...”

”Mmm, men trevlig”, sa Idana. ”Det måste kännas konstigt för henne att träffa människor igen efter så många år med endast vioner som sällskap.”

Mischa vände sig om mot Leroy. ”Och vi då Leroy? När skall vi bege oss hem? Om du följer med mig till Madame Ley frivilligt, så lägger jag in ett bra ord för dig. Hon kommer att behandla dig väl, särskilt om vi får henne att tro att er flykt var Marcus ide.”

”Jag kommer inte att följa med frivilligt till Madame Ley. Hon skulle inte använda min uppfinning till något gott. Cybotronic Corporations verkställande direktör Madame Ley

är ett maktgalet monster, som använder alldeles för mycket parfym. Den gamla haggan ville förvandla min uppfinning till ett vapen.”

”Nu tar du väl i lite. Girig och stinkande kan jag hålla med om, men monster och hagga är lite överdrivet. ”

”Hon är ett monster. Värre än en lila eldsprutande drake.”

”Lila?...”

”Ja, lila!... Röda drakar är nog ännu värre.”

”Jaha, och hur är du säker på att det företag ni tänkte gå till är något bättre? Vad har de för planer för din uppfinning?”

Leroy tittade fundersamt mot Mischa och fick efter en stund något nytt i blicken.

”Nej... Du har rätt! Jag vet inte att de är bättre.”

”Och...”

Leroy suckade uppgivet.

”Jag vet ännu inte hur jag skall göra med allt det här. Det var Marcus som brukade fatta besluten. Jag behöver tid att tänka på vad som är det bästa för min uppfinning. Det är nog ändå bäst att vi stannar här i ytterligare några dagar.”

”Du skulle kunna bli mycket rik”, fortsatte Mischa.

Leroy skakade på huvudet och vände sig om för att titta på ett antal vioner som byggde upp något ute på borggården. Sexton vioner höll på att sätta upp två par tjocka stolpar på var sida av borggården. De sattes ner i hål och lutades sedan mot varandra, så att de bildade två i stort sett liksidiga trianglar. En vion, som stod på en annan vions axlar, band ihop stolparna med tjocka rep för att få dem stabila. De delade sedan upp sig till två lag. Hälften av dem satte på sig gula armbindlar, medan andra hälften fick röda. De tog fram ett antal gulgröna bollar som de började kicka mellan sig. Bollarna var ungefär lika stora som honungsmeloner.

Leroy såg fascinerat på när vionerna skickligt passade bollarna mellan sig med fötterna.

”Det är fotboll!” sa han lyckligt. ”Kan du tänka dig att en helt annan art än vår på en helt annan planet också uppfunnit denna underbara sport.”

”Vad är fotboll?” sa Mischa undrande.

”Fotboll? Du skojar väl. Var har du vuxit upp någonstans?”

”På gruvplaneten Globax, i Västra sfären.”

”Jaha, det förklarar ju en hel del. Stackars dig... Vilka sporter hade ni i skolan när ni var små?”

”Kickboxning, Thai kwendo och Mai tindo.”

”Inga bollsporter alls?”

”Nä!” snäste Mischa som började bli irriterad.

”Och ni då, Sira och Idana, ni måste väl känna till fotboll.”

”Jag har hört att det finns stora fotbollsturneringar på Jorden, Plexus och en del andra planeter, men sporten spelas inte här”, sa Idana. ”Vi spelar handboll istället. Både jag och min syster spelar helst som målvakt, men det var nu flera år sedan vi spelade i något lag. Handboll är en mycket roligare sport än fotboll enligt mamma. Hon är född på Plexus, där de har turneringar i båda sporterna. Det blir mycket fler mål i handboll än i fotboll.”

Leroy skakade på huvudet och suckade. Sedan såg han drömmande ut.

”Ni förstår ju inte... Fotboll är det bästa spelet i hela universum. Den intrikata spelstrategin är underbart komplex, men ändå väldigt enkel. Det är inte hur många mål som görs som är det viktiga, utan hur de individuella prestationerna passar in i lagspelet, som en symfoni. Vi får se hur vionerna spelar denna ädla sport.”

Snart sattes spelet igång och människorna såg fascinerat på när vionerna med stor skicklighet passade till varandra och dribblade. Leroy upptäckte snabbt att det fanns en del regler som skiljde sig från vanlig fotboll, förutom de

trekantiga målen. De spelade med två bollar samtidigt och hade ingen målvakt som kunde ta bollen med händerna. Varje lag hade åtta spelare, som inte verkade spela på några speciella positioner. Leroy lade märke till att vionerna aldrig sparkade bollen särskilt hårt, vilket var lite konstigt. Själva spelet var dock ganska hårt, med en hel del knuffar och andra ojustheter, men ingen verkade bli arg av att knuffas omkull. En del av spelarna var otroligt skickliga på att hoppa upp högt och nicka bollen, medan andra var duktiga på att snurra runt med bollen på marken. Spelet svängde fram och tillbaka, men snart ledde det gula laget med några mål. Efter varje mål rullade målgöraren runt några varv på marken innan han reste sig upp igen. Sira tyckte att det såg kul ut och skrattade glatt, nästan hysteriskt, varje gång det hände.

En vion med röd armbindel var på väg fram till de gulas mål. Han fick iväg ett ganska hårt skott, som träffade den gula försvararen rätt i huvudet. Bollen sprack och ett gulbrunt rökmoln, som täckte nästan hela vionen, låg kvar i luften.

”Spräcka bollen ger en poäng till motståndarna”, förklarade Kraggel. ”Då bollen gick sönder på den gules huvud fick det röda laget poäng.”

Kraggel och Polgrath stod plötsligt bredvid dem med armarna i kors. Kraggel sneglade mot människorna och visade upp ett grin med sylvassa huggtänder.

”Imponerad av spelet?” frågade han.

”Jo då”, svarade Leroy. ”Många av dem är verkligen talangfulla, trots att de är så små.”

”Vad är det för boll de använder?” sa Sira. ”En himla klen sak.”

”Det är en fugurisvamp. De är ganska tåliga men kan, som ni såg, gå sönder om man sparkar på den tillräckligt hårt.”

Vionerna i matchen bytte boll och fortsatte spelet. Matchen böljade fram och tillbaka, men övergick gradvis till de rödas fördel. I en hård nickduell råkade två gula spelare av misstag slå ihop sina huvuden. En av dem fick ett sår över ena ögat, medan den andre blev medvetlös. Spelet stannade upp och det gula laget tog hand om sina skadade spelare. Polgrath gick fram och pratade med spelarna i det gula laget. Efter en viss diskussion med yviga gester och upprörda känslor gick han tillbaka och pratade med Kraggel och Polgrath. Kraggel vände sig mot människorna.

”Skulle två av er kunna tänka spela i matchen? De två skadade spelarna kan inte vara med något mer idag, och det gula laget skulle gärna vilja fullfölja matchen.”

”Nej tack!” sa Sira.

”Jag tror att killarna vill spela”, sa Idana. ”Leroy verkar ju i alla fall gilla att prata om fotboll.”

Leroy ställde gärna upp och efter lite övertalning sa även Mischa ja till inbjudan. Båda fick varsitt gult band att knyta runt armen och Kraggel förklarade snabbt de viktigaste reglerna. Sedan klev de in i spelet.

Först verkade det inte som om vionerna i det gula laget ville samspele med dem, då inga passningar kom till varken Mischa eller Leroy. Leroy började springa mer med sina jättekliv och lyckades så småningom fånga upp en passning, från en röd spelare, med bröstet. Sedan började han kicka bollen lite lätt. Han fintade sig snyggt förbi en röd vion och klackade vidare bollen till en gul vion i sitt lag, som fick in ett välriktat skott. Bollen flög in i målet rakt över huvudet på en försvarare. Det blev mål och vionen började rulla runt på marken. Sira och Idana klappade händer och hurrade. Sedan reste sig vionen upp och gick mot Leroy och nickade med huvudet. Leroy böjde sig framåt och fick ta emot en

ganska hård skullhälsning. Han var nu accepterad som en i laget. Lite ont i skullbenet var det värt.

Matchen fortsatte och nu fick både Leroy och Mischa ta emot passningar från sina lagkamrater. Leroy fortsatte att briljera mitt sitt fantastiska bollsinne och lyckades snurra upp de flesta av sina motståndare. Hans långa räckvidd och bollsinneluckor räckte långt mot de korta, men kvicka vionerna. Han lyckades inom några minuter göra två mål. Efter var och ett av målen lade han sig ner och rullade på planen, medan han skrattade ljudligt. Mischa var inte alls lika god vän med bollen. Oftast missade han den och när han väl fick tag i den, tappade han den snart till en motståndare. Men vionerna i det gula laget roades av hans misstag och fortsatte att passa bollen till honom. Så fick han äntligen en passning vilken han tog ner rätt. Det var bara en motståndare kvar mellan honom och målet. Han tog i av alla krafter och sparkade till bollen med en riktig tåfjutt. Tåspetsen trängde in i bollen, som sprack med en ljudlig smäll. Ett gult moln skymde nu Mischa, som började hosta. Istället för mål, fick motståndarna nu en poäng. Idana skrattade glatt och applåderade. Mischa såg lite sur ut och sände en giftig blick mot henne.

Matchen fortsatte och de gula började, med Leroy's hjälp, få allt större ledning i matchen. Mischa började spela mer taktiskt och knuffade mest undan motståndarna istället för att försöka sparka bollen. Motståndarnas snabbaste spelare var på väg mot det gula målet när Leroy kom från sidan med sitt långa ben. Han lyckades på något sätt ta bollen ifrån vionen, som snubblade till och ramlade i marken. Vionen blev då rasande, reste sig upp och hoppade upp på Leroy bakifrån. Leroy föll med vionen ovanpå sig. Det blev en del tumult och sedan skrek Leroy till av smärta. Vionen hade bitit tag i hans ben och huggtänderna trängde långt in i köttet. Mischa sprang fram till Leroy och slet bort vionen.

Den ilska vionen kom dock snabbt upp på fötter och vände nu sin ilska mot Mischa. Hela hans ansikte var förvridet av raseri och ögonen hade ändrat färg till röda. Vionen angrep, men Mischa vred sig bara åt sidan och puttade undan honom. Vionen tjtöt ut sin ilska och anföll på nytt. Mischa gav då honom en rungande spark, som träffade honom i sidan på huvudet. Vionen for bakåt någon meter och föll ihop på marken, helt utslagen. Det blev tyst en stund, sedan kom ett par i det röda laget fram och bar bort sin lagkamrat. En av dem tittade mot Mischa med en min som verkade hotfull, men han sa ingenting. En annan röd spelare gick fram och pratade med Kraggel. De hade en högljudd diskussion, men så småningom gick de isär och spelarna i det röda laget lugnade ner sig. Vioner var generellt mycket dåliga förlorare. Kraggel gick fram till Idana, Sira, Leroy och Mischa.

”De ber så hemskt mycket om ursäkt för deras medspelares uppförande. Han har alltid haft ett lite hetsigt temperament.”

”Ursäkten accepteras”, sa Leroy. Trots skadan han fått var han på gott humör. ”Det var himla kul att lira lite igen, men nu behöver jag nog se till att någon binder om det här såret.”

”Tänk om du förvandlas till en vampyr”, skrockade Mischa. ”Människomonstret från Abelsonia slår till igen!...”

”Oj, tror du att det finns risk för det?” sa Leroy oroligt.

”Lyssna inte på honom”, sa Sira. ”Han bara retas.”

Mischa och Kraggel hjälpte honom till sjuksalen där han fick bitsåret på benet tvättat och omlindat med bandage. Matchen hade avslutats och livet på slottet återgick till sina vanliga rutiner.

Senare på eftermiddagen gick Mischa omkring och utforskade slottet. Ovanför sjuksalen fann han ett stort laboratorium. Han ställde sig bakom ett skåp och tittade på en stund när två vioner i långa grå rockar stod runt en stor

gryta, vilken innehöll en ljusgrön kokande vätska. En av vionerna hällde i ett vitt pulver medan en annan rörde om i grytan med en lång järnslev. Innehållet i grytan kokade våldsamt i några sekunder för att sedan bli mörkare och oljigare i konsistensen. Vionen fortsatte att röra om med slev, och när vätskan blivit helt svart var den seg som klistor i konsistensen. En vion i svart rock fick syn på Mischa och började gorma och vifta vilt med armarna. Han närmade sig människan och såg inte alls glad ut. Mischa förstod att han inte var välkommen och backade snabbt ut till korridoren. Den gapiga vionen följde efter till dörröppningen och slängde igen dörren med stor kraft. Dörren stängdes med en hög smäll någon decimeter framför Mischas näsa.

Han var inte särskilt trevlig, tänkte Mischa surt.

Han ryckte på axlarna och fortsatte framåt i korridoren. En liten stentrappa ledde upp till ytterligare en våning. Mischa smög tyst upp för trappan, som slutade med en stängd dörr. Han kände på handtaget; dörren var olåst. Då han fortfarande var nyfiken på slottets dolda hemligheter öppnade han dörren, vilken bara gav ifrån sig ett lågt knirrande, och gick in. Han tittade sig omkring och såg att väggarna var fyllda av hyllor med krukor och andra keramiska föremål, många av dem mycket vackra. Det var varmt och mörkt i lokalen och längst in framför en stor eldstad, halvt dold bakom ett draperi, stod en vion och skulpterade på något av lera. Ljusskenet från eldstaden fick väggarna runt omkring att lysa upp i rött. Vionen som stod med ryggen mot honom och hade ännu inte lagt märke till att han hade en besökare. Mischa smög sig fram mot honom för att se bättre vad han höll på med. Vionen verkade mycket gammal och dess päls var ljusare och delvis tovig. Det han skulpterade var inte alls klart, utan liknade mestadels en stor lerklump, minst lika hög som en vion. På det som troligen skulle bli lerfigurens huvud satt ett par svarta ögon.

Plötsligt glimmade ögonen till med ett svagt rött sken och den gamle vionen vände sig om och stirrade på den nyfikne besökaren. Mischa stelnade till och kände sig mycket skyldig för att ha spionerat.

”Ursäkta... Jag skall inte störa”, sa Mischa och började åter backa bakåt.

Den gamle vionen stod stilla och bara stirrade på honom utan att varken säga något eller visa sina känslor med någon min. Mischa fortsatte att backa mot dörren och såg inte en låg pall som stod i vägen. Han snubblade och föll baklänges i golvet, men reste sig snabbt upp igen; nu knallröd i ansiktet av skam. Fortfarande sade vionen ingenting, men Mischa kände på sig att den gamle roades oerhört av hans klantiga flykt. Han öppnade dörren, slank snabbt ut och stängde dörren försiktigt efter sig. Väl ute pustade han ut och gick ner för trappan igen. Efter denna pärs behövde han komma ut och andas in frisk luft. Han gick ut på borggården och tittade sig omkring. Även om det var sent såg han en hel del vioner som var ute och gick. Mischa andades in några djupa andetag och blev uppfriskad av den fuktiga, smått kyliga, kvällsluften. Han fortsatte till en trappa vid muren och gick med långa steg upp till murkrönet. Mischa lade märke till en lång figur som stod lutad mot muren en bit bort. Han gick dit och kände då igen Leroy som stod och såg ut på landskapet nedanför. På den västra sidan kunde de se ut över det magnifika vattenfallet, som stupade rät ner i djupet precis utanför slottet. Leroy beundrade sceneriet och suckade djupt. En regnbåge i gnistrande färger gick som en bro tvärs över vattenfallet. En stor flock med färggranna fågelliknade varelser kom flygande i formation från andra sidan floden och svepte tätt över Leroy och Mischas huvuden. Varelserna skrek ut låga kraxanden när de flög vidare.

”Det var nära”, sa Mischa. ”Jag trodde nästan att de där sakerna siktade in sig på oss. De verkade tycka det var kul att skrämma oss.”

Leroy, som varit den som inte duckat, sa drömmande: ”Visst var de vackra de där fåglarna? Vilka magnifika färger och vilka smäckra former!”

”Vet inte riktigt om de kan kallas fåglar, men de såg väl rätt så häftiga ut.”

Leroy var tyst en lång stund och vände sig sedan om mot Mischa med en eftertänksam min.

”Tycker du att Sira och Idana är vackra?”

Mischa vände sig förvånat mot Leroy och slog ut med händerna:

”Vad menar du med det?”

”Jag bara undrar om du ser på någon av dem på det viset.”

”Har du gått och kärat ner dig i en flicka från Abelonia? Det kan aldrig vara bra. Det är dömt att misslyckas! De bor här och du på Jorden... eller vilken planet det nu var du kom ifrån. Ett tips från mig: Glöm bort henne!”

Leroy tänkte säga något, men stängde sin mun.

”Vem av dem är det?”

Men Leroy ignorerade honom och gick lätt haltande nerför trappan.

Mischa stod kvar vid muren och blickade upp mot den blålila himlen. Han blev djupt försjunken i tankar och lade inte märke till vionen som kom gående emot honom på murkrönet. Vionen drog fram en lång kniv från sitt bälte. De sista stegen fram till Mischa, smög han. Vionen skulle precis sticka kniven i Mischas oskyddade rygg, när Polgrath kastade sig fram över honom. Det blev en kort och intensiv kamp på liv och död. Mischa stod som fastfusen ett ögonblick och stirrade förskräckt på den vilda striden. Polgrath lyfte upp den andra vionen över sitt huvud och fick själv ett skärsår

vid sidan. Sedan lyckades han, med en sista kraftansträngning, kasta den andre över murkanten. Vionen skrek under fallet ner till sin död. Polgrath lutade sig mot muren och pustade ut. Mischa gick lite chockad fram till vionen som räddat hans liv. Han sträckte fram sin hand och Polgrath tog emot den. Sedan hjälpte han vionen till sjuksalen där någon kunde sy ihop hans sår.

Under kvällen utreddes orsakerna till mordförsöket och Polgrath ledde utfrågningarna. Den unge vionen som försökt döda honom hette Diggel. Han hade varit en av spelarna i det röda laget. Men det var troligen inte bara slagsmålet under matchen som varit orsaken till mordförsöket. En del vioner i slottet ogillade skarpt att man allierade sig med människor. Dessa ansåg att människor var smutsiga allätare som borde behandlas på samma sätt som greoterna; styckas och ätas upp råa. Någon viskade att befälhavare Bulgras skulle kunna vara inblandad i mordförsöket, men det kom aldrig fram några bevis för detta. Lyckligtvis accepterades de mänskliga gästerna av de flesta vioner i slottet och det var även tydligt att Kung Daxid välkomnade dem som allierade. Kungen hade under på kvällen tydligt deklarerat att om någon skulle försöka sig på något liknande igen, skulle han förbjuda allt fotbollsspel i ett år och det skulle vara ett hårt öde för de fotbollstokiga vionerna.

10. Stormningen

Ljudet från ett flertal trumpethorn ljöd genom hela slottet. Idana vaknade med ett ryck. En svag ljusstrimma från korridoren lyste upp lite av rummet, som annars låg i mörker. Hon kom ihåg att hon drömt något om ett monster, som kommit upp ur en lucka i golvet. Idana hade sedan blivit jagad i mörka gångar, men hon kom inte ihåg vad som jagat henne. Känslan av att springa utan att komma någonstans fanns dock kvar i henne. Idana klev sömnigt upp, satte på sig sina kläder som låg i en hög bredvid sängen och klev sömnigt ut i korridoren. Ytterligare en trumpetstöt ljöd i slottet och ljudet ekade mellan väggarna. Även Mischa och Leroy hade kommit ut till korridoren. Mischa såg frågande på Leroy.

”Är det vanligt att de väcker alla i slottet på det här högljudda sättet?”

”De två mornar jag vaknat upp här har varit utan oväsen”, sa Leroy och gäspade. ”Jag hatar väckarklockor.”

Snart kom även Rocky ut till korridoren. Han satte sig bredvid Leroy och började slicka sin päls. De hörde snabba steg närma sig från utgången. Kraggel stormade in. På huvudet bar han en hjälm och över axeln hängde ett koger fullt med pilar.

”Bra ni är uppe. Greoterna har kommit med en stor armé. De lär anfalla om en timme eller så.” Han tittade sig omkring och frågade:

”Var är Sira förresten?”

”Hon sover fortfarande”, sa Idana.

Kraggel såg frågande på henne.

”Är hon döv?”

”Nej då, bara mycket svårväckt. Jag går och väcker henne. Det räcker inte bara med några trumpetstötter för att väcka min syster.”

”Vad menar du med att greoterna anfaller oss?” sa Leroy oroligt. ”De kommer väl inte över era höga murar.”

”Det står flera tusen greoter vid skogsbrynet i öster och flera kommer från skogen i söder. De har med sig ett antal långa stegar, som mycket väl räcker över vår mur. Kom med mig till rustkammaren. Ni behöver beväpna er.”

Idana förde med sig en mycket nyvaken och lite tjurig Sira till rustkammaren, vilken låg i en annan byggnad intill norra muren. När de kom in hade Mischa redan satt på sig något som liknade ett lapptäcke av svarta läderband och metallbitar. Det skulle väl skydda något, men där fanns många glipor.

”De hade inget i min storlek”, sa Mischa. ”Men det här skyddar nog en del.”

Som vapen hade han valt ut ett bredbladigt spjut med ruskigt utseende. Dessutom hade han ett par långa knivar instoppade i bältet. Systrarna började också utrusta sig. De upptäckte snart att alla hjälmar var för små, men det fanns mycket annat som passade bättre. Sira, Idana och Leroy tog alla tre varsin pilbåge, något som även Kraggel rekommenderade. Pilbågarna var ganska korta, men när Idana provspände bågen nickade hon nöjt. De var kraftfulla och konstruerade på samma sätt som mongolernas pilbågar under Jordens medeltid. Idana hittade en läder- och stålrustning som var i rätt storlek. Troligen hade den någon gång tillhört en greotisk soldat. Hon hittade även en stor stridsyx, som hon tyckte låg bra i handen. Sira och Leroy tog varsitt lättare svärd som lämpade sig bäst till att sticka med. Leroy hittade även en lädermössa med två fastnitade horn, vilket fick honom att se ut som en komisk variant av djävulen. När de kom ut på borggården sjöd det där av febril

aktivitet. De flesta bar försiktigt omkring på stora gulvita ägg vilka de la ner i flätade korgar. Kraggel ledde dem genom hopen av vioner, till ett av tornen i den östra ringmuren. En vion gav Leroy en korg med ägg och pekade upp mot tornet.

”Bär dem mycket försiktigt”, sa Kraggel.

”Är det här vion-ägg?” sa Leroy frågande.

”Inte vion-ägg! Se bara till inte tappa dem. Då blir det MYCKET otrevligt.”

De gick upp för en spiraltrappa som ledde ända upp till tornets topp. Utsikten från toppen var magnifik, men inte särskilt uppmuntrande. Vid skogsbrynet några hundra meter bort syntes delar av den greotiska armen och de var många. Det var som en mur av sköldar, hjälmar och vapen. Hären hade även med sig flera långa stegar som lätt skulle nå över murkrönet. Men troligen var de för korta för att kunna nå upp till vaktornen. Bara på östra sidan stod säkerligen ett tusental greoter, men den största delen av armén verkade befinna sig utanför den södra delen av slottet. Från väster och nordväst var slottet inringat av vatten, så inget anfall var väntat från dessa håll. Fortfarande kom det nya greoter från skogen som hela tiden fyllde på leden. Greoterna stod stilla och sjöng en stridssång som var tämligen entonig.

En vion tog Leroys äggkorg och stuvade den försiktigt under ett skyddande tak. Där fanns även ytterligare korgar. Tornet var ungefär fem meter högre än själva muren. På murkrönet nedanför stod fullt av välustrustade vioner, alla beväpnade med pilbågar. De stod stilla som statyer inför den väntade anstormningen. Både Idana och Sira tänkte på samma sak. Striden skulle till en början bli hårdast på murkrönet nedanför dem. De var därför mycket tacksamma över att ha blivit placerade på ett av vaktornen.

På ett av de södra tornen hände något. En ovanligt lång vion i svart kappa sträckte upp sina armar medan ett par andra vioner blåste i sina trumpethorn. Ett svart moln

skapades då ovanför den långa vionen. Molnet växte i storlek och började snurra runt i en virvel. Sedan for molnet ut från tornet, mot greoterna. När det mörka molnet sjönk ner mot skogsbrynet, drabbades de soldater som befann sig där av vild panik.

”Vad var det där för något?” frågade Leroy intresserat.
”Någon slags magi?”

”Det är vår magiker Tiotie, som har kastat en förbannelse mot fienden”, sa Kraggel. ”Troligen något som gör att greoterna tappar modet. Det är hans favorit-trix.”

När molnet nådde marken flydde hundratals greoter in i skogen. De flesta av dem hade kastat ifrån sig sina vapen och sprang hemåt i vild panik.

”Häftigt!” sa Leroy. ”Hur fungerar det?”

”Det är magi, det bara fungerar. Jag vet inte hur.”

Leroy såg frågande ut och kände på sin hjälm att hornen fortfarande satt fast.

Plötsligt vacklade trollkarlen till. Han hade blivit träffad av en pil i bröstet. Trollkarlen tog ett par steg framåt och föll sedan ner mot marken. Hans död blev som en startsignal för greoterna, vilka nu stormade fram från skogen. En del bar på långa stegar, medan andra stannade upp tillfälligt och avlossade sina pilar mot murkrönet. De flesta av pilarna missade dock sina mål, när försvararna tog skydd bakom muren. Så gott som alla försvarande vioner avfytrade då sina pilar mot fienden. Många greoter träffades och föll av vionernas pilsalvor. De greoter som hade sköldar lyfte dessa över sina huvuden medan de sprang mot muren. Sira, Idana och Leroy avfytrade också pilar mot fienden, men det var svårt i tumultet att se vilka pilar som träffade och vilka som missade. Leroy, som aldrig använt en pilbåge förr lyckades inte särskilt bra. Hans första pil föll bara ner på torngolvet framför honom. Hans andra pil lämnade i alla fall tornet,

men landade i gräset nedanför utan att vara i närheten att träffa någon anfallare.

”Du slösar bara på bra pilar”, sa Idana surt. ”Ge mig ditt pilkoger. Jag kan behöva några extra.”

Leroy, som såg ut som en ledsen hundvalp, lämnade över sitt pilkoger till Idana.

”Måste du vara så taskig?” sa Sira. ”Han gör ju sitt bästa.” Hon vände sig mot Leroy och log. ”Det finns säkert något annat du kan hjälpa till med.”

De första anfallande greoterna hade nu kommit fram till muren. De med stegar kämpade med att få upp dessa mot muren. En dov tornstöt ljud ut från mittentornet. Som på en gemensam order visste alla vionerna vad de skulle göra. De lade ifrån sig sina pilbågar och tog varsamt fram sina ägg. Människorna på tornet gjorde som de andra och tog också upp var sitt ägg. Sira kände att ägget vibrerade i hennes hand. Hon lade örat mot skalet och hörde ett svagt surrande ljud. Ytterligare en trumpetstöt hördes. Detta var signalen till att kasta iväg äggen. Överallt från slottets murar och torn kastades ägg mot de anfallande greoterna. När äggen landade på marken, eller rätt på en soldat, sprack de i hundratals bitar. Ur äggen flög det ut ilskna stickande stingare, liknande getingar, fast större och med mycket längre gaddar. Varje ägg innehöll ett hundratal av dessa stingare. Det utbröt panik nedanför muren. Greoterna lät stegarna falla och många av dem släppte sina vapen och sprang tillbaka mot skogen. De flesta kom dock inte så långt. Stingarnas gaddar innehöll ett mycket farligt gift. Ett stick dödade inte, men offret drabbades av mycket stora plågor och blev näst intill förlamat under flera timmar. Två stick var oftast dödande. Hundratals greoter låg nu förlamade eller döende intill muren. Ljudet från de plågade greoterna fyllde luften och människorna började känna ett visst medlidande för de

greoter som låg kvar och plågades. Greoternas anfall hade stannat upp helt. De greoter som stannat längre bort sköt nu ett regn av pilar mot murkrönet. En av dessa pilar träffade olyckligtvis ett ägg, som en vion på murkrönet just skulle kasta ner. Ägget sprack och stingarna flög ut. Många av vionerna på muren nedanför där Idana och Sira stod blev stungna och några lyckades ta till flykten. Greoterna längre från muren upptäckte förvirringen på murkrönet och gav order om en förnyad attack. Istället för att anfälla hela den östra muren samtidigt, samlade de nu sin attack mot det svagaste stället. Trots att det fortfarande surrade omkring en hel del stingare nedanför muren, restes stegarna på nytt. Vionerna på muren viftade bort de stingare som var kvar med något som liknade tennisracketar och gjorde sig redo att stå emot den första anfallsvågen. Två stegar kom upp på murkrönet och genast var ett tiotal greoter på väg upp. Idana siktade noga och sköt med sin pilbåge mot de klättrande greoterna. Hennes pil träffade en greot som nästan kommit upp till muren. Soldaten föll skrikande ner för stegen med pilen i sidan. Plötsligt kände Idana en kraftig stöt i sin vänstra axel. Hon hade blivit träffad av en pil, och ett pilskaft med svarta styrfjädrar stack ut mellan två metallplattor. En våg av smärta drabbade henne och hon tappade sin pilbåge. Sira stöttade upp sin syster och förde henne bort från murkanten.

”Hur är det?”

”Mmm, bara bra.”

”Bäst att du går ner till sjukstugan. Skall jag följa dig?”

”Nej, jag klarar mig. Stanna kvar här och hjälp vionerna.”

”Ja ja!”

”... och håll dig vid liv. Mamma blir jättearg på mig annars.”

Idana skyddade det blodiga pilskaftet med ena handen och började gå nerför den ringlande tornttrappan. Vägen ner

var lång, och halvvägs ner vilade hon mot tornväggen innan hon fortsatte neråt.

På murkrönet började det gå illa för vionerna. Greoterna hade nu lyckats få upp ytterligare två stegar intill de andra och nya soldater kom hela tiden upp på muren. Vionerna, vars instinkter som jägare och köttätare hjälpte dem, slogs med oerhörd frenesi och var kvickare än anfallarna. De var mycket effektiva med sina svärd och spjut och många greoter föll ner från muren med dödliga sår. Men greoterna anföll utan rädsla, var starkare och hade längre räckvidd än vionerna. I början hade vionerna dock inget större problem med att hålla muren, men så småningom gav greoternas större antal resultat. Greoterna hade fått ett ordentligt fotfäste på muren, med ett tiotal soldater som höll vionerna på avstånd medan ytterligare greoter kom upp. Sira och ett antal vioner på tornet bombarderade greoterna med pilar, men fick vara försiktiga för att inte träffa sina egna. Plötsligt såg Sira Mischa där nere på murkrönet. Han ropade något och lyfte upp sitt spjut i luften. Trots att han inte var särskilt lång för att vara en människa var han betydligt större än vionerna runt omkring honom. Han sprang emot greoterna och ropade ut ett gammalt asiatiskt stridsvrål. Spjutet snurrade runt i hans händer och avväpnade snabbt den närmaste greoten. Två andra backade tillbaka ett par steg, då de inte visste hur de skulle behandla den nya okända svartklädda fienden. En av greoterna fick Mischas spjut i halsen och föll ihop. Vionen Polgrath dök upp vid Mischas sida och flög på ytterligare en greot. Han dödade den snabbt med sina två knivar. Mischa såg inte att en skadad greot reste sig upp bakom honom. Greoten smög sig försiktigt fram mot honom och höjde en stor stridsklubba över huvudet. Men precis när greoten skulle slå till stelnade den till och

tappade klubban. En pil hade träffat honom mitt i ryggen och han föll ihop på murkrönet.

Typiskt att jag får ett perfekt skott när syrran inte ser på, tänkte Sira.

Ytterligare vioner kom ut från en dörr i tornet och stormade fram mot fienden. Striden på muren började vända till försvararnas fördel, men fortfarande fanns det många greoter kvar och hela tiden kom det upp nya.

Plötsligt hördes ett högt rytande nedanför muren. Sira tittade ner och var nära att tappa hakan. Ett stort alplejon härjade vilt runt stegarna nedanför muren. Det stora alplejonet var helt vansinnigt och hade en kraft som var omöjlig att stoppa. De flesta av soldaterna flydde i vild panik för att komma bort från odjuret. I sin jakt efter de flyende greoterna stötte alplejonet till en av stegarna. Stegen föll mot stegen bredvid vilket resulterade i att båda stegarna föll ner. De greoter som klättrade höll sig krampaktigt fast medan de störtade mot marken. Efter att ha slagit ihjäl ett tiotal greoter, tog alplejonet en stor greot i munnen och sprang med sitt byte mot skogsbrynet. Sira såg att lejonet haltade lite. Hon kisade med ögonen och tyckte att hon såg en gul styrfjäder sticka ut från dess vänstra lår.

Jaha, det är alltså så det står till, tänkte hon.

Någon minut senare kom Leroy gående upp för trappan. Han såg klart nöjd ut. Rocky satt på hans vänstra axel och pillade lite på sin husses öra.

”Allt bra här?” sa han och drog sitt svärd.

Sira tittade ner mot murkrönet. Där hade vionerna och Mischa lyckats att dräpa alla greoter som kommit upp. Ytterligare en stege hade välts och de hade återgått till att bekämpa anfallarna nedanför med pil och båge.

”För tillfället verkar läget under kontroll. Men jag tror inte att de gett upp redan.”

När Idana kom in till sjuksalen, som låg på bottenplanet i nordöstra delen av slottet, blev hon genast mottagen av en gammal vionläkare, som visade henne till en brits längre in. I salen fanns ett femtiotal britsar, varav de flesta nu var upptagna av skadade vioner. Idana såg även Maya en bit bort. Hon assisterade en vionläkare i en operation och verkade allt för upptagen för att lägga märke till att Idana kommit in i salen. Den gamle vionen, som lett henne till britsen, undersökte hennes axel varligt med små men starka händer. Idana tittade bort och försökte att inte visa hur ont det gjorde. Pilen hade gått igenom nästan hela axeln, men lyckligtvis inte träffat något ben eller led. När vionen kom åt pilskaftet stönade Idana till. Han mumlade något och pekade på något i andra sidan rummet. Idana vände sig frågande om, men såg inget av speciellt intresse. När hon hade blicken bortåt passade han på att med stor kraft trycka igenom pilen, så att pilskaftet, som hade otäcka hullingar, kom ut på andra sidan av axeln.

”Aaj! Vad fan gör du?... Jasså, åh tack så mycket.”

Han bröt av pilskaftet nära ingångshålet och drog sedan försiktigt ut pilen ur såret. Nu dunkade det kraftigt i axeln och en hel del blod droppade ner på golvet. Idana bet ihop, fast besluten att inte visa någon svaghet. Hon kunde dock inte undvika tårarna vika rann ner för hennes kinder i en mindre störtflod. Sedan gick vionen och fyllde på en mugg med en brungul vätska från en tunna. Den lite trögflytande vätskan hälldes ut över axeln och fyllde såren på bägge sidor. Det brände till ordentligt och Idana grimaserade illa. En stark lukt som påminde om både bensin och honung nådde hennes känsliga näsa. Den gamle vionen tog sedan fram ett långt svart bandage och lindade försiktigt in hennes axel. När hon var färdiglindad gav han henne ett lerkrus med vatten, viket hon tacksamt tog emot. Sedan lämnade han henne för att ta hand om en annan sårad och det fanns många av dem här

inne. Vissa tog sig själva in till sjukstugan, medan andra bars in på primitiva bårar. Många av dem hade betydligt värre skador än Idana och hon var mycket tacksam för den hjälp hon fått. Trots att axeln fortfarande bultade och värkte, kändes det att vätskan vionen hållt på hennes axel hade en viss smärtlindrande verkan.

Plötsligt hördes ett brak från andra sidan salen. Trägolvet sprack upp och ett par grå händer sköt upp från ett hål i golvet. En greot hoppade upp ur hålet och välte en tom säng för att få mer plats. Greoten hade en gul tatuering i pannan och grinade med gula tänder mot vionerna. Ett par sårade vioner anföll honom, men en av dem stupade direkt av ett vildsint svärdshugg. Fler greoter beväpnade med bronsknivar och svärd kom upp ur hålet. Allihopa hade de olika gula tatueringar i sina ansikten. En blodig strid bröt ut runt hålet i golvet. Vionerna kämpade tappert med de få vapen de hade haft med sig och lyckades bromsa greoternas anfall. Troligen väntade hundratals greoter nere i gångarna på att komma upp. Maya rusade fram med ett spjut mot en stor greot, men den vek undan från spjutet och svingade sitt redan blodiga svärd mot hennes hals. Maya föll blodig på golvet och dog nästan omedelbart. Det var tydligt att de gultatuerade greoterna var utvalda bland krigarelliten och de fortsatte att hugga sig fram genom de sämre beväpnade läkarna och skadade vionkrigarna.

Idana tvekade först men sprang sedan fram till tunnan med den bensinluktande tvättvätskan. Hon tog en bit bandage som låg på bordet bredvid och stoppade in den i tapphålet. Sedan tog hon en lykta och tände på den delen av bandaget som hängde ut. Hon försökte lyfta tunnan, men den skadade axeln gjorde henne alldeles för svag. Hennes gamle vionläkare fick syn på vad hon tänkte göra och kom till hennes hjälp. Han tog tunnan ifrån henne, lyfte upp den med sina starka armar och gick mot de stridande. Han ropade

något, vilket fick de stridande vionerna att snabbt dra sig tillbaka från greoterna runt hålet. Den gamle vionen kastade iväg den brinnande tunnan och den landade rätt i hålet framför fötterna på en greot. Tunnan sprack och exploderade med ett stort eldklot. Tryckvågen från explosionen gjorde att Idana kastades bakåt mot väggen. Hon blev medvetslös och sjuksalen fylldes av hett damm.

Sira som fortfarande stod på östra vaktornet kände att golvet vibrerade under hennes fötter. Hon tänkte precis skjuta iväg sin sista pil, men stannade upp mitt i rörelsen. Den tunnel som greoterna under flera månader i hemlighet hade byggt under slottet Valadins nordöstra mur föll ihop. Från murkrönet kunde man se att jorden rämnat i en rak linje från muren till skogen. Snart hördes nya trumpetstötter från skogen.

”De blåser till reträtt”, sa Kraggel, som stod på vaktornet bredvid Sira och Leroy.

”Vilken tur!” sa Leroy. ”Betyder det att striden är över?”

”För idag, skulle jag tro. Greoterna har lidit stora förluster... Men de kommer nog tillbaka snart igen. Den här gången verkar de ha försökt gräva sig in under muren. Smällen vi hörde, måste på något sätt ha stoppat dem så att deras tunnel rasat ihop.”

Inom tio minuter hade hela styrkan av ännu levande greoter retirerat in i skogen. Under deras reträtt sköts inte en enda pil från vionerna.

11. Rådslaget

Solen sänkte sig och slottet Valadins borggård föll åter i mörker. Under hela eftermiddagen hade man samlat alla döda vioner i en stor hög utanför slottets östra sida. Nu brann där ett stort likbål och en svart rök slingrade sig upp mot himlen. Kvar låg fortfarande kropparna efter döda greoter vilka fienden lämnat kvar efter sig. Ännu hade kropparna inte börjat ruttna och den svalare natttemperaturen skulle lyckligtvis fördröja förruttnelseprocessen. Men trots kylan var luften ändå full av den tjocka lukten av blod. Vionerna uppskattade lukten, men människorna tyckte att det var en kväljande stank som gav dem illamående och huvudvärk. Under natten skulle asätarna från skogen komma fram för att äta sig mätta, men följande dag skulle vionerna dock bli tvungna att även ta hand om de kroppar som fanns kvar. De hade inte förtjänat att brännas på bål, utan skulle istället kastas ner för vattenfallet, där flodens varelser kunde festa på deras kroppar. De greoter som dött på muren ansågs som tapprare. Deras kroppar ärades genom att de styckades och marinerades i en kryddig olja till kvällens segerfest. Grootkött var något av vionernas favoritföda. Människorna tyckte att det var något osmakligt i att äta upp de ganska människo-liknande greoterna och drog sig undan när kropparna slaktades. Rocky mådde illa och Leroy gick tillbaka med honom till deras sovrum.

Mischa stod på murkrönet där den hårdaste striden hade utkämpats. Han såg fundersam ut, tittade på det stora likbålet och kände den kväljande röken i sina näsborrar. Polgrath, som räddat hans liv dagen innan, var nu död. Han hade stupat i slutskedet av striden, kämpades vid sidan om

Mischa. Själv hade han bara fått en lindrigare skada då hans högra öra hade skurits upp av en yxa. Mischa kände på örat och noterade att det fortfarande blödde.

Kanske bäst om någon lappar igen örat lite, tänkte han. Mischa tog sig ner och gick in till vionernas gamla skola, vilken nu fungerade som tillfällig sjuksal. Många vioner låg sårade på sängar som flyttats dit från sovsalarna. Runt en av sängarna såg han Leroy och Sira. Han gick dit och fick då syn på Idana i sängen. Hon hade ett bandage runt sin vänstra axel och såg mycket trött ut. Men hon log när hon fick syn på honom.

”Hej Mischa! Kul att se att du lever.”

”Vad har du råkat ut för?”

”Vad sa du? Jag hör lite illa.”

”Du får tala ganska högt med henne”, sa Sira. ”Hon var i sjuksalen när den smällde, så hon hör lite illa nu. Men det går nog över.”

”Kul att se att ni alla klarat er”, sa Mischa med högre röst.

Sedan sa han något med lägre röst till Sira, som började fnittra.

”Vad sa du nu då? Tala så att jag hör.”

”Jag sa bara att du ser lika söt ut som vanligt.”

”Jag tror inte på ett ord du säger, lögnare.”

Idana blev lite röd om kinderna och tittade bort.

”Mischa! Skall du inte se till att få det där örat fixat?” sa Leroy. ”Det blöder en hel del.”

Mischa kände åter på örat och tittade på fingret som var fullt av blod.

”Oj då!”

Mischa gick vidare och fick örat omplåstrat.

Sira gick istället till det tillfälliga stallet för att hälsa på Chèryl. Hästen gnäggade glatt när hon kom in. Sira smekte hästens mule och viskade några lugnande ord i hennes öra. Sira tog sedan en borste och började rykta Chèryl med jämna

långa rörelser. Hon lade inte märke till vionen i lång kåpa som kom in till stallet.

”Fint djur du har”, sa vionen. ”Hur länge har du haft henne?”

Sira vände sig om mot vionen som stod vid ingången. Det var Kraggel. Sira vände sig åter mot Chèryl och fortsatte att borsta hästen med följsamma rörelser medan hon talade.

”Bara drygt en vecka. Jag fick henne som födelsedagspresent från mina föräldrar, men jag har alltid tyckt om hästar.”

Hon vände sig åter mot Kraggel, som kommit fram till hästens bås. Sira tittade förundrat på spännet till Kraggels kappa. Det var av guld och dess form liknade en häst. Hon gick närmare och synade spännet noggrannare. Dess form var näst intill identisk med en hästs. Det var på de brinnande ögonen och huggtänderna i den breda munnen, som man såg att det var något helt annat. Det påminde henne om varelsen hon sett i sin dröm.

Sira pekade på Kraggels kappspänne.

”Vad är det för varelse?”

Kraggel tittade ner på sitt spänne och smekte försiktigt den gula metallen.

”Det är Gwaihiro; Jaktguden. Om hon är nöjd med vårt folk bringar hon lycka i jakten.”

”Er gud ser nästan ut som en häst.”

”Ja, ditt djur liknar Gwaihiro. Det är faktiskt ganska konstigt. Det finns inga andra djur på Abelonia som liknar henne. Fast nu det är länge sedan någon ur mitt folk såg guden. I forna tider hände det ofta att Gwaihiro själv sprang bredvid vårt jaktfölje. Dessa jakter blev oerhört lyckosamma. Men det var för hundratals år sedan, när greoterna bara var utspridda i små byar i utkanten av den stora skogen. Nu bor de istället i stora städer. Deras största bosättning finns i Weirobiberget, samma berg ni kallar Djävulsberget. Det var

ursprungligen en helgad plats dit vionpräster gick för att meditera. Men under de senaste tvåhundra åren har berget tillhört greoterna.”

Kraggel var tyst en stund och fortsatte sedan:

”Att det blev så var troligen delvis vårt eget fel. Våra intensiva jakträder i greoternas byar gjorde de flyttade ihop till större och större byar, som var svårare att anfälla. De utvecklade även sina egna metoder att bearbeta olika metaller, så de är nu nästan lika skickliga vi. För ett par hundra år sedan började greoterna dessutom att dyrka en ny gud; Ormguden Midryxa. Det sägs han jagat bort vår gud från den här delen av skogen. Deras ormgud är en krävande gud som kräver dagliga offer, inte en särskilt trevlig gud om du frågar mig.”

”Händer det ibland att Gwaihiro kommer till er när ni drömmer?” frågade Sira.

”Dröm? Maya berättade mig om hennes drömmar, men vi vioner drömmer inte. Det bara människor som drömmer.”

Kraggel tittade upp mot Sira med intensiv blick.

”Är det något du vill berätta för mig?”

”Nej då! Allt är bara bra.”

Sira vände sig om och återgick till att borsta hästens man. Kraggel stannade till en liten stund, men gick sedan ut ur stallet och lämnade henne ensam med hästen.

På kvällen hade vionerna ett stort rådslag högst uppe i det stora tornet och även människorna hade blivit inbjudna. Efter en mödosam klättring uppför trapporna kom de slutligen upp till mötessalen. Det var ett stort runt rum, med högt i tak. I mitten av salen stod Kung Daxid på en liten upphöjd fyrkantig plattform. Runt omkring längs väggarna hade man byggt upp läktare av sten, med trappsteg där ett hundratal vioner stod och lyssnade. Människorna tog plats längst uppe på läktaren, för att inte skymma sikten för någon

bakom. Kraggel stod bredvid människorna och översatte det han tyckte var av intresse. Efter att Kungen berömt vionerna och människorna för deras tappra seger över greoterna, kallade han fram en annan talare. Denne vion hette Volgraff och hade just kommit tillbaka från Djävulsberget, där han spionerat under en tid, utklädd till greot. Huvuduppgiften hade varit att ta reda på var greoternas Drottning Lubezza höll hus och undersöka om det var möjligt att på något sätt döda henne. Volgraff hade unika egenskaper. Han var lika lång som en greot och av någon orsak gav han ifrån sig mindre lukt än andra vioner. Greoternas luktsinne var mycket välutvecklat och de skulle lätt känna igen lukten av en vion i deras egen stad, även om han hade på sig ett greotskinn. Volgraff hade spionerat hos greoterna många gånger utan att bli avslöjad. Efter ett inledande tacktal till Konungen, berättade Volgraff vad han fått reda på under sitt senaste uppdrag.

Efter några dagar i greoternas boning hade han slutligen hittat Drottningens boning. Hon fanns i en stor sal i mitten av berget. Där bevakades hon ständigt av ett tjugotal av greoternas bästa krigare; de rödklädda halgorerna, vilka var Drottningens personliga livvakter. Volgraff förklarade att han inte hade haft en chans att komma i närheten av henne. Endast vissa utvalda greoter fick komma nära henne och Volgraff hade därför inte haft en chans att utföra det lönnmord han planerat. Han gissade att det skulle krävas minst ett femtiotal vioner för att komma förbi livvakterna och sedan likvidera Drottningen. Men tyvärr fanns det ingen chans för så många vioner att komma in till salen. Runt om och i själva Djävulsberget fanns det mer än hundratusen greoter, som alla skulle skydda sin onda Drottning Lubezza med sina liv. De var helt enkelt för många.

När det blev tyst viftade Sira med handen och bad att få ordet. Hon ställde sin fråga som Kraggel översatte:

”Hur är det med vionfångarna? Kan Prinsessan Lucin vara en bland dem?”

Volgraff såg först frågande ut. Kungen, som stod bredvid honom, förklarade att man nyligen hittat Prinsessans halsband. Volgraffs ansiktsdrag ändrades långsamt till att bli mer hoppfullt och han visade upp sina vassa tänder. Han förklarade entusiastiskt att han faktiskt sett ett tiotal vionslavar i Drottningens hov, men att han inte hade haft någon anledning att titta närmare på dem. Någon av dem skulle möjligen kunna ha varit Prinsessan, men för att ta reda på det skulle det behövas ytterligare ett besök till berget.

Då kom en mycket gammal vion gående mot talarplattan. Han var mycket äldre än någon annan vion människorna sett tidigare. Vionens päls var nästan alldeles vit och hängde i långa tovor nerför hans haka. Hans ansikte var fyllt av djupa rynkor och hans ögon hade bleknat av ålder till matt grå. Volgraff steg ner i vördnad för den äldre.

”Det är Herr Fidel”, viskade Kraggel. ”Han är den äldste levande vionen i vårt samhälle. Vissa säger han är över tvåhundra år gammal, men jag tror inte han är mer än hundrasjuttio.”

Mischa stirrade förundrat på den gamle vionen.

”Vad är det Mischa?” sa Idana och stötte till honom. ”Du ser lite borta ut.”

”Jag har sett honom förut”, sa Mischa, som fortfarande hade ögonen riktade mot den gamle. ”Han höll på med någon slags lerfigur när jag... råkade se honom igår.”

”Kära församling”, sade Herr Fidel och det blev helt tyst i salen. Kraggel översatte tyst till människorna.

”Förut var vårt främsta mål att ta hämnd på greoterna och döda deras blodtörstiga Drottning. Men med dessa underliga människor har det kommit ett nytt hopp om att vår kära Prinsessa kanske fortfarande lever. Jag vet att det finns

somliga av er som misstror dessa nya främmande varelser. De är inte ädla rovdjur som vi, utan allätare precis som greoterna. Men under greoternas anfall igår bidrog de gott i vår kamp och visade på stort mod. Jag föreslår därför att vi sätter upp en ny expedition, med uppdrag att hitta och befria Prinsessan Lucin, om hon nu fortfarande lever. Om vi på samma gång skulle få möjlighet att dräpa greoternas Drottning gör vi det, men det är inte vårt viktigaste mål.”

”Men endast Volgraff kan komma in i deras boning oupptäckt”, sa befälhavare Bulgras, som stod bredvid Kungen. ”Oss andra känner de lukten av direkt. Hur skall endast en vion kunna lyckas med ett sådant uppdrag?”

Herr Fidel sträckte på sig och ropade; ”Ullgrag! Kom in hit!”

Det blev tyst i salen och en dörr i bortre delen av salen öppnades med ett knarrande ljud. En kraftigt byggd greot, som bar på en lång stav, steg in genom dörren med långa kliv. Bulgras reste sig hastigt och drog sin sabel med en snabb svepande rörelse.

”Ta det lugnt min kära Bulgras!” ropade Herr Fidel och visade med en gest mot greoten att han kunde komma fram till podiet. ”Ullgrag är en vän till mig och jag lovar att han är fullständigt lojal i vår sak.”

Bulgras fnös och såg med misstänksam blick på greoten, men lade ner sabeln på bordet framför sig.

”Om du säger det så... Men jag känner mig inte övertygad.”

Vionerna flyttade sig åt sidan när greoten gick fram till plattformen och ställde sig bredvid Herr Fidel. Den gamle vionen klappade greoten lugnande på axeln och vände sig mot Kung Daxid.

”Ullgrag är inte som andra greoter och jag svär mitt liv på hans trohet. Tyvärr är han stum, men han förstår vårt språk mycket bra.”

Kungen ställde sig upp och gav Herr Fidel en kort nick med huvudet.

”Jag litar på ditt omdöme. Om jag inte tar fel så kommer du att föreslå att Ullgrag följer med Volgraff till Djävulsberget för att befria Prinsessan. Har jag rätt?”

”Alldeles korrekt!” svarade Herr Fidel. ”Två är bättre än en och Ullgrag har accepterat att följa med till Djävulsberget tillsammans med vår pålitlige spion.”

Ullgrag vände sig mot Kungen och gick ner på ena knäet. Han utstrålade styrka och lugn och hans svarta ögon såg på Kungen. Herr Fidel gjorde en kort paus.

”Men en räddningsexpedition skulle må bra av ytterligare medlemmar. Därför har jag ett ytterligare förslag.”

Herr Fidel vände sig mot människorna.

”Våra kära besökare skulle, utklädda till greoter, kunna ta sig in i berget tillsammans med Ullgrag och Volgraff. Människornas lukt är svag och inte känd hos greoterna. Vad säger ni människor? Vill någon av er vara med? Det är ett farligt uppdrag som kanske blir er död, men det är vårt sista hopp om en ljusare framtid för vår vionstam.”

Innan Mischa eller någon av systrarna hann säga något gick Leroy fram med långa steg och klev upp på plattformen bredvid den gamle vionen. Han bugade sig mot Herr Fidel och mötte vionernas blickar runt om i salen. Bulgras viskade något till en fetlagd vion, som satt på hans högra sida.

”Jag skulle gärna vilja vara med på er expedition”, sade Leroy med hög röst och Kraggel översatte. ”Men även med oss människor i er räddningsstyrka, verkar det som ett ganska hopplöst företag. Jag har dock med mig något som kanske skulle kunna hjälpa oss att befria Prinsessan.”

Leroy öppnade sin ryggsäck och tog fram sin svarta låda. Han lyfte lådan och visade den för församlingen.

12. Djävulsberget

Det blev morgon och den tidiga solen strålade ner på Djävulsberget från en klar blålila himmel. Solen gav berget en bronsfärgad yta, så att det mer såg ut som en levande helgedom än ett dött berg. Luften var frisk och en stadig nordlig vind svepte runt berget. På slätten runtomkring sjödet som vanligt av full aktivitet. På en stor grusplan tränade ett hundratal greotbarn på att marschera i takt med sköld och spjut. De leddes av ett par vuxna instruktörer, som skällde ut dem när någon av dem gjort ett fel. Vissa barn, som instruktörerna var speciellt missnöjda med, fick även smaka på piskan.

Bakom några stora stenblock stod tre greoter och tittade ut över slätten. Två av dem såg lite annorlunda ut. Båda hade slät grå hud, såsom andra greoter, men den ene var gängligare än de flesta, detta var Volgraff utklädd i greotskinn. Han var klädd i greoternas traditionella bruna läderdräkt och var beväpnad med en pilbåge och en lång kniv. Den andres kroppsform var mer lik en vanlig greots, men han rörde sig inte riktigt som de flesta greoter, vilka oftast gick framåtböjda. Han bar en hjälm, vilken bara hade ett par smala springor framför ögonen. Detta var Mischa, vars skinn målats med grå färg. Han var den enda människan i infiltreringsgruppen. Hjälmen hade han blivit tvungen att bära för att dölja sina mänskliga ögon. Mischa bar på en ryggsäck och var beväpnad med två korta svärd. Den tredje var greoten Ullgrag, som bar med sig sin trästav som enda vapen. Mellan de tre låg en död greot.

Mischa, Ullgrag och Volgraff hade lyckats ta sig fram ända till berget utan att någon av de tusentals greoterna på slätten

misstänkt något. De hade låtsats vara tre jägare vilka kommit tillbaka efter en lyckad jakt. För att förtydliga detta hade de burit med sig en folrath, en stor myrliknande varelse, vilken de tidigare lyckats skjuta i skogen. *Detta var samma sorts varelse som Mischa och Idana ett par veckor tidigare råkat ut för i skogen.* Bluffen hade gått bra ända tills de vid bergets fot mötte en extra misstänksam greot med gula kläder och en matchande gul tatuering i ansiktet. Greoten hade gått fram till den lilla gruppen och börjat ställa besvärliga frågor. Volgraff kunde tala lite greotiska, men hans kunskaper var bristfälliga och hade endast räckt till några korta fåordiga svar. Greoten hade då blivit ännu mer misstänksam och krävt att de skulle följa med honom för att prata med hans befäl. Ullgrag kastade då den döda folrathen mot honom. Greoten hade fått djuret i ansiktet och förvånat stapplat ett steg bakåt. Volgraff hade sedan agerat blixtsnabbt och hållit för greotens mun. Den tatuerade greoten hade försökt kämpa sig fri, men Mischa hade dödade honom med ett snabbt hugg i halsen med ett av sina svärd. De hade varit delvis skymda bakom byggnadsställningar och som tur var hade ingen annan greot noterat händelsen. Mischa och Ullgrag hade tagit den döde greoten i varsin arm och släpat bort honom till några stora stenblock och där var de nu.

Volgraff förde dem vidare mot en stig, som ledde till bergets västra sida. Hans mål var att komma till en av de största ingångarna, vilken ledde vidare till cellerna där vionfångarna var inlåsta. De tre passerade ett antal greoter utan att någon lade märke till dem, men de hejdade sig några hundra meter från ingången. En grupp bestående av ett femtiotal greoter i vita kläder kom gående ut från berget. Mitt i hopen av greoter stapplade en vion, vars händer var bakbundna. Vionen verkade mentalt nedbruten, hade böjt huvud och halvslutna ögon vilka stirrade ner i marken.

Vionen fördes fram till en stor plattform ett hundratal meter från ingången. Runt plattformen stod flera hundra greoter samlade. De var alldeles tysta och de flesta av dem hade ögonen fixerade på vionen som fördes fram. Ett par greoter drog upp vionen för en liten trappa, som ledde upp till plattformen. Där togs vionen emot av en storvuxen figur iklädd en lång svart mantel. Figuren var nästan tre meter lång och helt svart, förutom två klargula ögon. Mischa noterade att figuren hade fyra långa armar. När den rörde på sina armar syntes ett svagt spår av svart rök. Bakom plattformen stod ytterligare ett tjugotal av de långa mörka varelserna. Dessa var iklädda gyllengula bröstplåtar och var beväpnade med långa spjut.

Vad kan det där vara för mångarmade figurer? tänkte Mischa. *Definitivt inga greoter.*

Volgraff suckade tungt bredvid honom och skakade sorgset på huvudet. Ullgrag tittade på plattformen med en stel blick som inte visade hans känslor. Greoten förstod vad Volgraff sa, men var själv helt stum. Mischa och Volgraff förstod inte varandra språkligt, men kroppsspråk och gester räckte ganska långt. Mischa förstod genast att närvaron av de svarta figurerna inte bådade gott. Den långe figuren på podiet höjde sina armar och plötsligt svävade vionfången upp i luften. Vionen flög upp över den långe magikunnige figuren och stannade sedan en bit ovanför dess huvud. Vionen började sprattla med både armar och ben, men kunde inte flytta sig bort från förtrollningen. Magikern gick sedan ner från plattformen, men vionen hängde fortfarande kvar i luften, till synes helt hjälplös. Nedanför plattformen kastade magikern upp ett svart pulver i luften och det hördes en dov knall. Alla åskådare ryggade tillbaka, men inga lämnade sina platser. Greoterna var som förtrollade av skådespelet framför dem. En mörk rök fyllde plattformen och en stund kunde man inte se fången. Röken förde med sig en stank av

förruttnelse och död, som även Mischa kände av, trots att han var ganska långt borta från röken. Publiken var tyst och förväntansfull. Sedan skingrades röken.

På podiet låg nu en minst tjugo meter lång tjock maskliknande svart orm. Några greoter, som befann sig nära plattformen, backade sig förskräckta bakåt några steg innan de lugnade sig och fascinerade tittade på jätteormen. Vionen i luften viftade med armarna allt han kunde, men det gick inte att undkomma. Den svarta ormen slingrade sig sakta runt vionen och visade upp ett stort tandlöst gap. Dess röda ögon stirrade in i vionens svarta. Fången skrek!

Volgraff drog i Mischas arm. Det var dags att gå. Ingången var för tillfället relativt obebakad och avrättningen, eller vad man nu skulle kalla den, skulle inte bli trevlig. Mischa vände bort blicken från odjuret på plattformen och följde Volgraff och Ullgrag till ingången. Ingången var endast bebakad av två vakter, vars ögon var klistrade mot händelsen utanför. En av vakterna verkade besvärad av skådespelet och tittade kort på de tre greoterna som kom fram till ingången. Mischa förde upp ena handen till örat som hälsning (vilket han fått lära sig av Volgraff). Vakten besvarade kort hälsningen och backade sedan ett par steg bakåt. Troligen både för att få komma in i skuggan och för att slippa se på ormonstret.

Ullgrag, Volgraff och Mischa gick in i en bred rak gång, med släta väggar och golv. Gången var här och där upplyst av oljelampor på väggarna. Ljuset räckte inte till att lysa upp gången ordentligt, men dög som belysning för att man skulle kunna ta sig fram under berget utan problem. De passerade ett par stenstatyer vilka stod utplacerade på båda sidor om gången. Statyerna föreställde samma långa fyrarmade varelser som de sett utanför. Mischa kände hur det kröp under skinnet på honom, när han passerade de båda väktarna. Statyerna verkade utstråla ren ondska och Mischa kände hur svetten började rinna nerför hans rygg. Snart

vande sig Mischas ögon till den knappa belysningen och han såg då att vissa väggar var fulla av inskriptioner. Inga bilder, utan endast tecken på ett för Mischa okänt skriftspråk. Luften i gången var sval, och en svag vindfläkt tydde på att gångarna i berget var ordentligt ventilerade. De mötte en del greoter i gångarna, men ingen av dem tittade på de tre greotjägarna med större intresse. En bit in i berget delade sig gången i tre olika gångar. Volgraff valde utan att tvekan den högra och Mischa följde efter. Gången ledde nu uppåt. De var på väg till en plats nära Drottningens stora sal, vilken låg nära cellerna där vionerna hölls fångna. Snart mötte de fyra vitklädda greoter, som hade en vion mellan sig. Mischa gissade att det var ytterligare ett offer till den vidriga svarta besten utanför. Volgraff passerade de vitklädda utan att göra någon ansats till att rädda fången. Mischa var dock upprörd över vad han sett utanför berget och kunde inte bara lugnt låta dem passera, trots att planen var att så obemärkt som möjligt ta sig fram till vionfångarna. Han kontrollerade först att inga andra greoter var inom synhåll. Sedan slog han till en av fångvakterna i ansiktet med knuten näve. Greoten föll i marken med en blödande nos. Mischa drog ett av sina svärd och skiljde med ett välriktat hugg en annan greots huvud från kroppen. Ullgrag reagerade snabbt och slog ner en av de vitklädda greoterna med sin stav. Slaget spräckte greotens skalle och han föll ihop död. Den fjärde greoten hann precis dra fram en lång kniv, när han fick Ullgrags stav i magen. Den stumme greoten rörde sig blixtnabbt och följde upp anfallet med ett par snabba slag mot greotens huvud. Greoten tappade kniven, föll framåt och blev liggande stilla på golvet. Mischa skulle just göra slut på greoten han slagit ner när ytterligare en greot kom gående från samma håll de själva kommit ifrån. Greoten stannade förvånat upp och såg Mischa och den halshuggne greoten. Han vände om och sprang snabbt därifrån. Volgraff slängde iväg en pil från sitt

bälte, men greoten hann precis smita runt ett hörn när pilen slog in i väggen bakom honom.

Mischa började förfölja greoten, men Volgraff stoppade honom genom att ropa något. Han gick fram till greoten, som Mischa slagit medvetslös, och hittade en nyckelknippa i hans bälte. Volgraff tog nyckelknippan och befriade den förbryllade vionfången från dess kedjor. Mischas raseriutbrott hade avtagit och istället för att döda den medvetslöse greoten, gav han honom bara en hård spark i sidan. Volgraff talade snabbt med den befriade vionen och det blev en kort diskussion. Volgraffs ansikte i greotmask visade något som påminde om ett leende. Sedan gav han tecken till Mischa. Det var dags att snabbt fortsätta vidare innan fler greoter kom. Greoten som sett dem skulle snart ha larmat vakten och då skulle de få det hett om öronen.

De sprang snabbt vidare in i berget med den frigivne mellan sig och passerade några greoter, som bara gick förbi dem utan att misstänka något. Några minuter senare var de framme vid Drottningens stora kammare. Ett par stora greoter i svarta rustningar stod på vakt på varsin sida om ingången. Vakterna hade bister uppsyn och var båda beväpnade med korta hillebarder. Volgraff skakade på huvudet och pekade framåt mot en gång, vilken ledde neråt och förbi salen. Innan de fortsatte vidare tittade Mischa in i Drottningens sal. Den var stor, väl upplyst och med högt till tak. Salen skulle säkert kunna rymma tusen personer, utan att det skulle bli trångt. I mitten hade man otroligt nog byggt ihop något som liknade ett rymdskepp. Det var definitivt byggt från delar av riktiga humanoida rymdfarkoster, men delarna var ihopsatta fel, så att det aldrig skulle kunna flyga. Längst bort skymtade Mischa en mycket stor och fet greot klädd i en lång blå kappa. Greoten satt på något som liknade en tronstol.

”Troligen Drottning Lubezza!” tänkte Mischa. ”Ingen snygging direkt.”

Framför henne stod två av de långa svartklädda figurerna han sett utanför.

De gick vidare nedåt och lämnade Drottningens sal bakom sig. Volgraff pekade på Mischas ena svärd och sedan på den andre vionen. Mischa förstod direkt och gav bort ett av sina korta svärd till den fritagne vionen. Fritagningsstyrkan hade utökats till fyra.

Sedan var de framme vid cellerna. Där fanns fångar i två olika celler. I den mindre av cellerna fanns ett tiotal tillfångatagna vioner. Mischa blev lite förvånad när han såg in i den större cellen bredvid, där ett hundratal greoter satt inspärrade. Fångarna i de båda cellerna var tysta och stilla och Mischa kunde inte undvika att känna sig lite illamående av den starka stanken av urin och avföring. Tydligt tyckte inte greoterna att rengöring av cellerna var så viktigt. Ett par vioner i den mindre cellen rörde sig oroligt när de fick syn på dem. Framför cellerna stod sju vakter. Ingen av dem brydde sig nämnvärt om de fyra figurerna som kom gående mot dem. Volgraff stannade en bit från cellerna, medan Mischa och Ullgrag gick fram med varsitt fast tag om den fritagne vionens armar. Vionen dolde för tillfället sitt svärd bakom ryggen. En av vakterna, en gammal greot med nästan vit hud, reste sig långsamt från sin pall och vände sig mot dem. Mischa puttade omilt den lille vionen mot vakten. Vionen reagerade snabbt och körde in sitt svärd i magen på vakten. Ögonblicket efter träffade en pil från Volgraff en annan greot i halsen. De fem återstående vakterna drog nu sina vapen och rusade fram mot dem. Det blev en våldsam men kort strid. En vakt högg vilt med sin sabel och Ullgrags vänstra hand kapades av och föll till golvet. Den tyste greoten höll dock kvar staven i sin andra hand och med ett välriktad och hårt

slag, slog han sönder vaktens skalle. Ytterligare två greoter föll av Volgraffs välriktade pilar. Ullgrag sparkade en ytterligare vakt i magen och trampade sedan sönder dess hals med sin fot. Mischa och den frigivne vionen kämpade mot den sista av vakterna, som bjöd på hårt motstånd. Vakten drevs dock hela tiden bakåt och stod slutligen med ryggen mot gallret till den större cellen med greotfångar. Plötsligt fick en av fångarna tag i vaktens arm och ryckte till. Hans huvud for in i gallret och kroppen föll medvetslös ihop i golvet.

Då hördes ett stön från Volgraff. En greot, som kommit från korridoren, hade smugit sig fram bakom honom och stuckit in ett svärd i hans rygg. Volgraff föll framåt och blev liggandes på golvet. Greoten stirrade med ilsken blick mot de dödade vakterna och den frigivne vionen. Han vände om och tog till flykten för att hämta hjälp.

Mischa slängde av sig hjälmen på golvet. Nu var de ändå upptäckta och hjälmen var opraktisk då den skymde en del av hans sikt. Han tog av sig ryggsäcken och drog fram Leroy's svarta låda. Den fritagne vionen tittade både förvånad och nyfiket på den underliga människan. Mischa vred lådan i sina händer och hittade några svarta knappar, som endast syntes från vissa vinklar.

Han tryckte in ett par av dem samtidigt och lade ner lådan på det sandiga golvet. Det surrade till och sedan uppenbarade sig plötsligt Kraggel och Leroy med sin apa Rocky på axeln, ett par meter ifrån lådan. Den fritagne vionen, som under tiden letat fram en nyckelknippa från vakterna, ryggade förskräckt bakåt när de tre figurerna dök upp ur tomma intet.

”Välkomna till Djävulsberget”, sa Mischa bister. ”Vi är upptäckta, Ullgrag är svårt skadad, Volgraff är död och vi har mycket ont om tid. Om någon minut lär det vimla av beväpnade greotsoldater här.”

”OK!” sa Kraggel och tittade förvånat på Ullgrag som stod bredvid honom.

Den tyste greoten hade mist sin vänstra hand, och armen slutade tvärt med ett slätt snitt. Men istället för blod fanns där endast en glansig gråbrun yta. Det fanns inget i greotens ansikte som antydde att den kände någon slags smärta.

Kraggel slutade att stirra på den underliga greoten och gick fram till cellen, med de tillfångatagna vionerna. Den befriade vionen med nyckelknippan var med på noterna, gick fram till låset och provade en av de tre nycklarna. Låset gick upp vid första försöket. Kraggel pratade med vionerna på deras eget språk, och en ganska liten vion, vars ena arm bars upp av en mitella, svarade och gick ut genom gallerdörren. Mischa tyckte att det var något speciellt med den vionen, men han kunde inte sätta fingret på vad som skilde denna från de andra. Trots att vionen var illa medtagen utstrålade den auktoritet och självsäkerhet. Den tittade lugnt på de främmande människorna.

”Det är hon!” sa Kraggel lyckligt till Leroy. ”Se till få henne i säkerhet och hämta sedan de andra.”

Leroy tog över den svarta lådan från Mischa och tryckte snabbt in några knappar varefter han riktade lådan mot vionernas Prinsessa. Hon försvann spårlöst och det hördes mumlande ljud, både från de tillfångatagna vionerna och greoterna. Sedan hördes vapenskrammel och röster längre upp från korridoren. Greotsoldater var på väg.

Mischa tog upp Volgraffs pilbåge, lade en pil på strängen och tog sikte upp i korridoren.

”Skynda dig Leroy! De kommer hit när som helst.”

Leroy vände sig om och tryckte in ytterligare knappar på lådan. Framför honom uppenbarades plötsligt fem vioner i full stridsmundering. Ingen av dem tvekade utan sprang direkt mot korridoren för att möta de annalkande greoterna. Ett par sekunder senare dök ytterligare fem vionkrigare upp

framför Leroy. Även de satte av direkt med vilda krigsrop. Och sedan fortsatte den svarta lådan att spotta ut fler och fler vionkrigare, alltid fem åt gången. De annalkande greoterna, som trott att de skulle få slå ner klint beväpnade fångar, blev chockade av att få möta de anstormande vionkrigarna. Några av dem stapplade bakåt för att försöka fly, medan andra fortsatte framåt. De första greoterna höggs snabbt ihjäl innan de hunnit bjuda på riktigt motstånd och de anstormande vionerna skar sig igenom skaran av greoter, som en varm kniv genom smör. Greoterna bjöd dock snart på hårdare motstånd, men de kunde inte stå emot vionerna vars antal på något underligt sätt hela tiden ökade.

De flesta av de fritagna vionfångarna följde efter sina kamrater för att också delta i striden. De var först obeväpnade, men fick snabbt tag i vapen från fallna greoter eller vionkrigare. Kraggel tog hand om ett par vioner, som var allt för svaga för att kunna strida. Sedan hörde han en röst ifrån greoternas cell, som talade på vionernas språk; dock med stor brytning. Kraggel gick fram till deras cell och talade en kort stund med den greot som tilltalat honom. Han ställde sedan en fråga till en av de äldre befriade vionerna, som nickade till svar. Vionen tog nyckelknippan ur vionernas celldörr och gick och öppnade dörren till greoternas cell. Plötsligt blev det mycket liv och rörelse bland de tillfångatagna greoterna.

”Vad gör du?” ropade Mischa.

”Jag släpper ut greotfångarna!” svarade Kraggel. ”Greoten talar vårt språk heter Futha. De är alla dödsdömda fångar, som blivit tillfångatagna i ett upprorsförsök mot Drottning Lubezza, som styrt deras folk i över femtio år. Alla greoterna i cellen har blivit brännmärkta med ormens tecken. Du kanske inte känner till det, men det finns många greoter vilka vill störta den gamla Drottningen, som styr sitt folk med järnhand. Till sin hjälp har hon Ormguden Midryxa och dess

mörka fyrarmade anhängare seronerna från bergen i söder, vid sin sida. Frihetskämparnas högsta önskan är Drottningen och seronerna försvinner, så att de kan bygga upp nytt samhälle.”

”Ok för mig”, sa Mischa och sneglade på Ullgrag som stod tyst och stilla som en stenstod bredvid honom. ”Ullgrag visade sig i alla fall vara till stor hjälp och en av de där fångarna hjälpte oss mot en av vakterna förut.”

Leroy släppte ut de sista vionkrigarna från sin svarta låda. Den här gången dök även Idana upp i tomma luften, iklädd en lätt rustning och beväpnad med pilbåge. Hennes vänstra axel var omlindad med ett kraftigt bandage.

”Wow! Vilken häftig känsla! Det där måste vi göra om.”

Hon tittade sig omkring och vände sig mot Mischa.

”Dystert ställe... Skulle behöva piffas upp lite. Hur går det här då?”

”Det mesta går enligt planerna. Prinsessan är befriad och våra fyrahundra vionkrigare är på väg mot Drottningens sal för att göra slut på henne för gott.”

Greotfångarna kom ut från cellen och till Idanas lättnad verkade de vilja strida tillsammans med vionerna, inte emot dem. Futha, som kunde tala hjälpligt på vionernas språk, fick ta täten tillsammans med de tre människorna och Rocky som satt uppe på Leroy's axel. Ullgrag tog plats längst bak i ledet och manade på sina greoter med hjälp av staven. Greoternas ansikten var beslutsamma och bistra. Nu var det dags att möta Drottningen.

13. Flykten

Larmet av vapenskrammel och skrik från döende krigare ekade genom Djävulsbergets gångar. De greoter i gången som inte dog direkt av vionkrigarnas svingade vapen, trampades ihjäl av de hundratals vioner och befriade greotfångar som följde. Vionkrigarna slog sig effektivt fram genom den smala gången och kom snart fram till Drottningens sal. Inne i salen möttes vionernas styrka först av ett oordnat försvar. Allmän panik bröt ut när de hämndlystna små krigarna stormade in genom salens södra port. Förstärkningar i form av små grupper av greotvakter kom in från andra portar, men de var inte tillräckligt många för att kunna slå tillbaka det intensiva anfallet. Greoterna hade blivit tagna på sängen och det skulle dröja ytterligare en tid innan den stora mängden greoter från utsidan av Djävulsberget fick reda på att de var angripna inifrån själva berget. Drottning Lubezzas personliga livvakt, de rödklädda halgorerna, drog sina svärd och ställde sig i en halvcirkel runt sin härskare och de två seroner som nu stod bredvid henne. Livvakterna var alla utvalda från en hård religiös sekt och de skulle utan minsta tvekan offra sina liv för sin Drottning. Deras röda rustningar var av utmärkt kvalitet och på huvudena bar de hjälmar med fjäderplymer, som visade deras status.

De frigivna greotfångarna, som sprang fram tillsammans med Mischa, Kraggel, Idana och Leroy hade nu kommit fram till salens södra port. På vägen dit hade många av dessa greoter beväpnat sig med vapen från fallna krigare. De såg in i salen, där vionkrigarna slogs vilt mot greotiska vakter. Vionerna skulle precis komma fram till Drottningens beryktade livvakter, när en av de långa seronerna lyfte sina fyra armar och ropade ut en magisk befallning. Eldslågor for

ut från magikerns fyra händer. Elden spred sig snabbt och bildade en bred mur, vilken avskärmade Drottningen och hennes livvakter från den anfallande vionstyrkan. En hel del greoter och några vioner hamnade också i den brännande elden och deras dödsskrin ekade i salen tillsammans med vapenskramlet från den vilda striden.

”Det där var inte bra!” utbrast Leroy och stirrade fascinerat på seronmagikerns röda eld. ”Men jag bara måste få reda på hur magin fungerar... Vilken kraft!”

”Finns det ingen annan väg att komma fram till Drottningen?” frågade Idana.

Kraggel vände sig mot greoten som kunde tala vionernas språk och frågade något. Greoterna samtalande kort med varandra och pekade i olika riktningar. Sedan fick han svar.

”Futha säger det finns en smal gång från tjänarnas kammare, som mynnar ut bakom Drottningens tron”, sa Kraggel till människorna. ”Vi följer greoterna dit.”

En mager greot tog ledningen och förde dem vidare i gången, förbi den stora salen. Kraggel och människorna sprang i mitten av den stora gruppen dödsdömda och hämndlystna greoter. Efter ett femtiotal meter mötte de fem vakter som sprang åt andra hållet. Vakterna, som sökte efter vionkrigare, anade inte faran förrän det var för sent. Greoterna steg åt sidan och lät vakterna springa in mellan dem. Sedan slog de ihop fällan och anföll vakterna med de vapen de hittat. Vakterna hade inte en chans.

Snart kom de frigivna fångarna fram till en liten port, vilken endast bevakades av en ensam vakt med spjut. Vakten ropade något och sänkte sitt spjut när de kom. Han såg mycket nervös ut och funderade troligen på om han skulle fly eller inte. En av de frigivna kände igen honom och kallade honom vid namn. Vakten slappnade av och gick fram och omfamnade sin vän. Sedan öppnade han porten och släppte in dem alla till tjänarnas kammare.

Mischa tittade förvånat på vakten, som nyfiket stirrade på honom när han sprang förbi.

”De här greoterna tror jag aldrig att jag blir riktigt klok på”, sa Mischa, mest för sig själv.

”Oroa dig inte för det”, sa Idana och gav honom en blinkning. ”Vi har aldrig sett dig som någon klok person...”

Mischa suckade uppgivet och tittade sig runt om i tjänarnas kammare. Det var ett ganska stort rum som. På golvet fanns ett hundratal sängmadrasser vilka såg mycket tunna och inte särskilt bekväma ut. Tjänare sprang runt i panik, huller om buller, för att komma undan från de frigivna fångarna. Dessa fortsatte rätt igenom kammaren med bistra miner. Idanas ögon fastnade en stund på ett långt vadderat bord, där ett antal ganska unga och kortväxta tjänare lindade in något som liknade vita golfbollsstora ägg. De frigivna greoterna var hämndlystna och rasande, men trots detta gick de en liten omväg för att inte störa de små tjänarna vid bordet. Äggen inlindades omsorgsfullt in i dukar för att sedan placeras i stora skrin, fyllda med vita fjädrar.

Plötsligt svischade en pil förbi alldeles bakom Leroy. Rocky gav till ett tjut och pilen träffade en av greoterna bredvid honom. Den otursamme greoten föll med en röd styrfjäder stickandes ut ur sidan. En annan pil träffade Idanas bröstplåt. Lyckligtvis studsade pilen bara bort från rustningen. Mischa stannade upp för att se var pilarna kom ifrån. En greot bredvid honom såg pilen före honom och knuffade brutalt ner honom på marken. Pilen svischade förbi där han stått och träffade väggen på andra sidan kammaren.

Ett tiotal greotvakter hade kommit in från ett rum intill kammaren och upptäckt de beväpnade rymmarna. Vakterna stod nu på andra sidan kammaren och skickade iväg skurar av dödliga pilar, som oftast träffade sina mål. De frigivna greoterna vände om mot den nya fienden och anföll bågskyttarna med höga vrål. Ullgrag tog ledningen i anfallet

och träffades av tre pilar. Men den tystlåtna, nu enarmade, greoten ignorerade pilarna och fortsatte beslutsamt framåt mot bågskyttarna. Greoten fortsatte att falla för pilarna, men bågskyttarna kunde inte stoppa dem alla. Ullgrag svepte runt sin stav med en hand och träffade två pilbågar som knäcktes. Han fällde en bågskytt genom att sparka undan dess ben och slog med stor kraft sönder greotens huvud med sin stav.

Greoten som knuffat omkull Mischa räckte honom handen för att hjälpa honom upp på fötter. Mischa tog emot handen, log och mumlade något som lät som "tack".

Medan en del av styrkan slogs mot de sista av bågskyttarna fortsatte resten mot dörren, som ledde till Drottningens sal. Dörren var gjord av stål och skulle bli svår att forcera om den var låst. Plötsligt öppnades dörren och en ovanligt stor och kraftig greot, med svart mask för ansiktet, kom in i kammaren. Han upptäckte de befriade greoterna som sprang mot honom, men verkade inte alls bli rädd. Den maskprydde tog fram sina vapen; en stor yxa och en spikklubba med ruskigt utseende. Han intog försvarsposition och svingade sina vapen med stor kraft och precision, vilket snabbt dödade de två greoterna som sprungit emot honom. Sedan vrålade han och gick till anfall. Jättegrotten krossade lätt allt motstånd som de försvagade greotflyktingarna kunde bjuda på. När han dödat fem av sina motståndare kom han fram till Kraggel som lyfte sitt svärd till hugg. Jätten blockerade lätt hugget från den lille vionen och kontrade med ett hårt slag med sin spikklubba. Kraggel hoppade vigt undan och slaget träffade i marken. Plötsligt träffades den store greoten av en pil, som trängde in dess tjocka hals. Jätten stannade upp och andades ut med ett gurglande läte. Kraggel fortsatte att anfälla och träffade jätten med ett svärdshugg under knäet. Sedan kom Futha och gjorde slut på honom med sin yxa.

”Snyggt skott Idana”, sa Leroy. ”Nu har du bevisat att du skulle ha varit en värdig vinnare i bågskyttetävlingen.”

”Tack, men det skottet skulle även... Vänta ett tag! Skulle ha varit? Vad menar du med det? Fuskade ni på något sätt?”

”Va? Nej, det tror jag inte...”

Leroy ökade på stegen och undvek att titta på henne.

Kraggel var den förste av dem som kom ut till Drottning Lubezzas stora sal. Han tittade försiktigt fram bakom en staty och iakttog vad som hände i salen. Vionkrigarna hade ännu inte kommit åt Drottningen och den svarte magikerns eld brann fortfarande likt en skyddande mur framför livvakterna. På ett ställe hade vionerna skapat en smal bro genom elden, genom att välta ner en pelare över de heta eldsflammorna. Vionerna kunde där komma över en och en, men på andra sidan möttes de av halgorerna; Drottningens hårdföra livvakter. Striden var hård och de vioner som kom över var alltför få för att kunna ta sig förbi livvakterna. En del vioner sköt pilar igenom och över elden, men Drottningen hade tagit skydd bakom den höga tronstolen. Ett tiotal pilar satt inborrade i stolens mjukt vadderade ryggstöd, så att tronen nu liknade en stor nåldyna. Två av livvakterna hade träffats av pilarna, men deras stora sköldar gjorde dem svåra att komma åt. Vionernas anfall kunde dock inte hålla på hur länge som helst. Längre bort i salen hade det kommit in greotiska förstärkningar och vionkrigarna var nu fast mellan fiender och eld. Bakom den stora tronen stod även de två svarta seronerna. En av dem var i trans och gjorde svepande rörelser i luften med sina händer.

Nu hade fler fritagna greoter, Ullgrag och de tre människorna också kommit in i salen. Kraggel pekade på Drottningen och sedan på Idana och ett par greoter med pilbågar. De siktade och sköt. Pilarna träffade sina mål

nästan samtidigt. Greoternas Drottning träffades av två pilar och seronmagikern av en pil. Sedan anföll de Drottningen.

Den svarta magikern fick pilen i axeln och tjöt till. Dess koncentration och kontroll över eldridan bröts och muren av eldslågor började snabbt avta. När elden nästan slocknat anföll de återstående vionkrigarna. Men den skadade magikern tog fram en liten svart flaska och kastade den mot marken mellan honom och det nya hotet. Flaskan exploderade i en kaskad av eld. Men istället för att elden försvann, så fanns den kvar i form av en människoliknande elddemon. Varelsen anföll och en av de frigivna greoterna omslötts av het eld. Han gav till ett skrik innan han föll ner och dog. Ullgrag anföll varelsen med sin stav, men staven fattade eld och snart återstod endast en förkolnad trästump i hans hand.

Bakom den stora tronen rasade en mindre strid. Den svarta seronmagikern höggs snabbt ihjäl av Futha. Den andre seronen var beväpnad med fyra korta svärd, ett i varje hand. Denne visade sig vara en mycket skicklig fäktare och två av de fritagna greoterna föll för dess svärd. Mischa och Futha anföll sedan seronen tillsammans och lyckades få varelsen att backa ett par steg. Plötsligt hoppade Rocky upp på dess rygg och höll sina små händer för dess gula ögon. Seronen ruskade på huvudet, men apan höll sig kvar. Mischa passade på och högg av en av dess händer, men träffades själv av en svärds klinga, som bet in i hans underarm. Plötsligt kom en stor yxa flygande i luften från en av de anfallande vionkrigarna. Yxan träffade seronen i bröstet och den föll ner död.

Ullgrag slängde undan resterna från sin stav och kastade sig mot elddemonen. Båda for i marken och rullade runt på golvet. Ullgrag, som inte verkade känna av demonens heta eld, hade fått ett livtag på varelsen och kramade om den genom att fatta tag i sin vänstra handstump med sin högra

hand. Elldemonen försökte slingra sig bort från greppet, men Ullgrag höll den stadigt fast och ökade trycket i sin omfamning allt mer. Den brinnande demonen gav ifrån sig ett högt skärande skri och dess eld brann alltmer ojämnt. Ullgrags hudfärg blev allt ljusare av lågorna och Idana såg att hans hud stelnade och sprack upp. Elldemonens eld blev alldeles vit och ökade i styrka så att man inte längre såg Ullgrags kropp. Plötsligt slocknade elden, likt ett utblåst stearinljus. Kvar på marken låg en hög av något som liknade lerskärvor och damm. Inget fanns kvar av demonen...

Den stora Drottningen svor och slungade ut förbannelser mot greoterna som omringat henne. Hon ryckte krampaktigt, allvarligt skadad av de två pilarna. Idana noterade den tydliga skillnaden mellan Drottningen och de andra greoterna. Hon var betydligt större och hennes mage och bakdel var tjocka. Längst bak stack det ut ett halvmeterlångt rör, som troligen var ägglägningsröret. Hennes ansikte, som var förvridet i vrede, liknade mest ett grått uppblött russin. Troligen var hon ganska ful även i sina gladaste stunder.

Som på en given signal slöt greoterna cirkeln och massakrerade sin Drottning med vildsinta hugg och slag.

Idana gick fram till resterna av Ullgrag och stirrade på den osande askhögen. Något som blänkte till i rött fångade hennes ögon. Hon böjde sig ner och flyttade försiktigt undan en stelnad lerskärva. Där bland lerdammet låg den röda stenen från halsbandet. Den hade inte skadats av den heta elden. Idana tog upp ädelstenen och stoppade försiktigt ner den i en innerficka. Mischa kom fram och ställde sig bredvid henne. Han tittade ner på resterna av Ullgrag och nickade fundersamt för sig själv.

Leroy, som var alldeles svettig i pannan, tittade på Drottningens döda kropp och suckade. Han drog av sig sin ryggsäck och tog åter fram sin svarta låda ur ett djupt fack. Kraggel och de andra runt omkring tittade förväntansfullt på

honom. Leroy tryckte på några knappar och riktade sedan lådan mot en tom fläck framför sig.

”Och nu till den grandiosa finalen!” sa han stolt.

Plötsligt uppenbarade sig den guldkimrande Jaktguden Gwaihiro med en långhårig gyllene ryttare på ryggen, framför honom. Det var i alla fall vad det såg ut som, i den lite mörka salen. Idana och Mischa, som sett på när vionerna sprayat Sira och hennes häst Chèryl med självlysande färg, blev inte förvånade. Även vionkrigarna kände till detta och fortsatte att koncentrera sig på striden. Sira var iklädd en ganska tung rustning bestående av en hjälm, ett harnesk med överlappade metallplattor och benskydd, allt färgat i självlysande guldfärg.

Greoter och frisläppta fångar i salen stirrade storögt på den skinande hästen och dess guldryttare. Alla trodde de att det var vionernas mäktiga jaktgud som materialiserats i salen. De flesta av greoterna, inklusive de som blivit fritagna, flydde i panik ut från salen när hästen ställde sig på bakhovarna och gnäggade. Även Futha backade ett par steg, men stod kvar när han upptäckte att människorna och de flesta av vionerna runt omkring honom var fullständigt lugna.

”Fort! Samlas runt mig!” ropade Leroy.

Kraggel översatte och de överlevande vionkrigarna kom springande mot Leroy. Det återstod nu endast ett hundratal vioner efter den hårda striden i Drottningens sal, varav två var frigivna fångar. Leroy riktade sin låda mot dem och fick dem att försvinna i tomma intet.

Mischa gick fram till, den nu gyllengula Sira och beskrev snabbt vägen ut ur berget. Siras nickade. Hennes ansikte var lite spänt, men annars syntes ingen nervositet. Sira kramade om Chèryl och viskade några lugnande ord i hennes öra.

Leroy fortsatte att få alla vioner att försvinna med sin låda. Av bara farten råkade han även få Futha och ytterligare en frigiven greot att försvinna. Slutligen försvann även Idana

och Mischa och då återstod endast Sira och han själv. Leroy räckte över lådan och ryggsäcken till henne och sa:

”Lycka till min kära! Var försiktig!”

”Min kära?” sa Sira förvånad.

”Eh... Ja!”

Leroy tittade lite generat ner i marken och blev tyst. Sira riktade då lådan mot honom och tryckte på ett par knappar, varefter även den länge uppfinnaren försvann. Nu var hon ensam kvar i salen, men inuti och utanför berget fanns hundratusen greoter som hon måste passera innan hon nådde friheten. Sira andades ut och lade ner lådan i ryggsäcken.

Ok! Nu är det min tur, tänkte hon. De litar på mig, men försiktig kan jag inte vara, då är jag död.

Sira satte hälarne i Chèryls sidor och hästen satte av i en kort galopp. Hon red mot salens södra utgång och de få greoter som vågat sig tillbaka skingrades snabbt när hon närmade sig. Gångarna i berget var tillräckligt breda och höga för att hon och hästen skulle kunna ta sig fram och de fortsatte att hålla god fart. I gångarna hade greoterna dock svårare att komma undan. Ett greotbarn blev vettskrämt och kastade sig ner på mage mitt i gången nära henne. Chèryl tog dock bara ett enkelt hopp över barnet och fortsatte vidare. En greotvakt, som hållit sig tryckt mot berget, vågade sig på att försöka träffa Sira med sitt spjut, men hon duckade precis i tid. Spjutet for över hennes huvud samtidigt som hon gav greoten en hård spark i huvudet. Greoten föll och ingen annan greot inom synhåll vågade sig på någonting liknande. Efter ytterligare några minuters ridning kom hon ut genom den västra utgången. Utanför strålade solen ner på slätten runtomkring berget och Sira fick kisa med ögonen i det starka ljuset. Framför henne stod tusentals greoter i vägen mellan henne och den skyddande skogen. Den självlysande färgen gav inte alls samma imponerande effekt utomhus,

men både hon och hästen var i alla fall guldfärgade. Sira red vidare och även här skingrades greoterna åt alla håll. Framför henne stod en svartklädd seron på en stor plattform. Seronen stirrade med häpet uttryck på hästen och den unga flickan. Sira ökade farten på galoppen och red förbi plattformen. Då ropade seronen något och de seronvakter som stod bakom den satte fart. Som tur var hade seronen reagerat för sent och vakterna hann inte genskjuta henne. Men nu började även greoterna i närheten bli mer misstänksamma. Tre obeväpnade greoter framför henne stod kvar i hennes väg och höjde sina händer för att stoppa henne. Sira tog då fram en liten läderpåse hon hade i fickan. Hon slog påsen mot låret och kastade sedan iväg den rakt mot greoterna. Mitt i luften började påsen brinna och sedan kom en knall och röda eldsflammar spred sig över greoternas huvuden. De kastade sig ner mot marken och försökte åla sig därifrån fortast möjligt. Chèryl red rakt igenom de liggande greoterna utan att trampa på någon av dem.

Tack för den lilla presenten Herr Fidel, den kom väl till nytta.

Efter den lilla elduppvisningen flydde greoterna snabbt när Sira närmade sig. Sira hade nu kommit en bit från berget och greoterna var här utspridda i små grupper. Hon manade på hästen och fick upp hastigheten ytterligare. Trots att Sira hela tiden var i livsfara kunde hon inte undvika att njuta av farten och frihetskänslan i ritten. Hon fortsatte att rida rakt framåt, men greoterna verkade allt mer ovilliga att flytta sig ur vägen. En liten ung greot lade en pil på sin båge, siktade och sköt iväg en pil mot henne. Pilen missade grovt, men det hjälpte ändå greoterna att fatta mod. Sira märkte detta och började istället rida runt grupperna med greoter istället för att rida rakt framåt. Skogsbrynet och vägen till frihet kom lyckligtvis allt närmare. Sira red över ett fält med små röda, palmliknande växter som planterats i prydliga rader. Framför

henne på höger sida kom en trupp med över tvåhundra greotkrigare marscherande. De hade sett den guldmålade ryttarinnan och hade beslutat sig göra allt för att stoppa henne; gud eller inte. Sira räknade snabbt ut att hon inte skulle kunna hinna förbi dem om hon svängde därför snett åt vänster. Snett framför henne låg nu ett stort sågverk, som drevs av ett gigantiskt vattenhjul, delvis nedsänkt i en liten snabbt rinnande flod. På andra sidan sågverket skymtades skogen. Sira vek av ytterligare åt vänster och red mot sågverket. När hon närmade sig blev hon upptäckt av arbetarna där inne. De gestikulerade, ropade och skrek. En del av dem flydde, medan andra stannade kvar. Det fanns ingen bro i närheten, så hon red mot floden där den var som smalast. Hästen saktade av farten något innan hon tog sig över den tre meter breda floden med ett långt hopp. Sira red vidare in genom en öppen port och där mötte hon en greot beväpnad med en hammare. Chèryl stegrade sig och träffade greotens högra hand med sin vänstra framhov. Hammaren flög ur handen och greoten backade i skydd bakom en stor sågmaskin. Sira red vidare och sökte febrilt efter en väg som ledde ut till andra sidan byggnaden. Med hästen fortfarande i galopp letade hon sig igenom byggnaden. Sira red in i en kort korridor som visade sig vara en återvändsgränd. Längst bort i korridoren stod tre greotbarn framför ett cirka en och en halv meter högt plank. Sira bestämde sig fort, ökade farten och red rakt mot barnen. Hästen frustade och barnen skrek av fruktan när vionernas jaktgud kom farande mot dem i hög fart. De kröp ihop nära varandra och väntade på att döden skulle komma, men precis innan smällen tog hästen ett språng och flög högt över dem. De bakre hovarna snuddade vid planket, men sen var Sira och hästen över. Barnen hade benådats av den fruktade Jaktguden.

Sira var nära att flyga vidare framåt efter landningen, men lyckades med en kraftansträngning hålla sig kvar i sadeln.

Nu var skogen bara några hundra meter bort. Framför henne låg ett fält med gräsliknande buskar, fulla av gyllengula bär. Förutom ett par greoter som rensade bort ogräs, var fältet helt tomt. Hon satte av i en lite långsammare galopp, för att inte hästen skulle snubbla när de red genom de halvmeterhöga buskarna. Halvvägs genom fältet hörde hon något svischa förbi över hennes huvud. En pil med röda styrfjädrar slog ner ett tiotal meter framför henne. Ett antal greotkrigare med pilbågar hade kommit fram till sågverket, där de nu ställt upp sig för att skjuta iväg sina dödliga projektiler. Sira tryckte in fötterna och ökade hästens fart. Ett tiotal pilar föll ner en bit bakom henne och hon lutade sig fram mot hästens hals för att utgöra en mindre måltavla. Plötsligt kände hon en stöt i ryggen när en pil från en av bågskyttarna träffade henne. Stöten var hård och skulle ge ett blåmärke, men harnesken höll och pilen gjorde bara ett litet hål i det översta lagret. Ett par sekunder senare kom ytterligare pilar susande runtomkring henne. Hästen frustade till när en pil slog in i hennes bakdel och trängde in i hennes muskler, men trots den plötsliga smärtan fortsatte hästen att galoppa mot skogsbrynet och friheten. Nästa pilskur nådde inte fram och snart red Sira in mellan de första knotiga träden. Hon var här tvungen att minska farten och sicksacka fram mellan de grova trädstammarna. Sira hittade snart en upptrampad stig vilken ledde rakt in i skogen. Trots faran att möta ytterligare greoter följde hon stigen för att vinna tid. Hästen haltade nu tydligt och det märktes att hon besvärades mycket av pilen. Sira vågade inte dra ut den ännu, då det kanske skulle kunna förvärra skadan. Efter att ha följt stigen någon kilometer svängde hon av åt höger och fortsatte i en riktning hon gissade var norr. Chéryl haltade allt värre och de fortsatte sin resa i långsam skritt, men lyckligtvis hördes inget ljud av förföljande greoter. När de kom ut i en liten vacker skogsglänta gav hästen till slut upp. Hennes bakben

vek sig och hon föll sakta ihop åt sidan. Sira hann hoppa av i tid utan att hamna under henne. Chèryls ben hade gett upp och hästen föll ihop under ett moln av vägdamm.

Siras ögon var fyllda av tårar när hon satte sig bredvid hästen och kramade om hennes breda hals. Chèryl låg stilla på marken och hennes andning blev allt långsammare. Plötsligt kom en svärm med stora gula fjärilsliknande insekter vilka svärmade runt omkring hästen likt en svärm av hungriga flugor. Några satte sig på hästens kropp, men Sira viftade genast bort dem.

”Chèryl, kom igen nu! Du måste klara dig!” viskade hon i dess öra. ”Du bara måste!”

Sedan tog Sira fram den svarta lådan ur ryggsäcken och tryckte på några av dess omärkta knappar.

14. Jaktguden

Plötsligt dök Leroy upp i gläntan, ett par meter framför Sira.

”Hjälp henne!” bad hon. ”Chèryl har blivit träffad av en pil och nu är hon jättesvag. Hon kanske dör.”

Sira snyftade och stora tårar rann ner för hennes kinder.

”Oroa dig inte”, sa Leroy och lade en hand på hennes axel. ”Hon skall få bra vård. Vänta, så hämtar jag tillbaka våra vänner.”

I gläntan dök det snabbt upp allt fler figurer, allt eftersom Leroy kallade fram dem ur lådan. Förutom krigarvionerna, Mischa, Idana och ett par frigivna greoter dök det även upp tre vionläkare. Dessa höll på att förbinda sår på de skadade, när de plötsligt materialiserades i skogsgläntan. En av dem, som hette Dumbal, höll på att lägga ett bandage runt Mischas underarm. Leroy fick kontakt med vionläkaren, som precis blev klar med Mischa, och pekade på Siras häst. Dumbal nickade och gick för att titta till det fallna riddjuret. Han undersökte hur pilen satt fast i Chèryls bakdel och sa något till Kraggel.

”Hästen är alldeles för svag att följa med vidare. Dumbal vill ha lite lugn och ro för att hela djuret”, sa Kraggel.

”Det fixar jag”, sa Leroy och gjorde snabbt så att både hästen och Dumbal försvann tillbaka in i lådan igen.

Leroy tittade in i Siras ögon och klappade henne försiktigt på axeln.

”Nu blir hon väl omhändertagen. Läkaren kommer att fixa henne.”

”Tack!...”

Sira reste sig upp och torkade tårarna ur ögonen. Hennes syster kom fram och omfamnade henne.

”Bra gjort min lilla guldklimp. Jag visste att du och Chèryl skulle få ut oss därifrån. Var det svårt?”

”Det var värre än hästhoppstävlingen utanför Sellschburg förra året, men Chèryl är en helt underbar häst. Mycket bättre än Black Lady...”

”Nu är du i alla fall dagens hjälte. Utan dig skulle vi vara fångade i lådan för evigt.”

”Vet du? Det kändes underligt inne i lådan, tyckte du inte det?” sa Sira. ”Som att vara vaken i en dröm...”

”Jo, den där stora arenan, med alla de där tomma läktarstolarna, fick det att krypa i skinnet på mig. Kortklippt gräs målat med vita linjer. Ruggigt fult!”

”Tyckte du inte om min arena?” sa Leroy och låtsades tjura. ”Det är en kopia på Lissabons legendariska fotbollsarena. Arenan är ett av jordens sju underverk, om du frågar mig. Jag var där och tittade på VM-finalen mellan Norge och Indien när jag var åtta år gammal. Det var en sagolik upplevelse, som jag aldrig kommer att glömma. Folkets jubel var som ljuvlig musik och Coca Colan och varmkorven jag fick i halvlek är fortfarande det godaste jag någonsin ätit.”

Idana och Sira tittade på varandra, men sa ingenting.

Vionkrigarna hade nu samlats runt Prinsessan Lucin. Hon tackade dem för deras hjältemodiga insats då de räddat henne och de andra fångarna från Djävulsberget. Sedan gick hon fram till Futha, den andra greoten och tackade dem på greoternas språk, vilket hon börjat lära sig under fångenskapen i berget. Futha sträckte på ryggen och kände sig stolt, medan den andre greoten istället såg mer orolig ut. Han tittade sig nervöst omkring på alla vionkrigarna och undrade vad som skulle hända med honom nu.

Sist gick hon fram till de fyra människorna och Rocky. Kraggel översatte hennes tacktal till dem, där deras stora

mod lovordades. Hon hoppades även på mer samarbete mellan vioner och människor i framtiden.

Idana, som stått och funderat en stund, tog upp den röda stenen hon hittat i de brända resterna efter Ullgrag och räckte över den till Prinsessan.

”Tack för lånet, men jag tror att det här tillhör er.”

Prinsessan Lucin tog emot ädelstenen och granskade den noga, men gav sedan tillbaka den till Idana.

”Prinsessan vill att du behåller halsbandet. Se det som en gåva från vionernas folk.” sa Kraggel.

”Tack så mycket”, sa Idana.

Sedan tilltalade Prinsessan sina vioner på nytt.

”Prinsessan och vionerna kommer att bege sig hem till svarta slottet nu”, sa Kraggel. ”Jag gissar det även är tid för er bege er hem, till västra landet bortom de stora bergen.”

Människorna tittade på varandra och nickade instämmande. Det var dags att bege sig hem.

”... och om ni inte har något emot det”, fortsatte Kraggel, ”skulle jag och par av mina vänner vilja följa med er till ert land. Jag tror det skulle vara en bra början på diplomatiska kontakter mellan våra två folk.”

”Ni får gärna följa med”, sa Sira. ”Människorna i Midkemia skulle behöva väckas upp lite och se att Abelonia är större än Milvenia väster om bergen.”

Futha gick fram emot sällskapet och pratade lite kort med Kraggel.

”Futha skulle också vilja följa med, tycks det”, sa Kraggel.

”Det är bara att hänga på!” sa Mischa. ”Jag trodde väl aldrig att jag skulle komma att tycka om en greot efter vad som hänt tidigare, men det är aldrig för sent att ändra uppfattning. Säg till honom att han också är mycket välkommen att följa med oss.”

Så delades gruppen i två delar. Prinsessan Lucin och de flesta av vionerna gick norrut, för att ta sig tillbaka till det svarta slottet Valadin. Den andra gruppen bestod av fyra människor, en apa, tre vioner och en greot. De gick västerut i riktning mot Stanislaus stuga, som låg två eller tre dagsmarscher bort. Vart den andre greotflyktingen tog vägen var det ingen som visste. Han måste ha lyckats smita iväg när ingen såg honom.

De gick västerut med långa stadiga steg, väl medvetna om att utsända greoter från Djävulsberget när som helst skulle kunna komma ikapp dem. Mischa och den andre vionen som hette Rastal gick ett femtiotal meter bakom gruppen och försökte att använda både öron och ögon för att upptäcka eventuella förföljare.

Timmarna gick, och ännu hade inga ovälkomna greoter syns till. Gruppen var då ett par mil från berget och för varje timme som gick skulle det bli svårare för greoternas patruller att hitta dem. När de gick utmed en grund flod mötte de en flock med sexbenta asätare. Djuren såg ut som stora ödlor med en svart pälskam på ryggen. De var nästan två meter långa och rörde sig med slingriga rörelser över marken. Djuren höll på att kalasa på ett stort kadaver när gruppen störde deras måltid. Asätarna verkade först förvirrade av att se olika sorters varelser närma sig. De började fräsa och klappade varnande med sina kraftiga käkar. Men när Kraggel satte en pil i huvudet på en av dem flydde de andra direkt.

”Det bli vår middag ikväll”, sa Kraggel glatt.

Kraggel och Futha hjälptes åt med att bära med sig den döda kroppen, som säkert vägde närmare sextio kilo, genom att fästa den på en gren som de bar mellan sig. De vandrade i ytterligare tre timmar och stannade bara kort vid floden ett par gånger för att fylla på sina vattenflaskor. Slutligen stannade de under tre gigantiska träd, som växte ensamma i en liten dalsänka. Då det skulle bli en kall natt tog de risken

att göra upp en eld. Det var sent på dagen och såpass mörkt ute att röken inte skulle synas. Vionerna åt sin del av odlan rå och resten grillades över elden till Futha och människorna. Rocky åt inte kött, men han hittade istället några goda frukter i ett av de stora träden. Runt brasan började gruppmedlemmarna att lära känna varandra bättre. Kraggel fick fungera som tolk, men Rastal och Thuma, som var den tredje vionen i gruppen, hade också lärt sig lite av människornas språk och försökte även att prata lite själva. Thuma var ganska kraftig för att vara vion. Han var oftast en glad och nyfiken filur, som älskade att berätta roliga historier. När han skrattade visade han upp en mun som saknade en hel del tänder, vilket fick honom att se lite luffaraktig ut. De andra två vionerna skrockade glatt åt Thumas historier. Människorna hade dock svårt att fatta poängen i de flesta av hans historier, även efter att Kraggel försökt att förklara det roliga. Tydligen hade vioner och människor inte riktigt samma humor. Leroy grävde i sin ryggsäck och tog upp den flöjt han hittat i bergsruiinen, för mer än två veckor sedan. Efter att ha vridit och vänt på den en stund satte han den till munnen. Kraggel satte handen på hans axel innan han hunnit blåsa den första tonen.

”Det är kanske bra vänta med att spela på den där tills vi kommit längre bort från Djävulsberget. Flöjtmusik kan höras långt genom skogen.”

”Oj då, förlåt!”

Leroy blev generad och tänkte stoppa ner flöjten i ryggsäcken igen.

”Vänta!” sa Kraggel. ”Får jag titta lite närmare den där?”

Leroy räckte över flöjten till Kraggel som synade den noga. Han kände med fingrarna över de figurer som hade ristats in i benmaterialet. Sedan räckte han över flöjten till Sira och pekade på inristningarna på flöjten.

”Ser du här?” sa Kraggel. ”Någon har ristat in en bild av Jaktguden Gwaihiro på flöjten. Bilden är nästan utsuddad, men det måste definitivt vara Jaktguden. Jag aldrig sett någon liknande flöjt i hela mitt liv. Den borde vara minst hundra år gammal. Vionerna har många gamla sagor om legendariska musikinstrument, vissa innehöll magisk kraft.”

Sira tog flöjten i handen och kände på den med sina fingertoppar.

”Ser ut som en vanlig flöjt. Den verkar inte särskilt magisk tycker jag.”

Senare på kvällen svepte de in sig i tjocka filter de haft med sig. Gräset de låg på var tjockt och mjukt, men ganska vått. Fukten trängde sakta in genom filtarna, men efter dagens strapatser hade ingen av dem svårt att somna, trots den kyliga fukten.

Thuma tog frivilligt nattvakten och klättrade upp i ett av de gigantiska träden. Han hittade en tjock gren fem meter upp och tog position där.

Natten flöt på utan att de stördes av varken greoter eller andra rovdjur. Ibland hördes långdragna tjut i skogen bortom sänkan, men när Idana satte sig upp för att oroligt titta sig omkring, lade Kraggel bara en lugn hand på hennes axel.

”Ta det lugnt och somna om. Det där var ingenting.”

Och så kom gryningen. En flock med pirripirri-fåglar sjöng in morgonen med klar ljudlig stämma från trädtopparna. Leroy, som fortfarande inte anpassat sig så bra till planetens långa dygn, vaknade först. Han satte sig upp och kände att någonting saknades. Rocky! Var fanns den lilla apan? Leroy reste sig upp och tittade sig runt omkring och då fick han syn på honom. Rocky låg på en av de nedersta grenarna som växte ut från ett av de stora träden. Bredvid honom låg skalet från en av de frukter apan tyckte var så goda. Plötsligt hördes

ett ljud uppe bland trädgrenarna. Ljudet kom fem meter ovanför apan. Leroy tittade upp och fick syn på den kraftige vionen Thuma, som stod stadigt på en tjock gren med fötterna brett isär. Han spände sin pilbåge, siktade och skickade iväg en pil som for iväg med full kraft. Ett par sekunder senare hördes ett skrik en bit ifrån lägret, vilket följdes av andra uppretade röster. Leroy ropade ut en varning och väckte de som låg och sov, genom att skaka om dem. De flesta i gruppen for upp direkt och greppade tag i sina vapen. Nu kom även pilar infarande mellan träden med svischande ljud. Ett antal pilar riktades även mot Thuma och en av dem träffade honom i magen. Han föll handlöst ner från trädet och landade alldeles bredvid Sira. Först då vaknade hon till med ett ryck och det första hon fick se var vionens kropp, skjuten med en pil. Hon sträckte ut en hand mot hans hals för att undersöka hans puls, men kunde inte känna någon.

Mischa, som tittat sig omkring skakade sakta på huvudet och sa:

”Det här ser riktigt illa ut. Vi är omringade av minst ett trettiotal greoter. Vi har inget annat val än att strida.”

Alla i gruppen tog skydd bakom de tjocka träden, för att inte träffas av pilarna. Men då de var omringade fanns det ingen plats mellan de tre träden där de var helt skyddade från alla håll. Futha sköt pil efter pil mot angriparna och på tre pilar lyckades han fälla tre motståndare. Greoterna upptäckte att de var sårbara i den öppna terrängen och tog beteckning bakom närmsta skydd de hittade. Istället för att rycka framåt bombarderade deras bågskyttar lägret, medan resten tog skydd bakom trädstammar och stenar. En pil snuddade Futhas öra och han backade snabbt in bakom ett av träden. Leroy, som hade plockat upp Thumas pilbåge och pilkoger, sköt iväg ett skott mot en greot. Pilen missade grovt och träffade en sten flera meter från målet. Plötsligt for en pil in mellan träden från andra hållet. Pilen borrade sig in i

Leroys rygg. Vetenskapsmannen tappade pilbågen och gav till en utandning som lät som en lång suck. Sedan föll han framåt och blev liggande stilla i gräset. Den lilla gruppen fortsatte att försvara sig tappert. Alla utom Sira... Hon satt på marken med ryggen mot en av de tre trädstammarna. Hennes blick stirrade glasartat på Leroys kropp och hennes hand drog sig neråt och grävde djupt i fickan. Hon tog fram Leroys flöjt, som hon lånat av honom föregående kväll. Utan att titta på instrumentet förde hon den till munnen och började spela. Först blåste hon bara fram toner utan någon särskild melodi. Sedan började musiktonerna bilda små melankoliska melodislingor. En pil for in i trädstammen någon decimeter ovanför hennes huvud, men Sira blinkade inte ens. Hon var i trans och den underliga musiken fick på något sätt luften att bli tyngre runt omkring henne. Tonerna växte i styrka och mitt mellan träden började själva luften att glöda.

Som från ett långt avstånd hörde hon Idanas röst ropa ut en varning om att greoterna nu gjorde ett slutligt anfall. Sira hörde ljudet av svärds klingor som drogs fram och vrålet från de anfallande greoterna.

Ljuset mitt mellan träden ökade i styrka och plötsligt stod där en stor gyllene häst. Hästens päls skimrade i guldfärgat ljus. I dess blick brann orangeröda lågor och ur dess halvöppna mun syntes rovdjurständer med långa vita hörntänder. Jaktguden Gwaihiro ställde sig upp på sina bakben och frustade ut eld genom sina näsborrar.

Många av greoterna stannade upp, som förlamade, när de fick syn på den gyllene hästen. Ett par av dem som kom ihåg bluffen vid Djävulsberget, provade på att skjuta pilar mot Jaktguden. Pilarna flammade dock upp och försvann någon halvmeter innan de träffade sitt mål. Gwaihiro rusade då ut från de tre träden och sprang rätt emot en av dem som avfyrat en pil. Guden stampade ner honom mot marken med

stor kraft, öppnade sin mun, som tycktes ha vuxit sig bredare, och bet av greotens huvud. Sedan lyfte den sitt huvud, som nu var färgat med greotens roströda blod och ropade ut något med djup stämma. Greoterna i närheten släppte sina vapen och flydde uppför sluttningen i vild panik. Jaktguden sprang runt lägret ett varv, och vart den än kom försökte greoterna komma undan den rasande guden. Under sin språngmarsch dödade Gwaihiro ytterligare ett par greoter genom att trampa ner dem i marken.

Den lilla gläntan blev sedan spöklikt tyst. Alla levande greoter, som ett par minuter tidigare rusat mot träden, hade nu försvunnit. Jaktguden gick fram till en av de dräpta greoterna och borrhade in mulen djupt i dess kropp. Sedan slet den ut offrets hjärta och slukade det helt. Futha tittade med fasa på guden, som kom gående mot dem, men han ryggade ändå inte tillbaka. Idana flyttade sig ett par steg närmare Mischa, som var blek i ansiktet. Gwaihiro gick in mellan de stora träden i långsam skritt. Dess ögon mötte ett ögonblick Futhas, men hans blick vek inte undan, trots att hans ansiktsfärg bleknat betydligt. Idana kände att guden förde med sig en frän och vild lukt. Luften kändes på något sätt tyngre i närheten av den gyllene hästen. Sedan gick Gwaihiro fram till Sira, som fortfarande satt lutad mot trädet och tittade ner i marken med glasartad blick. Flöjten låg i hennes halvslutna hand. Jaktguden stod stilla och sänkte sakta sin blodiga mule mot henne. Då verkade Sira vakna från sin trans och tittade upp mot den gyllene hästen. Sira såg djupt in i hästens flammande ögon. För hennes blick förvandlades dess ögon kort till Chèryls chokladbruna och hon kände en sällsam samhörighet med den vilda guden. Sira lade handen på dess gyllene mule som nu åter var fri från blod och lät sig hjälpas upp på fötter igen. Försiktigt räckte hon fram flöjten och Gwaihiro tog emot den varligt mellan sina vassa rovdjurstånd. Jaktguden skrittade sedan

lugnt ut från de skyddande träden. Men efter ett tjugotal meter började dess konturer bli svaga i kanterna och sedan försvann guden från de dödligas värld.

Sira vände huvudet mot platsen där Leroy låg på mage, med en pil stickandes ut ur ryggen. Rocky satt vid hans huvud och pillade förstrött i hans krulliga kortklippta hår. Kraggel gick fram till kroppen och sparkade försiktigt till Leroy's ena ben. Det hördes ett svagt stönande ljud.

”Han verkar inte helt död än”, sa Kraggel och böjde sig ner.

Idana och Sira gick fram till Leroy och vände försiktigt på hans huvud för att han skulle få mer luft. Hans ögon var halvslutna och hans chokladbruna hud hade bleknat något. Leroy såg upp i Siras tårfyllda ögon och försökte sig på ett leende. Han hostade till och en strimma med blod syntes under ena mungipan. Sira tog hans utsträckta hand och kramade den försiktigt

Leroy hostade till och det kom en hel del blod ur hans mun. Sedan sa han med låg röst:

”Rikta lådan mot er och tryck in alla knappar utom den mittersta samtidigt. Rocky måste stanna här. Leta igenom ön. Fråga efter Mr Baltimore. Be honom konstruera om den svarta lådan, så att den inte kan användas i krig eller för egen vinning. Lådan har blivit ett alldeles för kraftfullt redskap. Han kommer inte att veta vilka ni är, men ni måste... hjälpa...”

Leroys kropp skakade till av ännu en hostattack. Sedan blev hans blick alldeles tom och kroppen rörde sig inte mer.

Sira hämtade lådan i Leroy's ryggsäck och gick sedan fram till Mischa.

”Du hörde väl också vad Leroy sa? Rikta den mot mig och min syster och fortsätt sedan er vandring västerut.”

”Men lådan är farlig. Det var bara Leroy som kunde kontrollera den. Hur kommer ni tillbaka?”

”Ta det lugnt Mischa. Vi kommer tillbaka, det lovar jag”, sa Idana.

Hon klappade lätt hans axel och gick och ställde sig bredvid sin syster. Sira tog sin systers hand och kramade den hårt. Idana tittade in i sin systers ögon och nickade.

Mischa riktade den blanka sidan av lådan mot dem och tryckte samtidigt in alla knappar utan den mittersta. Det kom ett surrande ljud från lådan och sedan försvann systrarna spårlöst.

15. Aitutaki

En lätt bris blåste igenom det gröna gräset, som plötsligt omgav Idana och Sira. Himlen var klart blå och förde med sig en uppiggande doft av salt hav. Det var varmt, men inte kväljande. De stod mitt på en stor frodig grässlätt, kantad av exotiska träd. Längre bort stod en något fetlagd man och en ung kvinna vid en liten gul minibuss. På sidan av bussen stod det "Bennys Resort" med stora gröna bokstäver. Mannen, som bar en gul- och grönblommig skjorta, ropade något och viftade med sina armar. Idana och Sira hörde inte vad han sa och Idana ropade tillbaka: "Vad sa du?"

Plötsligt hörde de ett annat ljud bakom sig, ett surrande mekaniskt ljud som ökade i styrka. De vände sig om och kastade sig handlöst ner i gräset när ett vitt litet rymdskepp flög precis över deras huvuden. Rymdskeppet landade sedan på det mjuka gräset ett hundratal meter från systrarna.

Sira spottade ut lite gräs ur munnen och tittade på sin syster.

"Var tror du vi hamnat?" sa hon där hon låg i gräset.

"Det ser ut som Jorden. Himlen har en sån där konstig klarblå färg och växterna här har lite ljusare grön nyans än hemma. Det liknar bilderna vi har där hemma. Men det brukar vara fler människor och byggnader, i alla fall jämfört med de bilder jag sett. Vad tror du?"

"Kan nog var Jorden... Kom så går vi till människorna därborta", sa Sira. "De vet nog var vi är någonstans."

Rymdskeppet hade landat ett tiotal meter från minibussen. Förarhyttens dörr öppnades och den tjocke mannen bar fram en liten trappa med tre steg och ställde ner den

nedanför rymdskeppets dörröppning. Ett tiotal uppspelta och glada människor klev ut ur skeppet. Människorna var klädda i kortbyxor eller kjol och de flesta av dem fotograferade frenetiskt omgivningen med sina små digitalkameror. Mannen öppnade rymdskeppets bagagelucka och räckte över väskor och ryggsäckar till de nyanlända. Flickan, som var tillsammans med mannen, gick mot Idana och Sira med ett brett välkomnande leende. Hon var klädd i en röd klänning, hade bruna ögon, gyllenbrun hy och långt korpsvart hår.

”Hej på er båda”, sa hon käckt. ”Var kommer ni ifrån? Och hur kunde ni bara dyka upp på fältet sådär? Vi var rädda att ni skulle bli påkörda av flygplanet.”

”Eh... Det var typ...”, sa Idana och suckade. ”Det är en lång och ganska otrolig historia, som jag nog inte riktigt kan besvara... Var är vi någonstans?”

”På Aitutaki förstås!”

”Eh ... och var ligger... Aitutaki?” sa Sira.

”Ni skojar! AITUTAKI... en ögrupp norr om Rarotonga – Cooköarna.”

Idana och Sira såg fortfarande frågande ut.

”I Stilla Havet...”

”På Jorden?” frågade Idana.

”Äh, ja... Jorden.”

”Ha! Jag visste väl att det här var Jorden.”

Flickan såg alldeles ställd ut, men fortsatte att le.

”Hon tycker nog att vi är helt bakom flötet”, viskade Idana i sin systers öra.

”Kanske bra om vi försöker vara mer diskreta i fortsättningen”, viskade Sira tillbaka.

Människorna, som nu fått sina väskor, packade in sig i den lilla minibussen. Trots att det var trångt i fordonet, stannade leendena kvar i deras ansikten.

”Tyvärr får ni nog inte plats i minibussen, men ni kan få låna min vespa”, sa flickan.

Hon pekade på ett litet rosafärgat fordon med två hjul, som stod på andra sida minibussen.

”Tack så jättemycket. Det var mycket snällt”, sa Idana och kramade flickans hand. ”Du vet möjligen inte hur vi kan hitta någon som heter Mr Baltimore här på ön?”

”Åh, är ni Joes vänner? Det förklarar ju en del... Han bor i en stuga vid hamnen tillsammans med Dr Higgins. Stugan är röd med vita knutar och har en jättestor antenn på taket. Går absolut inte att missa! Följ bara vägen en stund så kommer ni dit. Det finns bara en väg här på Aitutaki, så ni lär inte köra vilse.”

Minibussen for iväg med brummande motor och föraren tutade glatt i hornet.

Flickan vinkade till bussen och vände sig åter mot de två nya besökarna. Hon gav dem ett par hjälmar och visade snabbt hur de skulle köra det konstiga hjulförsedda fordonet. Systrarna satte på sig hjälmarna och hoppade upp på vespans sits; Idana fram och Sira bak. Idana startade fordonet och vespans motor började surrat. Sira vinkade till flickan, som så frikostigt lånat ut sin vespa.

Vägen var bara en gammal gropig grusväg, men den gamla vespan hade bra stötdämpare som gjorde färden behaglig. Snart skyntade de det blå havet bakom höga palmer. De stannade en stund och tittade på det azurblå havet och vågorna, som spolades in mot stranden. Efter ett par hundra meter svängde vägen åt vänster och gick längs med vattnet och sandstranden. Enstaka hus och hyddor fanns utplacerade på bägge sidor om vägen. En gammal kvinna, som höll på att hänga upp tvätt, vinkade till dem när de körde förbi. Sira vinkade tillbaka.

”Idana? Tror du att allt det här finns på riktigt?”

”Vad menar du?”

”Har lådan fört oss till Jorden på riktigt, eller är det här bara någon låtsasvärld som finns inuti den svarta lådan?”

”Det ser verkligen ut och vinden känns verklig. Människorna verkar också finnas på riktigt, så vi har väl kommit till Jorden.”

”Men Jorden ligger ju femhundra ljusår från Abelsonia. Även för de snabbaste hyperrymskeppen tar den resan över en månad. Tror du att Leroys låda är en uppfinning som gör att vi kan färdas mellan stjärnorna på nolltid?”

”Det skulle förklara varför så många vill få tag på den. Den där Joe Baltimore vi letar efter kan kanske besvara våra frågor. Troligen är han en av Leroys vänner här på Jorden.”

De fortsatte sin färd på den vackra ön och passerade på sin väg gnistrande vita stränder, där enstaka par låg och solade. De körde förbi ett hotell, där ett tiotal glada turister satt och beställde drinkar under ett stort parasoll. Plötsligt bromsade Idana och stannade med vespan vid väggkanten.

”Varför stannar du?”

”Titta på det där trädet! Det är ett mangoträd.”

Systrarna gick fram till det stora mangoträdet. De plockade ett antal mangofrukt, som var solmogna och sagolikt goda. Mycket godare än de mangofrukt, som växte hemma i de planterade fruktgårdarna utanför Sellschburg. Sedan hoppade de upp på vespan igen och fortsatte färden mot hamnen, nu kladdiga, mätta och belåtna.

Några minuter senare kom de fram till Aitutakis hamn. Och som flickan sa, så gick det inte att missa vilket hus som tillhörde Mr Baltimore. Det röda trähuset i två våningar passade inte alls ihop med de andra enklare stenhusen på ön. De gick fram till huset och knackade på dörren, men ingen svarade. Sira kände på handtaget. Det var öppet... Hon öppnade dörren på glänt och kikade in.

”Hallå! Någon hemma?” ropade Idana bakom henne.

Ingen svarade. Sira öppnade dörren helt, gick in och tittade sig omkring. Idana stod kvar utanför och viskade:

”Vad ser du?”

Sira brydde sig inte om att svara. Husets inredning var enkel, men smakfull. Kanske lite väl stökigt. Vid en diskbänk fanns de odiskade resterna från gårdagens middag, som tydligen inkluderat fisk. Två tallrikar och två använda glas tydde på att två personer bodde i hushållet. På ett bord låg travar av böcker, bredvid en gammal dator som fortfarande var påslagen. Trappan knarrade ljudligt när Sira gick upp till övervåningen. Där hittade hon två sovrum och ett litet badrum. I ena sovrummet stod en liten docksäng bredvid den större sängen. Docksängen var noga bäddad, medan den större sängen var obäddad. Efter att ha försäkrat sig om att ingen fanns på övervåningen gick Sira ner igen. Där mötte hon Idana, som gick igenom en hög med tidningar.

”Fisketidningar!” sa Idana. ”Kanske står det några bra tips i den här, som vi skulle kunna använda oss av på Abelsonia. Men jag är inte säker på om samma knep gäller för svärdfisk och haj gäller för fiskarna hemma i Abelsonias hav.”

Hon lade tillbaka tidningarna och då Joe Baltimore inte fanns någonstans i huset gick de båda systrarna ut igen.

”Hur skall vi nu hitta den där Joe?” sa Sira.

”Vi kan fråga någon i affären där borta.”

På vägen till affären passerade de en gammal stenkyrka. En äldre man, som troligen var präst, höll på att sopa trappan med en lång kvast. När Idana vinkade till honom, log han och vinkade tillbaka. I hans mun glimmade en stor guld tand.

De gick in i den lilla affären på andra sidan gatan och såg sig omkring. Expediten, som var en bastant dam i femtioårsåldern, vinkade lite slött till dem när de kom in.

Sedan vände hon sig åter till sin väninna och fortsatte att prata, troligen om det senaste ö-skvallret.

Idana försökte få expeditens uppmärksamhet, men det var inte lätt. Efter några minuter var expediten ledig och Idana kunde äntligen fråga om hon visste var Joe Baltimore höll hus. Expediten svarade att Mr Baltimore var ute och fiskade med sin vän Dr Higgins. Troligen skulle de inte komma tillbaka förrän på kvällen.

Sira kände och vred nyfiket på ett paket med torkade bananer.

”Vill du ha de där, lilla vännen?” frågade expediten.

”Jag har tyvärr inget att betala med förutom mitt kort från Abelsonia”, sa Sira och drog upp ett gammalt nött betalkort ur ena bröstfickan.

”Det går alldeles utmärkt här”, sa damen och skannade av Siras kort med sin penna. ”Ha det så bra! Och om ni träffar Joe kan ni hälsa honom att jackan han beställde har kommit.”

Hon visade upp en miniatyrjacka i grönt och rött.

Systrarna sade adjö och lämnade affären och gick vidare. De tittade sig omkring i hamnen och gick ut på en lång pir, där ett antal mindre båtar låg förtöjda.

”Såg du jackan? Joe verkar vara en ganska liten kille”, sa Idana och skrattade.

”Eller så leker han med dockor... Vill du ha en torkad banan? Det står här på baksidan av paketet, att de tillverkade av bananer här på ön.”

Systrarna åt några torkade bananskivor, som de tyckte smakade sådär. Även om de var torkade var de fortfarande lite mjuka i konsistensen.

Själva piren var tom, sånär som på en kvinna, som satt på en stol och knöt fast en lina i bakändan på en pil. När de kom närmare upptäckte Idana att det var något bekant med kvinnan.

”Saga Jacobsen?” utbrast Idana. ”Vad gör du här?”

Kvinnan vände sig om och såg upp på Idana.

”Nämen hej Idana!” svarade kvinnan, som under pilbågstävlingen i Sellschburg försvunnit spårlöst. ”Har dom skickat hit dig också? Och du fick någon med dig. Din syster, eller hur?”

De tre presenterade sig för varandra. Saga berättade hur hon för några veckor sedan hade befunnit sig på Abelonia för att helt plötsligt kommit hit. Den första tiden hade varit mycket förvirrande och frustrerande, trots att alla behandlat henne väl. Sedan träffade hon Joe, som sa att hennes vistelse här troligen var tillfällig och att det inte skulle dröja länge förrän hans vänner på ”den andra sidan” skickade tillbaka henne igen. Idag hade hon tänkt sig att åka ut med båten till lagunen för att fiska lite med sin pilbåge.

Idana berättade i sin tur mycket kortfattat om vad hon och Sira varit med om. Slutligen kom hon till deras vän Leroy's sista önskan, som hade varit att de skulle söka upp Mr Baltimore i den här världen. Saga satt tyst och lyssnade, men det syntes att hon såg lite tveksam ut angående vissa delar i den äventyrliga historien. Det var inte varje dag man fick höra om små vampyrliknande varelser som bodde i slott och en gyllene jaktgud som liknade en häst. När Idana var klar ryckte Saga på axlarna. Hon reste sig upp, började plocka ihop sina pilar och log mot systrarna.

”Vill ni följa med mig i båten? Vi kan leta efter Joe i lagunen. Han är där och fiskar med sin vän Dr Higgins.”

”Tack gärna!” svarade Idana. ”Om vi inte är till besvär.”

”Det är alltid trevligt med lite sällskap, men det blir kanske lite trångt.”

Saga visade dem till hennes båt, en liten segelbåt som hade mycket sparsamt med sittutrymme.

Snart seglade den lilla båten långsamt ut ur hamnen, med Saga vid rodret. Det var en strålande dag och vattnet i

hamnen glittrade i en turkos färg. Trots att situationen var mycket förvirrande för alla parter, kunde de inte låta bli att njuta av den lugna färden genom det vackra havet. Vattnet var kristallklart och cirka tjugofem grader varmt. Båten följdes av två måsar som seglade igenom luften på de varma vindarna. Snart svängde båten runt en udde och då fick de syn på ytterligare ett tiotal öar som ringade in en stor lagun. När Sira tittade ner i vattnet såg hon stora korallrev där det myllrade av fiskar i olika färger. De såg två andra båtar i lagunen och Saga riktade in sig på den som låg längst bort. Sakta närmade de sig en rödfärgad segelbåt, vilken låg ankrad nära en av de större öarna som omgav lagunen. Den röda segelbåten var över tio meter lång och modernt utrustad. Dess stora vita segel var nerhissade och när de var ett femtiotal meter från båten, kunde de läsa båtens namn "Rocky II", som var skrivet i vit färg nära aktern. De fick syn på två stora och en lite mindre figur, som rörde sig på båtdäcket. Till systrarnas förvåning kände de igen figurerna. Det var Leroy, Marcus och Rocky. Apan hängde över relingen och petade nyfiket i vattnet, medan Marcus satt bekvämt bakåtlutad i en stol. Han läste i en bok och bolmade på en lång pipa. Leroy stod i fören, iklädd en rödblommig skjorta. Han hade en bred halmhatt på huvudet och i ena handen höll han i ett långt fiskespö. Han vinkade lojt till dem när de närmade sig. Plötsligt böjde sig hans spö. Han hade fått napp! Leroy tappade balansen och föll i vattnet. Han dök under vattenytan i några sekunder och kom sedan upp till ytan igen. Han sprattlade vilt, som om han inte kunde simma. En bit bort syntes en trekantig ryggfena från någon slags stor fisk. Fisken, som var uppretad efter att ha fastnat på kroken, vände om och simmade tillbaka i riktning mot Leroy. Sira hoppade i vattnet, med fötterna före och simmade det snabbaste hon kunde mot sin nödställda vän. Hon tänkte inte förlora honom en gång till.

”Titta en haj”, sa Marcus, som hade ställt sig upp i båten. ”Det var synd att du tappade spöet i vattnet Leroy, den skulle vara god som grillad.”

Sira kom fram till Leroy, som nu låg på rygg och flöt.

”Vad håller du på med?” frågade Sira upprört. ”Ta min hand så drar jag in dig till båten.”

Leroy såg frågande på Sira och sa: ”Flyta är det enda jag kan! Vem är du?”

Den stora fisken, som var en nästan två meter lång revhaj, simmade fram mot människorna i vattnet, men vände sedan om och simmade bort från båten igen. Efter en stund följde även fiskespöet efter.

Med förenade krafter från Marcus och Sira, lyckades Leroy komma upp i båten igen. Rocky hoppade genast upp i Leroy's blöta famn och kramade om honom hårt. Sedan hjälpte Marcus även Sira att komma ombord.

Saga styrde sin båt så att båtarna hamnade jämsides med varandra.

”Goddag Joe och Dr Rafael Higgins”, sa hon. ”De här två unga damerna har letat efter er ett tag.”

”Vänta ett tag”, sa Idana. ”Heter inte ni Marcus och Leroy? Och... är inte ni döda?”

De två männen, vilka de nu var, tittade på varandra med allvarlig min. Sedan sa Marcus (eller Dr Higgins?):

”Jag tror att vi behöver prata.”

De seglade tillbaka till huvudön och drog iland båtarna på den mjuka och gnistrande vita sandstranden. En bit upp på ön växte stora palmer, som var fulla med stora kokosnötter. De satte sig i en ring i sanden och samtalade länge, medan de skickade runt en flaska med en brun läskande dryck, som hette ”Coca Cola”. Läsken som förvarats i en kylbox var isande kall och fantastiskt god.

Joe Baltimore, som såg ut som Leroy, försökte förklara:

”Vi tre är kopior av Leroy, Marcus och Rocky, som ni kände i den värld ni kommer ifrån. Det gör oss ledsna att höra att Leroy och Marcus dött i er värld. De skapade oss för drygt tre månader sedan, efter att de med nöd och näppe klarat sig från ett mordattentat. Vi är precis som de, med minnen och allt och är skapade att vara deras reserver om de skulle råka illa ut.”

”Reserver?” sa Sira. ”Menar du att ni kan ta er tillbaka och fortsätta deras liv som om ingenting hänt? Är ni Leroy och Marcus eller är de döda? Kan den svarta lådan bara ta fram en massa kopior av folk? Finns det ännu fler kopior av er?”

”Oj, det var många frågor”, sa Dr Higgins. Han stoppade åter pipan i mungipan. ”Huruvida vi är samma personer som de i er värld bör kanske en filosof svara på; inte jag. Men vi kan inte bara skapa och skicka kopior av människor hur som helst mellan världarna. Jag skall försöka förklara. Endast en persons själ kan leva i ert universum samtidigt. Detsamma gäller alla universum, även de som den svarta lådan skapat. Om jag skulle återvända till er värld, och där redan fanns en levande Dr Marcus Andersen, skulle vi båda dö på en gång. Det hände i alla fall under våra djurförsök...”

”Var befinner vi oss egentligen nu då?” frågade Idana. ”Aitutaki? Är det en riktig plats?”

”Jag skapade den här ön... jag menar, Leroy skapade den här ön som en identisk kopia av ön Aitutaki, som är en riktig ö i Stilla havet på planeten Jorden. Marcus och Leroy har alltid känt sig avslappnade där. Det här universumet, där vi befinner oss nu, är bara ett tiotal mil i diameter. Världen slutar en bit ut i havet runt omkring oss. Alla människor och djur ni träffat är kopior från Jorden, utom ni och Saga förstås. Naturlagarna i den här världen fungerar ungefär som på Jorden, vilket inkluderar allt liv på Aitutaki. Växter och djur växer och frodas. Vi åldras och kan skadas precis som

vanliga människor, men vissa saker fick jag justera i efterhand. Solen är mycket mindre och ligger mycket närmare. Den går runt den här världen på tjugofyra timmar, precis som den ser ut att göra hemma. Det finns ett gäng turister, som åker iväg och kommer hit varje vecka, men egentligen åker de bara runt ön något varv och landar sedan igen. Jag fick fixa lite med deras minnen, så att de inte skulle flippa ur helt. Och förresten..." Joe vände sig mot Sira. "Ni har inte berättat varför ni kommit hit till oss."

Sira svarade:

"Innan Leroy dog gav han mig och min syster ett uppdrag. Det var att berätta för dig att du måste konstruera om den svarta lådan, så att den inte kan användas i krig och annat elände. Nu hoppas vi att ni följer hans sista önskan, men vi visste inte att du och Leroy var samma person."

Joe fick ett sorgset uttryck i sitt ansikte, medan Dr Higgins såg mer butter och misstänksam ut.

"Då måste vi följa med er till er värld", sa Joe. "Endast därifrån kan jag göra om lådan. Jag gissar att det är säkert att även skicka tillbaka Saga nu. Men min apa Baffy måste tyvärr stanna här tills vidare."

Joe kramade om sin apa och gav honom en banan. Sedan reste han sig upp och tänkte precis ropa något, när Sira avbröt honom.

"Snälla! Kan vi besöka fotbollsstadion först? Jag har en vän där som är skadad."

Joe nickade och ropade ut "kontrollpanel hit!"

Plötsligt uppenbarades ett stort halvtransparent tangentbord i luften framför honom. Joe tryckte snabbt på de stora tangenterna framför honom. Aitutaki försvann och ersattes av en stor väl upplyst fotbollsarena.

De fem människorna stod på en välklippt gräsmatta och ovanför deras huvuden lyste starka strålkastare ner på dem.

”Chèryl!” ropade Sira och sprang fram till sin häst. Hästen, som stod en bit bort och åt av det korta gröna gräset, gnäggade när hon fick syn på Sira. Vionläkaren Dumbal, som tagit hand om hästen, gick de nyanlända till mötes.

Joe tittade på hästen och vionen med förvånad min. ”Oj, en utomjording och en häst. Häftigt! Det här måste jag få höra mer om.”

Han vände sig mot den lilla vionen.

”Det blir nog bäst att ni också följer med.”

Han böjde sig ner och sträckte fram handen till Dumbal. Vionen struntade i handen och skallade honom istället vänligt.

En stund senare försvann även fotbollsstadion och ersattes av Abelonias stora skog.

16. Återseende

Det hade börjat bli mörkt i skogsgläntan när plötsligt sex människor dök upp från ingenstans. Mischa gick dem till mötes och tittade storögt på kopiorna av Leroy och Marcus.

”Men är inte ni..?” började han.

”Döda?” sa Joe och plirade på mannen med östasiatiskt utseende. ”Knepig fråga... God kväll, mitt namn är Joe och det här är min kollega Dr Higgins. Vi är kopiorna av Leroy och Marcus för tre månader sedan.”

Mischa såg först eftertänksam ut men räckte sedan fram handen och sa:

”Mitt namn är Mischa. Välkomna till Abelsonia.”

Rocky, som satt på Kraggels axel, blev först blyg när han fick syn på Leroy's kopia. Men när Joe kallade på honom och sträckte ut armarna hoppade den lilla apan genast upp i hans famn och kramade om honom hårt. Dr Higgins tittade sig omkring och rynkade på ögonbrynen. Vid utkanten av gläntan växte meterlånga taggbuskar med gula blommor och bakom dem syntes grå trädstammar fyllda med utskjutande rötter, som letade sig ner till marken genom busksnåren.

”Konstigt ställe det här! Jag föredrar nog djungeln på Aitutaki. Det enda jag känner till om den här planeten är att en del mänskliga bosättningar blev utrotade här för många år sedan. Men det är väl säkrare nu?”

”Inte så säkert som man skulle kunna hoppas!” sa Idana och suckade djupt. ”Var är Leroy's kropp någonstans? Jag känner inte igen mig riktigt.”

”Vi begravde honom mellan träden där ni lämnade oss”, sa Kraggel. ”Vi har gått vidare västerut för att snabbare komma till Stanislaus stuga. Greoterna kanske fortfarande förföljer oss, trots vi inte sett dem sedan anfallet igår, men

jag gissar Gwaihiros lilla demonstration fick dem tänka på annat ett tag. Leroy's grav lämnade vi för nästan ett dygn sedan.”

Gruppen, som nu bestod av sex människor, fyra vioner, en greot, en apa och en häst, fortsatte att gå västerut genom den täta skogen. Två av vionerna tog täten medan Idana och greoten Futha gick längst bak. Snart kom de till en del av skogen där träden växte lite glesare. Träden var här gigantiskt höga med grova röda stammar. Solens strålar letade sig igenom det övre lövverket och lyste upp en smal stig framför dem. På marken runt omkring dem växte något som påminde om mossa och klungor av små gula runda svampar. Under vandringen frågade Sira Kraggel om vad de kunde förvänta sig under den sista etappen till stugan, men Kraggel kände tyvärr inte till den här delen av skogen så bra. Mischa gick bredvid Dr Higgins, som ställde en hel del frågor om planeten och vilka de olika människorna och ”infödningarna” var. Så småningom blev Dr Higgins även intresserad av vad Mischa gjorde här.

”Och du då, varför har du kommit till den här planeten?”

Mischa tittade först bort med ett besvärat uttryck, men bestämde sig för att lägga ut en del av korten på bordet.

”Jag är en av de spårare som Madame Ley lejde för att få tag på er. Efter lite strul ute i rymden råkade Leroy och Marcus nödlända på den här planeten.”

”Är du en av Madame Ley dresserade mördare?” skrek Dr Higgins plötsligt.

Hans gröna ögon stirrade ilsket in i Mischas bruna ögon. ”Om du tror att Joe och jag följer med frivilligt, kan du glömma det. Vi ger oss inte utan kamp. Hellre dör vi än följer med till den där giriga tanten.”

Dr Higgins hade blivit helt röd i ansiktet och han andades med tunga andetag. Mischa backade ett steg och drog avvärjande upp händerna.

”Men lugna dig doktorn! Det var förut. Jag har bytt sida och bestämt mig för att inte fullfölja det uppdraget. Det har hänt mycket de senaste veckorna, som fått mig att tänka om en hel del.”

Dr Higgins skakade på sig och lugnade sig något. Han kastade en misstänksam blick mot Mischa, men tystnade och fortsatte att traska framåt.

Mischa var nöjd med att Dr Higgins tystnat och tacksam för att han inte börjat ställa frågor om hur Marcus dött.

Sira gick bredvid Joe lite längre fram i gruppen. Sira kunde inte undvika att gång på gång stirra upp i hans ansikte. Efter en stund kände Joe sig lite besvärad.

”Varför stirrar du på mig så där?”

”Gör jag? Förlåt! Det känns bara konstig med att du lever igen, du vet vad jag menar. Synd bara att du inte kommer ihåg mig, eller vad vi varit med om.”

”Varför det?”

”Jo, jag tyckte att Leroy och jag hade någon slags koppling. Jag tyckte om honom.”

Joe tittade med frågande min på Sira, som blev röd i ansiktet. Hon vände blicken neråt och skyndade på stegen framåt. Sira kände sig generad efter att ha avslöjat lite för mycket av sina känslor och gick hellre bredvid sin syster en stund. Hon såg inte leendet som sakta spred sig i Joes ansikte.

Snart kom Dr Higgins och gick bredvid Joe en stund.

”Är den tung den där?” frågade Dr Higgins.

”Vilken då?” sa Joe, vars tankar var uppe i det blå.

”Ryggsäcken med lådan! Om du vill, kan jag bära den åt dig en stund.”

”Tack Rafael, men jag bär den helst själv. Den väger inte så mycket och jag känner mig trygg när jag har den. Men tack för att du frågade.”

”Vad tycker du förresten om det här stället vi kommit till?” fortsatte Joe efter ett litet uppehåll. ”Visst är det spännande?”

”Spännande?” sa Dr Higgins. ”Kanske lite för spännande. Vi befinner oss på en främmande planet tillsammans med konstiga varelser, som skulle kunna angripa och äta upp oss vilken sekund som helst. De där vionerna påminner allt för mycket om vampyrerna i de gamla sagorna för att göra mig lugn och sen så har vi den här samlingen människor. Den där Mischa litar jag inte alls på. Visste du att han var en av spårhundarna som Madame Ley skickade ut efter oss? Och sedan har vi de två tjejerna. Vem vet vad de har för motiv att vara här. Troligen är de också ute efter den svarta lådan.”

Joe skrattade.

”Du är så misstänksam min gamle vän. Sira, den söta blonda tjejen, verkar i alla fall vara trevlig.”

Rafael fnös.

Lite senare slog de läger för natten intill en liten porlande bäck. Efter en händselös natt blev de väckta av Futha och Dumbal, som tillsammans hade haft andra delen av nattvakten. Det blev en lätt frukost, mestadels bestående av torkat kött, frukt och vatten. Dr Higgins knorrade åt maten och bad Joe följa med honom för att prata lite. Tio minuter senare var de tillbaka. De bar då på varsin flätad kasse, som var fulla av bröd, pålägg, kall ”ice coffee” i plastflaskor och torkade bananer.

”Med hälsningar från fru Fiffis butik på Aitutaki!” sa Joe och började dela ut matvarorna till gruppen. Vionerna tittade

misstänksamt på de olika matvarorna och avböjde artig. Efter den extra frukosten, som var mycket uppskattad hos människorna och greoten Futha, packade de ihop sina saker och begav sig av vidare västerut.

Timmarna gick och gruppen traskade på i god takt. När de kommit in i en mörkare del av skogen, där det växte höga blågröna svampar, räckte Kraggel upp handen. Han bad dem vara tysta och stod stilla och lyssnade. Snart hördes ljudet från ett djur, som kom springande emot dem. Först var ljudet svagt, men det hördes snart tydligt; ett snabbt klapprande ljud. Chèryl gnäggade till och Sira tog tag i hennes mule, för att försöka tysta henne. Då hördes ytterligare en gnäggning och de fick syn på en ljusbrun häst med vit man och svans, som kom galopperande mot dem mellan träden.

”Neff!”, ropade Sira glatt och sprang fram till hästen. Hästen lugnade ner sig när den fick syn Sira och saktade ner till skritt. Även Chèryl kom fram och hälsade på den andra hästen. Sira kramade om Neff, som var alldeles våt av svett, och talade till honom med lugn röst. Hon upptäckte ett långt, men ytligt, sår på hästens ena sida.

”Din stackare”, viskade hon till hästen. ”Vad kan du ha varit med om?”

De andra i gruppen kom också fram till den nya hästen.

”Det här är Tonys favorithäst”, förklarade Sira. ”Tony äger ett stall med många hästar i Sellschburg. Det måste betyda att han finns någonstans i närheten, eller åtminstone hans kropp.”

En av vionkrigarna, som var duktig på att spåra djur i skogen, tog täten och följde Neffs spår, som ledde mot nordväst. Spåren var tydliga och lätta att spåra i den lite fuktiga marken. Efter tio minuters vandring hörde de nya ljud. Denna gång var det rösten av en arg människa som slungade ur sig hemska svordomar.

”Det är Tony från Sellschburg!” sa Idana. ”Kom vi skyndar oss! Han verkar behöva hjälp.”

Gruppen skyndade på sina steg, men tvärstannade när de fick syn på Tony. Den senige lille mannen hade klättrat upp i ett träd, varifrån han gastade och kastade ner frukter på ett stort monsterliknande djur nedanför. Besten var stor som en elefant och alldeles svart. Den hade sex ben och längst ut på huvudet fanns ett par kraftiga käkar, som lätt kunde knipsa av en man på mitten. Monstret hade tre pilar utstickande från kroppen, men det verkade inte besvära det mycket. Nedanför trädet låg kropparna efter en mörkhårig kvinna och en svart häst. Monstret verkade lukta intresserat på den fallna kvinnan och Tony gjorde allt för att distrahera odjuret.

Saga tvekade inte utan avfyrade sin pilbåge mot monstret. Pilen träffade sidan på dess huvud och det hördes ett ursinnigt oljud från besten. Monstret vände sig om för att möta sina nya motståndare. Kraggel skrek ut sina order och gruppen spred snabbt ut sig i en halvcirkel runt monstret. Två av vionerna och Sira gick runt på monstrets högra sida, medan viondoctorn tog med sig Joe och Rafael och backade ett tjugotal steg för att komma undan och ta hand om de två hästarna.

Futha och Mischa gick till vänster, medan de Idana och Saga stod kvar. Saga och Idana, som båda hade pilbågar, avfyrade ytterligare ett par pilar vilka båda träffade sina mål. Monstret gick rakt framåt mot kvinnorna, som plågade det med sina stickande pilar. Då anföll Futha och Mischa från sidan. Mischa slog till med sina svärd och greoten svingade en stor yxa. Monstret vrålade ut sitt raseri och sparkade ut mot Futha med ett skadat ben. Greoten for iväg flera meter, rullade runt och blev till sist sittande på baken. Monstret försökte att bita Mischa, men han hoppade snabbt åt sidan och slog mot käkarna med sitt svärd. Käkarna var dock stenhårda och det blev inte ens ett märke i dem. Monstret var

nu omringat av figurer som anföll det från alla håll. Sira lyckades slinka in mellan två av dess ben och körde in sin kniv långt i dess kropp. Ljusgrönt blod rann ur såret. Monstret svängde runt och hon lyckades inte i tid slita loss kniven, som satt kvar i odjurets kropp. Idana och Saga backade några steg och fortsatte att bombardera monstret med pilar. Rastal lyckades att klättra upp på monstrets kropp. Han ålade sig fram till odjurets hals och körde in sitt korta böjda svärd i dess nacke. Monstret ryckte till som i kramp och slängde av och an med sin stora kropp. Vionen på dess rygg höll krampaktigt kvar taget om sitt svärd och såret på monstrets hals vidgades såpass att blod sprutade upp i stötar ur såret. Under sin dödskamp träffade monstrets ena klo Kraggel i sidan. Vionen svor till och backade några steg. Nu hade även Tony kommit ner från trädet. Han tog upp ett gevär som låg på marken bredvid den fallna kvinnan och gick fram mot monstret. Vionerna och människorna fortsatte att anfälla odjuret från alla sidor. Tony tog sikte med geväret mot monstrets huvud och fyrade av. Kulan träffade mitt mellan bestens två svarta ögon. Monstret ryckte till en sista gång och föll sedan ihop på marken. Odjuret hade äntligen dött.

Tony sprang fram till kvinnan som låg på marken, men både hon och hästen var döda. Idana gick fram och lade en hand på Tony axel, där han satt på knä vid kvinnan och grät.

Efter striden med monstret, som vionerna kallade för en bidrott, stannade gruppen kvar på platsen under några timmar. Futha var uppe på benen igen och Dumbal tittade på skadan Kraggel hade fått i sidan. Såret var ett par decimeter långt och ganska djupt, men lyckligtvis inte livshotande. Läkarvionen tog fram nål och tråd ur sin packning och började sy ihop såret. Kraggel muttrade surt när Dumbal snörpte ihop såret.

Rastal, som stuckit bidrottens hals med sitt svärd, skar ut stora köttbitar ur monstrets rygg. Köttet var välsmakande och ansågs av vionerna vara en delikatess. De stannade kvar i ytterligare någon timme och åt en riklig lunch, mestadels bestående av kött. Tony, som hade fått tillbaka sin häst Neff, lyssnade fascinerat på Siras historier om vionernas svarta borg, Djävulsberget och Jaktguden Gwaihiro.

Tony berättade i sin tur att han var en av tio ryttare som lämnat Milvenia för att leta efter Ellis och Petrovs döttrar, som hade försvunnit tillsammans med två mystiska vetenskapsmän. Ellis och Petrov, som ledde sökandet, befann sig för närvarande vid Stanislaus stuga. Ellis hade först blivit mycket upprörd när de hittat två döda kroppar i huset, men hon hade lugnat sig när ingen av liken visat sig vara någon av hennes döttrar. Tony och Desirée Lundblad hade gett sig in i stora skogen på jakt efter spår efter Sira och Idana. I en skogsglänta hade de hittat märken efter en lägerplats, med många fotspår från både människor och några andra slags varelser, som gjort dem konfunderade. Det stora monstret; bidrotten, hade sedan tagit dem helt med överraskning och de hade inte haft en chans att försvara sig.

De svepte in Desirées kropp i filter och band fast henne på Neffs rygg. Den nu ganska stora gruppen lämnade platsen och gick vidare västerut mot Stanislaus stuga. Ingenting anmärkningsvärt hände under deras vandring och följande kväll kom de fram till skogsbrynet där den stora skogen slutade.

Någon kilometer bort fanns Stanislaus stuga. Ett par rymdskepp stod parkerade vid baksidan och framför huset stod ett tiotal hästar fastbundna. När de närmade sig kom en medelålders man med grått hår gående ut från huset. Sira, som red på Chèryl, kände direkt igen honom och satte hästen i galopp.

17. Uppgårelsen

Det blev en mycket glad och överraskande återförening vid Stanislaus stuga. Idana och Siras föräldrar grät av lycka av att äntligen ha fått återse sina döttrar. Idana misstänkte att hennes mamma ganska snart skulle komma med en predikan om hur oansvariga de varit, men utskällningen verkade dröja. Skönt!... Till systrarnas förvåning var även deras morfar Bjoern där. De hittade honom i Mischas rymdskepp, där han satt i pilotens stol och passade på att kontakta sina tidigare arbetskamrater, som bodde på ett par andra planeter, via skeppsdatorn. Han kliade sig i skägget, när Sira överraskade honom genom att hålla för hans ögon.

”Gissa vem?” sa Sira med förställd röst och kunde inte låta bli att fnittra.

”Kanske Idana!” svarade han och vände sig om mot sina barnbarn.

”Ganska nära, men fel”, svarade Sira.

Bjoern log och tog fram ett litet paket, som låg i en kasse bredvid honom.

”Grattis i efterskott!”

”Åh, tack!”

Sira öppnade paketet och drog fram tre biljetter.

”Biljetter till Plexus och första klass sittplatser till Galaxy Horse show. Tack så jättemycket!”

”Rymdfärjan lämnar Sellschburg om tre månader. Jag tänkte att det vore kul för dig att följa med mig och mormor och lämna den här gamla planeten ett tag. Kan vara intressant att se något nytt.”

Sira gav morfar ytterligare en kram.

Människorna, som gett sig ut för att delta i sökandet, fick bekanta sig med två sorters nya varelser; vioner och greoter. Det var en omvälvande upplevelse för en del av dem. Bjoern, var den som blev mest uppspelt av att träffa varelserna och han pratade länge med Kraggel, som tålmodigt svarade på hans frågor.

Under middagen bestämdes det att man följande morgon skulle flyga tillbaka till Sellschburg. Man hade nu två rymdskepp till förfogande; Stanislaus gamla rymdskepp och Mischas (och den nu avlidne Kurts) modernare rymdskepp. Egentligen fanns det inte plats för dem alla i de små rymdskeppen, men Joe kom på idén att de kunde föra in hästarna i hans svarta låda under resan. Det blev en hel del skratt och fnitter från människorna, som inte kände till vad lådan var för något. De tystnade dock tvärt när Joe lät Neff och Chèryl försvinna rätt framför deras ögon. Någon minut senare lät han dem komma tillbaka igen.

Efter middagen satt Joe och Dr Higgins lite avsides.

”Det var ju bussigt av den där Mischa att låta oss alla följa med i hans rymdskepp”, sa Rafael. ”Sedan föreslår jag att vi helt enkelt köper rymdskeppet av honom.”

”Köper?” sa Joe. ”Med vad?”

”Med de här!”

Dr Higgins visade upp en svart portfölj och öppnade den. Där i fanns en hel förmögenhet i tryckta sedlar.

”Jag hittade väskan här i huset. Lyckligtvis hade ingen kommit på att titta vad som fanns i den. Det är pengarna jag snodde från Madame Ley innan vi stack därifrån. Med Mischas rymdskepp kan vi fara till Jorden som vi planerat. Mina vänner där kommer att skydda oss, och vi kan fortsätta att utveckla lådan på det sätt vi själva vill. Sedan kan vi börja med masstillverkningen. Tänk dig möjligheterna. Vi kommer

att bli riktigt förmögna. Du och jag kommer att bli så mäktiga att ingen någonsin kan gå emot oss.”

”Men Rafael! Jag har tänkt en del sedan vi lämnade Aitutaki. Tänk om vår svarta låda är för farlig. Leroy varnade ju systrarna om det på sin dödsbädd.”

”Farlig? Var inte larvig! Allt är farligt i fel händer. När vi tillverkat några lådor kan vi ju själva välja vilka vi säljer dem till.”

”Rafael! Jag tycker inte att det är en bra idé att åka till Jordan och göra allt det du planerat. Jag har bestämt mig för att stanna här på Abelsonia en tid och tänka över vad som bör göras åt lådan. Jordan får vänta!...”

Dr Higgins tittade surt på Joe.

”Stanna på den här efterblivna planeten? Aldrig!”

Han reste sig upp och lämnade Joe ensam.

Nästa morgon var himlen helt klar och fri från moln. Mischa hade gått upp tidigt för att gå igenom rymdskeppets status och göra det startklart. Han höll just på att gå igenom navigeringskartorna när han hörde ett ljud bakom sig. Mischa vände sig om och fick syn på Dr Higgins, som stod i dörröppningen.

”Godmorgon Mischa!” sa den äldre mannen med len röst. ”Är allt som det ska med skeppet? Tankat och klart och startnycklarna på plats?”

”Eh, jodå. Bränslecellerna är nästan fulla och nyckeln har jag här.” Han visade upp ett silverglänsande bricka med några hål i.

”Så bra då Mischa. Jag tänkte fråga om du kanske skulle kunna visa mig rymdkartan på skärmen. Titta upp vilken väg vi borde ta till Jordan; du vet...”

”Jodå, inga problem! Vänta lite så laddar jag upp rymdkartan.”

Mischa vände sig och började slå in kommandon på kontrollbordet. Snart syntes Abelonias solsystem på skärmen framför honom. Rafael gick fram med tysta steg och höjde en tung metallcylinder över huvudet. Han slog till när Mischa precis började vända på huvudet. Slaget träffade tungt på sidan av bakhuvudet och Mischa föll ihop på golvet. Dr Higgins tog startnyckeln, som hade ramlat ur Mischas hand och lade den i fickan. Sedan tog han tag i Mischas armar och släpade iväg med honom tvärs över golvet. Rafael öppnade dörren till en garderob och knuffade in den medvetslösa kroppen i det trånga utrymmet. Sedan stängde han dörren och tryckte på låsknappen. Rafael såg sig om i kabinen och började leta efter något genom att dra ut en massa lådor.

Joe höll på att visa upp Rockys konster för Sira i köket, när Dr Higgins kom in. Rocky dansade balett och Sira applåderade. Konsterna belönades med torkade bananer från Aitutaki. Den lilla apan älskade verkligen bananerna. Dr Higgins harklade sig.

”Hej Rafael!” sa Joe. ”Vill du se vilka nya konster Rocky har lärt sig? Han kan härma en spindel med magknip, ser jättekul ut.”

”Hm, nej tack... Jag kom för att fråga dig om du skulle vilja följa med in till Mischas rymdskepp och titta på färdplanen?”

”Näh, inget kul. Jag följer ändå bara med till Sellschburg. Det är bara du som skulle till Jorden.”

”Jag tittar gärna in i rymdskeppet.” sa Sira. ”Jag har aldrig varit i ett intergalaktiskt rymdskepp förut.”

Dr Higgins såg lite butter ut, men sa sedan:

”Joe? Vet du att skeppet är utrustat med det senaste hologram-fantasyspelet, Ring of Dragons II, tänkte kanske att du ville prova det.”

”Ring of Dragons II? Det lär ju vara det häftigaste spelet Digital Game tagit fram någonsin. Skojar du eller? Så klart

att jag följer med. Kom Rocky och Sira så skall ni få se någon riktigt häftigt.”

Joe satte på sig ryggsäcken och tog upp Rocky i sin famn. Sira och Rafael följde efter Joe, som gick med långa förväntansfulla steg mot rymdskeppet, vilket stod parkerat på baksidan av huset. Inne i rymdskeppet satte sig Joe i en av de två stolarna framför kontrollpanelen.

”Vad har du gömt spelet någonstans Rafael? Jag ser ingen hologramprojektor här.”

”Jag är hemskt ledsen i att göra dig besviken Joe. Det finns inget spel.”

Dr Higgins drog fram en strålpistol och riktade den mot Joe.

”Den svarta lådan följer med mig till Jorden. Jag ser helst att du också följer med mig. Jag vill dig inget ont, men jag ser dig hellre död än att jag låter dig stanna på den här ålderdomliga planeten med den svarta lådan. Lådan är min, och ingen skall få ta den ifrån mig.”

”Men...” började Joe.

”Tyst nu! Lämna bara ryggsäcken hos mig och tjafsa inte emot.”

Sira tog ett steg emot honom, men han riktade snabbt om pistolen mot henne.

”Och du, lilla stumpan, hoppar snällt ut från rymdskeppet och stänger dörren efter dig. Jag har ingen önskan att döda dig, men jag skulle inte få några mardrömmar av det efteråt.”

Dr Higgins gick närmare Joe, medan han hade blicken riktad mot Sira. Plötsligt väste Rocky ilsket och hoppade på honom. Den lilla apan greppade tag om Rafaels huvud och bet honom i axeln. Dr Higgins skrek till av smärta. Rasande slet han bort apan och kastade in honom i väggen. Rocky föll medvetslös ner på golvet. Sira var snabbt framme och tog tag i hans pistolhand.

”Joe! Spring och hämta hjälp!” ropade Sira.

Joe tvekade först mellan att hjälpa Sira och hämta hjälp, men tog sedan till flykten ut ur rymdskeppet.

Sira sparkade till Dr Higgins på smalbenet, men mannen var nu helt rasande och verkade inte känna någon smärta. Dr Higgins slog till Sira i huvudet med armbågen, vilket fick henne att tappa taget och backa ett par steg. Han riktade vapnet mot hennes panna och slängde ur sig en harang av svordomar.

I huset höll man på att packa ihop sin utrustning inför resan till Milvenia, när Joe stormade in genom baddörren.

”Kom! Hjälp!” ropade han. ”Rafael har blivit alldeles galen. Han är i Mischas rymdskepp tillsammans med Sira och Rocky och han är beväpnad med en strålpistol.”

Människorna reagerade omedelbart. De tog upp sina vapen och följde Joe ut genom baddörren. Kraggel översatte för vionerna och Futha och snart var alla ute ur stugan. Ett tiotal meter ifrån rymdskeppet stannade de upp. Dr Higgins hade kommit ut ur skeppet, i skydd bakom Sira. Rafaels vänstra hand höll ett kraftigt tag om hennes långa blonda hår, medan den högra höll i pistolen som var riktad mot hennes huvud. Dr Higgins ögon var blodröda och den rann saliv ur hans ena mungipa. Han var så gott som galen.

”Stanna där ert pack!” tjöt han vresigt. ”Om någon försöker sig på något skjuter jag skallen av flickan.”

De flesta av människorna och vionerna stannade upp i sina rörelser. En stor karl i rött skägg, Rolf Günter, kunde dock inte behärska sig, utan höjde sitt dubbelpipiga gevär. Dr Higgins riktade snabbt om sitt vapen och sköt tre snabba skott i riktning mot mannen. Rolf träffades av ett skott i bröstet och ett av de andra skotten träffade Dumbal i huvudet. De starka strålarna brände stora hål i sina offer och båda föll döda ihop på marken.

Ellis ställde sig framför Idana, som för att skydda henne med sin kropp.

”Stilla sa jag!” röt Dr Higgins.

Sedan riktade han åter vapnet mot Siras huvud.

”Gör henne inte illa”, sa Joe bedjande.

”Kom hit med den svarta lådan! Om du bara ger mig lådan så får hon gå fri. Annars kan du säga ajöss till henne.”

Saliv från Rafaels mun stänkte och Sira vred bort huvudet.

”Ta det lugnt Rafael”, bad Joe. ”Du ska få som du vill.”

Joe drog fram ryggsäcken och tog ut lådan. Han var så nervös att hans händer darrade. Han såg på lådan och sedan på Dr Higgins.

”Rafael! Om du inte släpper Sira nu så förstör jag den svarta lådan.”

Dr Higgins skrattade ett kort vansinnigt skratt.

”Skulle du förstöra lådan? Ditt livs verk och flykt till andra världar. Det skulle du aldrig göra. Jag känner dig din vekling.”

Joe höjde trotsigt den svarta lådan över huvudet.

”Det skulle jag visst det. Släpp Sira fri!”

Han tog ett par nervösa steg framåt och ena foten fastnade i en sten. Han tappade fullständigt balansen och tittade med fånig min på lådan som flög ur hans grepp. Alla ögon var fästa vid den svarta saken som verkade fara i slow motion genom luften, för att slutligen landa på en stor sten tre meter från Rafaels fötter. Lådans yttre hölje sprack upp och blå blixtar for ut från dess inre. Sedan hördes en liten explosion och små delar från saken for åt alla håll.

”Oj då!” sa Joe.

Dr Higgins vrålade ut sin ilska och hans avtryckarfinger spändes för att avfyra strålpistolen mot Siras huvud. En pil med lilafärgade fjädrar lämnade strängen på Sagas pilbåge.

Pilen for in rätt i Rafael panna med stor kraft. Han tappade pistolen och föll bakåt, som träffad av en hästspark.

Sira vände sig om och såg ner på den döde Dr Higgins. Hans ögon var öppna och stirrade glasartat rakt fram. Sira gav honom en hård spark i sidan och sprang och kramade om sin syster.

Efter det att Dr Higgins kropp flyttats och det mesta återgått till det normala, gick Idana fram till Saga och gav henne sin medalj från bågskyttetävlingen i Sellschburg.

"Vad?..." sa Saga och tittade ner på medaljen i hennes hand.

"Den har du förtjänat. Lita på mig."

Ett par timmar senare befann sig Idana, Sira, Rocky, Saga, Kraggel, Futha och Joe i Mischas svarta rymdskepp, ett par mil ovanför Vita Bergen. Mischa, som hade ett stort bandage omlindat runt huvudet, satt vid panelen och kontrollerade att rymdskeppet följde autopilotens färdbeskrivning. Då den svarta lådan var helt trasig kunde de inte få in alla i Mischas och Stanislaus rymdskepp, som var ännu mindre än Mischas. De blev de tvungna att lämna kvar ett antal människor, hästar och vioner vid Stanislaus stuga, men Mischa skulle återvända och hämta dem senare.

"Du Joe!" sa Idana. "Hur gick det med Aitutaki och de andra världarna den svarta lådan skapat, när den gick sönder. Upphörde de att existera då?"

Joe funderade en stund innan han svarade.

"Oj, det har jag aldrig funderat på tidigare. Jag tror dock att de finns kvar någonstans därute någonstans. De fanns ju aldrig egentligen inuti lådan, utan i en annan dimension som lådan skapat. Men det blir nog svårt att hitta dit igen, även om jag skulle tillverka en ny svart låda. Vem vet, kanske kommer vi att hitta tillbaka dit någon dag. När jag började

med att tillverka lådan för tre år sedan var mitt mål att tillverka ett nytt spel, där det skulle kännas som att man själv befann sig i spelet. Det var först senare som jag och Rafael upptäckte att världarna jag skapat var riktiga. Det var inte alls något jag planerat. Jag hann skapa fem olika världar med olika miljöer. Fotbollsarenan gjorde jag först. De andra världarna var ett sagolandskap med drakar och troll, ön Aitutaki, en del av Provence i Frankrike och en förhistorisk värld med dinosaurier och jätteväxter. När vår dåvarande chef på Cybotronic Corporation, Madame Ley, fick reda på vad vi fått fram försökte hon stjäla vår idé och sälja den som sin egen produkt. Det var Rafael... eh, jag menar Marcus, som kom med förslaget att vi skulle smita från Madame Ley och söka oss till ett nytt företag. Idén att göra kopior av oss själva kom också från Marcus. Han trodde först att han skulle kunna göra sig själv odödlig, men det visade sig att våra kopior åldrades precis på samma sätt i alla världar.”

18. Ormguden

Himlen hade börjat bli mörk och den stora skogen sjunk in i en dunkel skugga. Slottet Valadin översköljdes av ett strilande regn, som hade fallit ner över landet det senaste dygnet. Väster om slottet hördes bruset från den vilda forsen. Vattennivån låg en halv meter högre än normalt och stora mängder vatten for utför det djupa vattenfallet. Slätterna norr, öster och söder om slottet gapade tomma och marken var full av stora blanka vattenpölar.

Från skogen, söder om Valadin plötsligt hördes ett långt och utdraget ljud från ett horn. Snart hördes även flera hornstötar från sydväst och ytterligare från skogen öster om slottet. Slutligen spred sig serien av hornstötar så att de omringade slottet från söder, öster till norr. Skogen började fyllas av ljudet från marscherande fötter, som fick marken att skaka. Ut från det södra skogsbrynet kom ett stort djur gående och på dess rygg satt en svartklädd seron iklädd en lång svart läderkappa. Djuret den rad på hade sex ben och två huvuden, prydda med varsitt långt vitt horn. Ryttaren, som var seronernas grymma Drottning Fadime Sega, höll en lång stav i en av sina fyra händer. När hon lyfte upp staven i luften, lystes hennes ansikte upp av en grön sten som satt fast i stavens ände. Nu dök det även upp fler figurer från skogen. Runt omkring Drottningen samlades en hord av seronkrigare och längre österut kom det ut hela arméer av välbeväpnade greoter. Fler och fler krigare dök upp på slätten runt omkring slottets höga murar. Den väldiga armé som omringade slottet bestod mest av greoter, men det var seronerna som ledde fälttåget. Detta var Drottning Fadime armé! När alla soldaterna kommit ut ur skogen var de som ett hav av krigare.

Det var nu drygt en månad sedan greoternas Drottning Lubezza blivit mördad i Djävulsberget. Seronernas Drottning Fadime hade efter detta tagit över ledningen och samlat ihop en stor här på hundratusen greoter och femtusen hårdföra seronkrigare. Grottorna i seronernas hemland Dimira var därmed näst intill tömda. Motivet med fälttåget var enkelt. Hämnad och total utrotning av vionerna i slottet Valadin. Drottning Fadime och de flesta av seronerna såg i hemlighet ner på greoterna, som ansågs vara lite korkade och lättmanipulerade. Seronerna utnyttjade dock ofta greoternas hantverksskicklighet, som var betydligt mer avancerad än deras egen. Greothären hade med sig många långa stegar och rep med äntherhakar. De hade inte med sig förnödenheter för någon belägring och Drottning Fadimes plan var att anfälla slottet med hela styrkan på en gång. Greoterna skulle få anfälla först och ta den värsta smällen. Sedan, när de kommit in i slottet, skulle seronerna lägga beslag på vionernas mytomspunna skatter och hemligheten bakom att tillverka vapen och rustningar av järn och stål. Drottningen tittade på slottet genom regnet, med sina intensiva gula ögon. Inte en rörelse syntes vid murarna. Hon höjde sin stav och ropade ut en besvärjelse. Ett mörkt moln skapades på marken framför henne. Molnet tog snart fast form och bildade formen av en lång svart orm. Ormguden Midryxa slingrade sig på marken framför Drottningens riddjur. Guden väste och släppte ut svart rök ur sin stora käft. Riddjuret backade skrämt ett par steg, men Fadime fick det att stanna upp genom att slå till djuret på sidan, med sin stav. Sedan hördes ytterligare trumpetstötar. Så gott som alla krigare i den stora hären vrålade ut sina krigsrop, skramlade med sina sköldar och höjde sina vapen. Sedan anföll de!

Greoter välde fram som en tjock flodvåg mot muren och ljuden från deras fötter ekade över slätten. Seronerna lät dem rusa förbi och marscherade själva fram i långsammare takt. När de första greoterna kommit lite mer än halvvägs över slätten, svarade vionerna på anfallet. Ett regn av pilar sköts ut från murkrönet. Pilarna föll ner i massan av greoter och många av dem träffade sina mål. Men greoterna fortsatte sitt anfall utan att sakta in. De som hade sköldar höll upp dem över sina huvuden medan de sprang. Snart kom de fram till muren. Långa stegar fördes upp och hundratals äntherhakar kastades mot murkrönet. Då startades slottets andra försvarsvåg. Överallt från muren kastades stingarägg ut. Mer än ett tusen äggskal krossades mot marken eller mot massan av greoter nedanför muren. Ut ur äggen for ilska stingare. De flygande krypen låg som en tät dimma runt slottets murar och anfallet stoppades upp helt. Inga fler stegar fälldes upp och så gott som alla av dem som börjat klättra uppför stegar eller rep ramlade ner mot marken, alla stungna av en eller flera ilska stingare. Snart låg tusentals greoter och kved av plågor överallt utanför slottsmuren. Cirka hälften av dem skulle vara döda inom någon minut.

Greoterna lite längre bort ifrån slottet bombarderade murkrönet med pilar, men ingenstans syntes huvudet på en enda försvarare.

Drottning Fadime, Ormguden och seronkrigarna gick rakt mot den södra porten. Drottningen höjde åter sin trollstav och kristallen längst ut på staven började skimra med ett violett ljus. Ljuset skrämde iväg de stingare som flög för nära henne och hennes riddjur. Ormguden Midryxa var immun mot stingarnas gift och stördes inte alls av deras ilska surranden.

Dock blev en del seronkrigare stungna, trots att många av stingarna nu hade flugit iväg mot skogen och deras frenetiska attacker mattats av. Drottningen stannade ett

femtiotal meter från porten, medan Ormguden fortsatte framåt. Porten var gjord av halvmeter tjockt svart träslag med tjocka metallbeslag och hade stått emot ett antal attacker med stockar och annat under greoternas tidigare anfall. Ormguden närmade sig porten utan att någon vion från slottet gjorde någon ansats att stoppa besten. Den gled fram en bit över marken med slingrande rörelser och lämnade efter sig ett band av tjock svart rök. När den rörde sig hördes ett distinkt gnisslande ljud. Den stora ormen gled utan ansträngning uppför kanten mellan porten och muren. Midryxa fortsatte runt porten i en stor cirkel och fortsatte att slingra sig runt, om och om igen flera varv i samma bana. Den svarta röken blev allt tjockare och portens trä ändrade utseende och blev blekare. Röken tätnade allt mer och snart syntes varken ormen eller porten. Med röken följde en kväljande odör av förruttnelse, som fick de närmsta greoterna att stappla till och skyndsamt lämna platsen, med handen ovanpå nosen. Seronerna, som till sin natur var asätare, besvärades inte av odören och stod oberörda kvar. Det hördes nu en del arga rop och skrik från greotsoldater som lyckats ta sig upp på murkrönet en bit därifrån, men Drottningen brydde sig föga om dem. Ormguden fortsatte sin dans i cirklar, tills porten plötsligt föll ihop i en hög av förruttnat trä och metallbeslag. Ormguden hängde kvar som en båge över portvalvet, medan seronkrigarna stormade in i slottet under höga tjut. Efter att drygt ett tusen seroner trängt sig in till borggården tog sig även Drottningen och Ormguden in genom porten. Fadimes riddjur gick långsamt framåt, och Drottningen tittade vaksamt in mot det stora tornet i mitten av borggården. Seronkrigare hade börjat bryta upp de dörrar de kunde hitta i byggnaderna och murens insida. Runt omkring på murkrönet stod täta rader av greoter. Inte en enda levande eller död vion syntes till...

Greoternas General, Fadir Deckta, ropade ner till en av seronernas högre befäl och förklarade vad de hittat. Inga vioner, men murkrönet var översållat av finurliga anordningar som antingen sköt iväg pilar, eller som tippade stingarägg över kanten. Allt styrdes av ett invecklat system av rep och taljor. Ute på fältet måste vionerna ha riggat upp fällor, som på något sätt satte igång vapnen på murkrönet. Generalen var imponerad över vionernas slughet, som gjort att hans armé lidit stora förluster utan att vionerna mist en enda krigare. Seronbefälet hade inte imponerats. Han tittade upp mot generalen med en föraktfull min och vände sedan ryggen åt honom. Seronen var arg, och svarade med hög röst, att det varit greoternas dumhet som gjort att de fallit i en sådan enkel fälla. Han tittade sedan på ett par stolpar, som stod lutade mot varandra. Under stolparna låg en brun boll av något material han inte kände igen.

Vilket skräp! tänkte han och sparkade med stor kraft ner en av stolparna. Han försökte att inte visa hur ont i foten han fått och gick vidare mot sin Drottning för att avlägga rapport.

Fadime muttrade något ohörbart när hon fått informationen att inte en endaste vion hittats i slottet och gav order till sina seroner att slottet skulle genomsökas grundligt. Allt av värde skulle beslagtas. Fadime och Ormguden kom fram till det stora tornets port, följd av ett hundratal seroner ur hennes privata livgarde. Seronerna slog in dörren med en stor stock de tagit med sig och klev in med svärd och yxor redo för strid. Drottningen klev smidigt ner från sitt riddjur och stirrade med hatisk blick mot tornet. Sedan gick även hon in genom dörren, tätt följd av Midryxa. Den långa serondrottningen fick böja något på huvudet när hon gick upp för den långa spiraltrappan. Trappan var lång och hon började snart flåsa kraftigt av ansträngningen. Hennes livvakter bröt upp varenda dörr de hittade, men ingenstans hittade de några vioner. Det fanns inte heller många föremål

kvar i tornet. Vionerna hade tydligen lämnat slottet och tagit med sig det mesta av värde. Inte ens mat eller dryck hade lämnats kvar i några större mängder. Drottningen kom slutligen in i en rund sal med högt till tak och gott om ljus vilket sken in genom öppna fönstergluggar. I mitten stod en stor staty av renaste guld. Hon stannade upp och tittade med skräckfyllt intresse på statyn som föreställde Jaktguden Gwaihiro. I statyns ögon glänste ett par stora röda rubiner. Ett begär fyllde hennes ögon. En av hennes vakter närmade sig statyn med sin hand, men hon fräste åt honom och han backade snabbt undan. Drottning Fadime hade levt i mer än trehundra år och undvikit många faror. Det var ofta hennes försiktighet och misstänksamhet som räddat henne. Nu undrade hon varför vionerna lämnat kvar en sådan här klenod helt öppet. Kunde det vara en fälla?

Just då kom Ormguden Midryxa slingrande upp för trappan och in i den stora salen. När Ormguden fick se statyn skrek den ut ett gällt läte, som inte passade ihop med den stora ormkroppen. Den öppnade sin mun på vid gavel och anföll statyn. Drottningen ropade något för att stoppa den stora ormen, men det var för sent. Midryxa hade bitit tag om statyn och lindat hela sin långa kropp runt omkring den. Ett moln av svart rök omgav Gwaihiros avbild. Något klickade till under statyn. Sedan hördes ljud från någon stor mekanism som sattes i rörelse runt omkring salen. I golvet under statyn öppnades sex sprickor i ett regelbundet mönster. Ormguden stannade upp och tvekade i sin iver att förgöra Jaktguden. Något var fel. Dess röda ögon stirrade in i Drottningens.

Utanför tornet, ovanför den södra ingången, föll plötsligt ytterligare en port ner och stängde vägen in och ut ur slottet. Den nya porten var nytillverkad med ljusare träskivor och var inte lika tjock som den gamla.

Det stora tornet fortsatte att spricka sönder och plötsligt föll tornets topp ihop och krossade allt under den, våning för våning. Ormguden skrek gällt innan stenmassorna for ner över den. Stenblocken mosade ormgudens kropp så att dess onaturliga svarta blod pressades ut. Drottning Fadime stod stilla och svor tyst en förbannelse över alla vioner, innan fallande stenblock tystnade henne för alltid. Tornet fortsatte att rasa ihop tills endast en stor hög av sten, skrot och döda kroppar återstod. Allmän panik hade brutit ut på borggården, chockade och panikslagna seroner irrade omkring utan ledning. Många snubblade i leran och huttrade i det kalla regnet som obönhörligt föll ner över dem.

De flesta av de panikslagna seronerna såg till att komma så långt som möjligt från det raserade tornet och de stirrade med tomma blickar mot högen av sten. När tystnaden precis lagt sig, hördes ytterligare ett ljud av stenar som föll ner. Ett stort segment av den nordvästra muren vilken låg intill forsen hade rasat ner. Vatten från den överfyllda floden for med vild kraft in i borggården. Många seroner försökte fly ut genom den södra porten, bara för att se att en ny port stängt reträtten för dem. Andra trängdes ihop på de smala trappor som ledde upp till murkrönen. Flodvågen fångade tusentals seroner i flykten och fortsatte att fylla upp hela borggården, vilken blev som en stor bassäng. Oturligt nog för seronerna, kunde de varken simma eller flyta. Deras kroppsbyggnad var helt enkelt felaktig för detta och tusentals sjönk bara ner under vattenytan och drunknade.

Greoternas general Fadir kände ett stort lugn strömma genom honom. Det som hände på borggården var ödet. Han ropade ut en order och hornblåsare från olika platser på murkrönet började blåsa till anfall.

Ropen löd: "Död åt seronerna!" och rösterna ekade mellan murarna runt den vattenfyllda borggården. De seroner som lyckades ta sig upp på murkrönet högs ihjäl av uppretade

greoter. Bågskyttar på muren tog sikte och sköt iväg sina pilar mot de seroner som lyckats klänga fast vid muren eller vid något som flöt i vattnet. De nödställda seronerna massakrerades utan någon chans till nåd. Längre hade greoterna låtit sig styras av de mäktiga seronerna och det uppdämda hat, som fanns mot asätarna, fick nu utlopp. Det hundratal seroner som hamnat utanför slottet när den extra porten föll ner, bjöd på mer motstånd. Men de hade ändå ingen chans att fly, när tiotusen greoter fanns runt omkring dem. De sista överlevande hackades i bitar av de rasande greoterna.

Ju högre vattennivån blev i den sjö som nu bildats i slottet, desto mindre av nytt vatten forsade in. Vattnet i sjön hade en mörk gråsvart färg, färgad av seronernas svarta blod och lera från borggården. Inte en enda överlevande seron syntes till. De som dödats uppe på muren slängdes ner i vattnet för att få sjunka till botten. Utanför murarna samlades döda kroppar i stora högar; seroner och greoter var för sig. Olja hälldes på och tändes. En entonig sång fyllde slätten nedanför slottet och kvällen gick över till natt.

General Fadir såg ut över den vattenfyllda borggården en sista gång, innan han klättrade ner till utsidan via en stega. Han undrade om det varit rätt beslut att röja undan seronerna. De var mäktiga i strid och förfogade över kraftig svart trolldom, men greoterna var minst tio gånger fler. Det var dags att återvända till Djävulsberget, och avsluta arbetet med de hundratal seronpräster, som fortfarande befann sig där. Han hade inte sett vad som hänt med seronernas ormgud, men han hoppades att det skulle dröja länge tills odjuret, som hemsökt många greotbarns mardrömmar, skulle dyka upp igen.

På andra sidan floden, sittandes på en hög klippa, satt en ensam vion och såg ner på resterna av sitt gamla hem. Han tog ett stycke kött från sin packning och slet av ett par stora tuggor med sina vassa rovdjurständer. Vionen tog även fram en vattenflaska och drack upp resten av den klarröda vätskan med stora klunkar. Av det han sett förstod han att Prinsessans plan gått över förväntan. Stora likhögar brann utanför murarna och seronerna innanför slottets murar hade drunknat, krossats eller massakrerats av sina tidigare bundsförvanter. Vad som hänt med Ormguden kände han inte till, men han hade en skön känsla i sitt bröst. Vionen packade ihop sina saker och gick västerut nerför berget. Det var dags att lägga rapport hos Prinsessan Lucin i det nya lägret. Hon skulle bli nöjd och vionerna skulle åter resa sig.

19. Skattkammaren

Den lilla cellen var mörk och dystert och lystes bara upp från ett litet hål uppe i taket, som sände in en tunn vit ljusstråle. I cellen fanns två inspärrade människor och en apa. Idana gick fram till det kraftiga gallret och ryckte hårt i det. Ingenting hände och hon suckade tungt.

”Hur skall vi klara oss ifrån den här knipan?”

”Ta det lugnt syrran”, svarade Sira och sträckte ut sig på en hård säng med tunn madrass.

”Lugnt? Vi har varit inspärrade här i mer än tio minuter nu. Tycker du att det är kul?”

Sira reste sig upp, gick runt cellen och kände på de fuktiga stenväggarna med sina fingertoppar. Efter ett par minuter slutade hon och vände sig mot Idana,

”Jag hittar ingen dold lönngång, konstigt!... Kanske något annat? Det måste vara något vi missat. Det är det alltid.”

”Om vi inte kommer på något snart får vi ge upp. Det verkar som om han lurat oss riktigt ordentligt den här gången. Han är visst listigare än han ser ut.”

Rocky gick fram till Idana och hoppade upp på hennes axel. Han tog tag i gallret och drog i det.

”Ta det lugnt Rocky. Jag tror inte att din enorma styrka räcker den här gången”, sa Idana.

Rocky klämde sig igenom gallret och klättrade ner på golvet.”

”Åh, vad klantiga vi har varit”, sa Idana och skrattade. ”Apan kan ju hjälpa oss.”

Sira kom fram till gallret, tog fram en nöt ur fickan och gav den till Rocky.”

”Här, varsågod! Gå och leta efter något som kan hjälpa oss ut härifrån.”

Apan tog nöten, stoppade in den i munnen och mumsade ljudligt. Sedan skuttade han vidare i den mörka korridoren och snart var han utom synhåll. Systrarna väntade spänt och lyssnade efter ljud från apan.

Snart kom Rocky tillbaka, bärandes på något tungt. Idana lockade ivrigt på honom med ytterligare en nöt. Rocky smet in genom gallret, satte sig i ljuset under hålet i taket och visade upp en stor frukt han hade hittat. Idana suckade djupt. Rocky åt glatt av frukten och blev alldeles kladdig av grön fruktsaft.

”Några ytterligare smarta idéer?” frågade Idana.

Sira tog upp en gammal benbit från golvet och körde in dess vassa ände i nyckelhålet på gallrets utsida.

”Det där kommer aldrig att gå”, sa Idana och tittade trött på sin syster.

”Klick!”

Låset gick upp och gallerdörren öppnades.

Sira sa inget, men gav sin syster ett bländande leende.

”Det där var väl lite för enkelt”, sa Idana.

De lämnade cellen och smög försiktigt längs den mörka korridoren. Idana tog upp Rocky i famnen och han klättrade vant upp på hennes axel. Snart kom de till ett litet rum, som var upplyst av ett par oljelampor. Luften kändes instängd och unken, som killarnas omklädningsrum i skolan. På en bänk låg en seron och snarkade ljudligt. På ett bord bredvid fanns resterna från en måltid; en halrutten frukt och ett par köttbitar som luktade illa. Systrarna lämnade kvar maten orörd. Sira fick syn på en stor yxa, som stod lutad mot bänken. Hon gick runt bordet och lyfte yxan. Den var ganska tung och otymplig, men det var bättre än inget om de skulle bli tvungna att försvara sig.

De gick vidare och kom fram till en smal trappa, vilken ledde uppåt. Idana drog in luft genom näsan och rynkade ihop ansiktet.

”Konstigt! Det luktar till och med sämre där uppfifrån än här nere.”

”Men det är väl den vägen vi bör ta. Eller hur?”

Idana nickade och började gå upp för trappan. I slutet av trappan fanns en grov stendörr. Hon kände på ett stort handtag i mässing; dörren var olåst. Idana vred om handtaget och öppnade dörren.

”Oj!” sa Idana.

”Snyggt!” sa Sira.

De hade kommit in till en stor sal, som var upplyst av ett starkt blått ljus från väggarna. Ljuset verkade komma från en slemartad substans som var utsmetad över så gott som hela väggarna. I mitten av salen låg en stor hög med ben, trasiga kläder och vapen. Både Idana och Sira kände en svag men gnagande oro i magen. De närmade sig högen för att titta närmare. Rocky blev rädd och gömde sig bakom Idanas huvud. Där låg resterna från diverse varelser, mest seroner men även andra skelett de inte kände igen. De flesta av vapnen var stora och otympliga, men Idana hittade en lång kniv med guldhandtag, som hon lirkade ut under en seronskalle. Hon tog upp kniven och synade den noga. Förutom ett litet hack i bladet var den helt oskadd. I handtaget fanns ett dussin diamanter fastsatta. En riktig skatt! Idana stoppade in kniven innanför bältet och tog dessutom upp ett spjut med järnspets från högen. De skulle precis fortsätta, när ett högt skärande ljud ekade i salen. Idana och Sira stod stilla och lyssnade. En lucka öppnades i väggen framför dem och ut kom en stor grönaktig monsterliknande varelse. Den var större än en oxe och hade sex ben. Monstret hade två huvuden, båda med stora

munnar fyllda med svarta huggtänder. Vartdera huvud satt på en lång rörlig hals, som svajade i en gungande rörelse.

Rocky hoppade ner från Idanas axel och gömde sig bakom högen med lik.

”Då var det väl dags för strid igen, systra min”, sa Sira och höjde sin yxa.

”Om du hugger av de där huvudena så fixar jag resten”, sa Idana.

Hon höll spjutet i försvarsposition och cirklade runt åt vänster för att de skulle kunna anfalla det från två håll. Monstret sprang snabbt emot dem, men stannade upp när det kom närmare. Det tvåhövdade monstret tvekade ett par sekunder om vem det skulle anfalla först, men valde sedan Sira. Då passade Idana på och spetsade odjuret från sidan. Monstret vrålade och snodde runt mot Idana. Spjutet knäcktes och Idana slängde sig åt sidan för att undkomma attacken. Då passade Sira på och svingade sin yxa. Bladet skar ett djupt sår i monstrets ena hals och grönt blod rann ur såret. Odjuret slängde ut ena benet och knuffade iväg Sira några meter. Hon rullade iväg längs golvet, men reste sig snabbt upp igen. Rocky skrek med sin pipiga apröst och kom fram bakom behögen. I sina händer släpade han på något långt och tungt.

Med Sira tillfälligt ur leken vände sig monstret mot Idana. Dess ena huvud hade fallit ihop och monstret var kanske dödligt sårat, men det var fortfarande farligt. Idana drog sin lilla kniv, som nu kändes löjligt liten i hennes hand. Hon hoppade lätt åt sidan när odjuret gjorde ett klumpigt utfall.

”Kom igen då, din långsamma best. Bättre kan du!”

Monstret visade upp sina vassa tänder och dess röda ögon stirrade in i Idanas gröna.

Då hördes det dova ljudet från ett gevär och monstrets andra huvud exploderade. Den stora kroppen skakade till och föll långsamt ihop på golvet.

Sira stod med det gamla grovkalibriga geväret lutat mot axeln.

”Ett ... noll till mig!” sa Sira och log.

”Hur gick det?” frågade Idana oroligt, ”Din jacka är alldeles trasig. Skadades du av odjuret?”

Sira tittade på magen där jackan hade en lång uppskuren reva. Hon öppnade på revan och såg ett långt rött streck på sin mage.

”Bara ett ytligt sår, inget att bry sig om”, sa Sira.

”Gör det ont?”

”Nä, det känns bra. Kliar bara lite.”

”Bra! Då fortsätter vi väl att hitta den där skatten. Den borde inte vara långt borta.”

Idana lyfte sin hand och mumlade några ord på gnobiternas språk. Ringen började skina och en röd stråle lyste in genom luckan som monstret kommit ut ifrån. Hon sänkte handen och ljuset från ringen slocknade.

”Då vet vi vart vi ska gå!” sa Idana dramatiskt. ”In i monstrets håla för att hitta det vi letar efter.”

Systrarna fortsatte och gick in genom det stora hålet i väggen. Här fanns ingen belysning, förutom ett svagt ljus som kom från små självlysande svampar, som växte i grupper på golvet. När de kommit in ett tjugotal meter fick de inte längre vägledning från salen utanför, men deras ögon vände sig snart vid mörkret och svamparnas svaga glöd. Väggarna var grova och utan utsmyckning. Golvet bestod mestadels av stampad röd jord, och här och var fanns pölar av grönt slem, som de noga undvek. Sira började känna sig en aning klaustrofobisk av att hela tiden vandra fram i gångar, men hon sa inget om det till sin syster. Snart kom de till ett ställe där gången delade på sig. Idana lyfte på ringen och den skickade en röd stråle in i den vänstra.

”Praktisk pryl det här, om man inte vill gå vilse i en labyrint”, sa Idana.

De fortsatte vidare genom gångarna och ytterligare fyra gånger fick ringen visa vägen. Sedan kom de fram till en stor järndörr. Sira kände på handtaget; dörren var öppen. De gick in genom dörren och lämnade den mörka gången bakom sig. En ström av friskare luft slog emot dem. De hade kommit in i en stor lagerlokal. Överallt fanns trälådor staplade på varandra.

Sira tittade sig skeptiskt omkring. Hon lyfte på ett lock till en trälåda och tittade in i den. I lådan fanns ett långt ihoprullat rep. Idana undersökte en annan låda och fann den vara full med kläder. Hon försökte tyda inskriptionerna på locket, men de var skrivna på något språk som var okänt för henne. Rocky började entusiastiskt rycka i ett lådlock en bit bort. Sira gick fram till lådan och öppnade locket åt honom. Apan dök ner i lådan, som visade sig vara fylld med nötter. Rocky fyllde sina små nävar och stoppade de goda nöterna i munnen. Apan hade redan hittat sin skatt!

Sira skakade på huvudet.

”Är det här skattkammaren? Inte särskilt imponerande.”

”Jag tror inte det. När vi hittar skattkammaren lär vi märka det.”

Idana lyfte på nytt ringen, mumlade något och ljusstrålen fortsatte neråt mot en lång gång, kantad av lådor.

”Vi fortsätter!” sa Idana och gick vidare i riktningen, som ljusstrålen visat.

Efter att ha gått några hundra meter stannade Idana plötsligt. Hon visade med handen att de skulle vara tysta. Framför dem hördes steg och röster.

”Vi får ta en annan väg”, viskade Sira och började gå bakåt.

Idana höll upp handen igen, och Sira stannade. Nu hördes även röster från andra hållet.

”Attan! Vi är fast!” viskade Sira.

Idana gick fram till en stor låda och öppnade locket. Lådan var full med metallskrot. Hon stängde försiktigt locket och undersökte lådan bredvid. Den visade sig vara tom, så när som på ett antal läderremmar. De klev snabbt in i lådan. Rocky tyckte inte om att gömma sig i en mörk låda och Sira var tvungen att locka ner honom med några torkade bananer, som hon hade med sig från Aitutaki, som nödproviant. Idana stängde luckan försiktigt över dem. Sedan låg de stilla i mörkret och väntade. De behövde inte vänta länge förrän stegen och rösterna hördes alldeles i närheten av dem. Två grupper med seroner stod alldeles i närheten av dem och samtalade. Systrarna förstod inte ett ord av vad som sades, men det lät mest som olika hälsningsfraser. Plötsligt öppnades en låda bredvid deras. En seron rotade en stund och hittade slutligen det den ville ha. Luckan stängdes med en smäll. Sedan verkade alla seroner gå vidare åt samma håll.

Systrarna väntade en stund till innan de vågade öppna luckan igen. Kusten var fri och systrarna pustade ut. Rocky hoppade ut först, följd av Sira och Idana.

”Det där var inte särskilt bekvämt”, sa Idana och sträckte på ryggen. ”Dina armbågar är väldigt knöliga.”

Sira kände på en armbåge och log: ”Mmm. Kan vara bra att ha i slagsmål.”

De fortsatte sedan i den riktning som Idanas ring visat. Snart kom de till en bergvägg där gången delade sig åt både höger och vänster.

”Och åt vilket håll skall vi fortsätta nu?” frågade Sira och försökte bedöma vilken gång som verkade trevligast.

Idana lyfte ringen. Den blinkade till men slocknade sedan. Hon sänkte armen och tittade surt på ringen.

”Men vad f...?”

”Är kanske batteriet slut?” sa Sira och fnissade.

Hon gick fram till bergväggen och flyttade på en stor träskiva som stod lutad mot väggen. Bakom skivan fanns en dörr med tjocka metallbeslag.

”Vad tror du om den här vägen? Kanske vill din halvt fuskiga ring inte visa den sista lilla biten till skattkammaren”, sa Sira.

Idana ryckte på axlarna och gick fram till dörren. Hon kände på handtaget.

”Låst!” sa Idana något besviket. ”Vad gör vi nu då.”

Sira lyfte geväret och riktade pipan mot låset.

”Stopp...” började Idana.

Geväret smällde av och blåste ett stort hål genom låsmekanismen. Sira sparkade till dörren, som for upp på vid gavel.

”... någon kan höra smällen”, fortsatte Idana. ”Äh, för sent... lika bra att vi går in då.”

En bit bort i lagerlokalen hördes upprörda röster från seroner, som definitivt hört skottet.

Systrarna och Rocky steg in genom dörrhålet. De hade slutligen hittat rätt, ingen tvekan om den saken. Runt dem omgavs de av högar av guld och ädelstenar, vilka gnistrade i ljuset från självlysande svampar som växte på bergsväggarna. Skattkammaren var lika stor som en mindre gymnastiksal och överallt fanns högar med dyrbara skatter. Här fanns även avlagda vapen och rustningar, som måste ha tillhört gamla Drottningar eller Kungar.

Framför den största skatthögen i mitten av kammaren låg någonting lilafärgat. Saken rörde på sig och snodde snabbt runt. Dess stora ögon tittade med iskall blick på de båda besökarna. Varelsen var lite mindre än en människa, hade ett onormalt stort huvud och flaxade med sina korta läderartade vingar. Den öppnade munnen och eldslågor slog ut från dess mun.

Det var en liten söt drake!

Sira böjde sig fram och började fnittra hejdlöst.

Idana suckade.

”Time out!” ropade hon ut i luften. ”Det här är bara för mycket...”

Världen omkring dem stannade upp och framför Idana dök det upp en bildskärm och ett tangentbord. På bildskärmen angavs olika alternativ:

O - Fortsätt spela

X - Avsluta spelet

Idana tryckte på ”X”.

Sira, Idana och Rocky stod åter i Joes nybyggda forskningsstudio en bit väster om Sellschburg. Joe, som satt vid en terminal och hade sett hur deras spel fortskridit, tittade upp på dem.

”Var det något fel?”

”Fel?” sa Idana och slog ut med händerna. ”Den där söta lilla draken. Vad var det för något?”

”Jag tyckte att den var söt”, sa Sira och log mot Joe.

”Helt ok för ett barnspel”, sa Idana. ”Men om det skall vara ett spel från femton år, så skulle du kunna göra monstret som vaktar skattkammare lite häftigare. Tyvärr, men draken måste bort.”

Joes axlar sjönk ihop något.

”OK då, du har väl rätt”, sa Joe en aning dämpat. ”Jag får väl ersätta den med något mer skrämmande.”

”Men din antiskadblockering fungerade jättebra”, fortsatte Sira glatt. ”Jag blev skadad i spelet, men titta här... borta!”

Sira drog upp tröjan och visade upp en mage utan något rött streck.

Joe blev lite generad och tittade bort.

”Jättefint!” sa Idana med en blick på sin syster. ”Men förutom slutet kan jag nog säga att spelet blir en riktig hit.”

Joe såg genast gladare ut.

Idana tittade sig omkring i studion. Futha stod vid en bänk en bit bort och lödde ihop olika elektriska komponenter till nya spellådor, inte svarta utan gröna.

”Har du hört något från Mischa och Kraggel?” frågade Idana.

”Jo, jag fick nyss ett meddelande från Mischa. De verkar göra succé med sin uppvisning av demospelet på mässan på Plexus. Jättemånga spelbolag verkar vara intresserade av ett samarbete med oss. Förutom vår unika spelidé verkar Kraggel vara det stora dragplåstret. En mystisk lite läskig icke-människa, som talar vårt språk. Intresset för vår lilla planet har ökat enormt de senaste veckorna. Mischa och Kraggel kommer tillbaka hit om en till två veckor och då kan de berätta mer.”

”... och den nya gröna lådan? Är den helt ofarlig nu, ifall den skulle hamna i fel händer?” sa Sira och lade armarna i kors.

Joe tittade upp från sin dataskärm och mötte Siras blick.

”Ofarlig? Eh... Jo men visst! Den kan inte längre användas till att göra mer kopior eller gömma arméer i. Helt ofarlig.”